

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A JACKSONVILLE RAYS HOCKEY SERIES

PUCKING EVER AFTER VOLUME II

EMILY RATH

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SONSUZA KADAR PUCKING

CİLT 2

EMILY RATH

EMILY RATH BOOKS

WWW.EMILYRATHBOOKS.COM

İÇİNDEKİLER

Seri Okuma Sırası

Yazarın Notu

Troplar, Etiketler ve İçerik Uyarıları

Işınlarla Tanışın

Bölüm Blubrs Son

Not...

1. Kara Şeytan
2. Turks & Caicos
3. Bekliyorum: Bölüm 1
4. Bekliyorum: Bölüm 2
5. Çıkış Yok
6. Dişçi: Bölüm 1
7. Dişçi: Bölüm 2

Bitti... şimdilik

teşekkürler

Bir Yorum Bırakın

Emily Rath Yazar

Hakkında

Telif Hakkı© 2023 Emily Rath Books.

Tüm hakları saklıdır.

İlk olarak 2023 yılında yayımlanmıştır.

Rath, Emily

SONSUZA PUCKING: İKİNCİ CİLT

Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının önceden izni alınmaksızın çoğaltılamaz, dağıtılamaz, depolanamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya yayınlandığı yol dışında herhangi bir yolla iletilemez. Tüm bu yayında yer alan karakterler hayalidir ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan her türlü benzerlik tesadüfidir.

e-Kitap ISBN: 978-1-962350-00-6

Ciltsiz ISBN: 978-1-962350-01-3

Kapak tasarımı: Maldo Designs

*Bu, beklemek zorunda kalan tüm queer insanlar için... açılmak için
beklemek, denemek için beklemek, ayrılmak için beklemek, eğilmek için
beklemek, kalbiniz boğazınızda, sonunda ne istediğinizi soracak kadar cesur
hissetmek, havadan daha çok arzuladığınız şeyi.*

Yeterince bekledin.

SERİ OKUMA SIRASI

#0.5 O BİR GECE (prequel)

#1 NUMARADA

#1,5 PEA: VOL 1 (HEA novella)

#2 PUCKING WILD

#2.5 PEA: VOL 2 (HEA novella)

#3 PUCKING SWEET

#3,5 PEA: VOL 3 (HEA novella)

#4 PUCKING STRONG

4,5 PEA: VOL 4 (HEA novella)

#5 PUCKING FREE

#5.5 PEA: VOL 5 (HEA novella)

YAZARIN NOTU

Tekrar merhaba sevgili okuyucu! Bu, Jacksonville Rays Hockey Romance serisi için HEA içeriğinin ikinci cildidir. Eğer buradaysanız, bu demektir ki *umarım* aşağıdaki kitapları okurum:

- O BİR GECE (prequel)
- PUCKING AROUND (kitap #1)
- PEA: VOL 1 (HEA novella)•
- PUCKING WILD (kitap #2)

Eğer PUCKING WILD'ı okumadıysanız, bu roman seriyle ilgili bazı önemli spoilerlar içerecektir. PEA: VOL 1'de olduğu gibi, bu cilt de zaman çizelgesi açısından biraz atlayacak. Kendinizi daha iyi yönlendirebilmeniz için her bölümün başında küçük bir not verdim.

Hazır sizi bulmuşken, bu seride sunulan ilişki dinamikleri hakkında iki şey söylemek istiyorum. Birincisi, çok eşli bir birimdeki ilişkiler her zaman sabit değildir. Zaman içinde değişebilirler. Ve bazen bu değişiklikleri görmek uzun zaman alabilir.

İkinci olarak, queerliğin bir zaman çizelgesi yoktur. Ve Emilyverse'de, queer karakterlerimize katı etiketler koymaktan hoşlanmıyoruz. Karakterlerimin her birini ve onların queerlik deneyimlerini kendi benzersiz yolculukları olarak ele almaya çalışıyorum. Onların kendi queerlik anlayışları/performansları sizinkiyle uyuşmayabilir ve bu sorun değil.

Özellikle Price Ailesi bölümlerini okurken, aradan birkaç yıl geçtiğini aklınızdan çıkarmayın. Birlikte çalışarak bir hayatı paylaştığımız yıllar,

seyahat etmek, yemek yapmak, sevgilileri paylaşmak, çocuk yetiştirmek, faturaları 6demek. Ortak yaşamlarında g6rmediğiniz çok şey var. Onlarıñki gibi bir birimde ilişkilerin zaman içinde doğal olarak nasıl değişebileceğini g6stermek için bana yer açın.

Ve unutmayın, **** PEA cildi daha planlanıyor. Yani, sevgili Işınlarınızdan hiçbirini son kez g6rmediniz. Eğer bu ciltte bir karakter sizin için yeterli değilse, lütfen sabırlı olmanızı rica edeceğim. Anlatacak daha çok hikayem var. İyi okumalar!

XO,

Emily

MECAZLAR, ETİKETLER VE İÇERİK UYARILARI

TROPES

Sonsuza kadar mutlu; hokey romantizmi; neden seçilmeli; spor romantizmi; bonus içerik

ETİKETLER

HEA garantili; bunda gerçek hokey yok; düğün hafta sonu; hiçbir balık zarar görmedi; kazara hamilelik; bebekler; koruyucu amcalar; Pelikan Pelly; ebeveynlik; neden seçim; Takım Price; hepimiz babayız; çıkış yok; Jake bununla iyi, yemin ederim; biseksüel keşif; teşhircilik; esaret; darbe oyunu; hafif dom / sub dinamikleri; bozulma; frotting; yerleştirme; rimming; pretzeling; sıcak cum masajı

İÇERİK UYARILARI

Bu kitap, ayrıntılı doğum ve doğum tasvirleri de dahil olmak üzere okuyucular için üzücü olabilecek bazı temalar içermektedir. Bir karakter ölüme yakın bir doğum deneyimi yaşar.

Doğum temalarının yanı sıra, bir karakter homofobiyle ilgili geçmiş deneyimlerini ortaya koyuyor (yansıtma yoluyla anlatılıyor). Başka bir karakter, doğrudan aile üyelerinden gelen bariz, moral bozucu homofobiyi deneyimliyor (sayfada tasvir ediliyor). İki karakter, iki kusma sahnesi de dahil olmak üzere fiziksel olarak hastalanır.

Bu kitap ayrıca teşhircilik, esaret, darbe oyunu, hafif dom / sub dinamikleri, bozulma, frotting, yerleştirme, rimming ve sıcak cum masajı unsurlarını içeren ayrıntılı MF ve MM seks sahneleri içerir.

RAY'LERLE TANIŞIN

OYUNCULAR

Davidson, Tyler "Dave-O" (#65): yedek kaleci
Fields, Ethan (#94): forvet
Gerard, Jean-Luc "J Lo" (#6): defans oyuncusu
Gordon, Sam "Flash": çaylak, ilk beşte değil
Hanner, Paul (#24): defans oyuncusu
Jones, Brayden "Jonesy": çaylak, ilk beşte değil
Karlsson, Henrik (#17): forvet
Langley, Ryan (#20): forvet
Morrow, Cole (#3): defans oyuncusu
Novikov, Lukas "Novy" (#22): defans oyuncusu
O'Rourke, Patrick "Patty": çaylak, ilk beş başlamayan
O'Sullivan, Josh "Sully" (#19): forvet,
Kaptan Perry, David "DJ" (#13): forvet
Price, Ilmari "Mars" (#31): başlangıç kalecisi
Price, Jake (#42): defans oyuncusu
Walsh, Cade (#10): forvet
West, Connor "Westie": çaylak, ilk beşte değil
Yuley, Kevin: çaylak, ilk beşte değil

KOÇLAR

Andrews, Brody: Yardımcı Koç (savunma)
Denison, Nick: Yardımcı Koç (hücum)
Johnson, Harold "Hodge": Baş Antrenör

Tomlin, Eric: Kaleci Antrenörü

TAKIM DESTEĞİ

Gordon, Jerry: Ekipman Müdür Yardımcısı Jones,
Cody: Ekipman Teknisyeni
Price, Caleb: Ekipman Müdür Yardımcısı

TIBBİ DESTEK

Brady, Brad: Geçici Fizik Tedavi Direktörü Jacobs,
Hillary: Takım Hemşiresi
O'Connor, Teddy: PT stajyeri
Price, Rachel: Barkley Fellow
Tyler, Scott: Takım Doktoru

OPERASYONLAR/YÖNETİM

Francis, Vicki: Operasyon Müdürü
Ortiz, Claribel: Sosyal Medya
Yöneticisi
James, Poppy: Halkla İlişkiler Direktörü Talbot,
Mark: Genel Müdür

DİĞER ÖNEMLİ KARAKTERLER

Ford, Joey: Out of the Net Gerard,
Lauren: J-Lo'nun karısı Kline,
Mike: Ryan'ın menajeri Lemming,
Cheryl: Out of the Net Lemming,
Nancy: Ağın Dışında O'Sullivan,
Shelby: Sully'nin karısı
Owens, Troy: Tess'in ayrı yaşadığı kocası
Owens, Bea: Tess'in kayınvalidesi Putnam,
Charlie: Tess'in avukatı

BÖLÜM BLUBRS

1. Kara Şeytan (Rachel)

Bu, PUCKING AROUND'un en çok talep edilen bonus sahnelerinden biri. Caleb karaoke sahnesinde 'Beggin' şarkısını söylemeyi bitirdiğinde tam olarak ne oldu? Okuyun ve öğrenin!

2. Turks & Caicos (Ryan)

Resmi olarak düğün hafta sonu. Ryan, Tess ve Rays düğünü kutlamak için Turks & Caicos'talar. Sadece bir sorun var...ya da iki...ya da beş.

3. Bekleyiş: Bölüm 1 (Tess)

Ryan'ın kız kardeşi şehre gelmiştir ve resmen misafirlik süresini aşmıştır. Tess huzuru korumaya çalışırken gergindir, ancak bir İkizler burcunun kaldırabileceği çok şey vardır.

4. Bekleyiş: Bölüm 2 (Ryan)

Tess tıbbi bir krizin pençesinde sıkışıp kalırken, çaresiz Ryan'ın beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktur.

5. Çıkış Yok (Jake)

Price Ailesi, İsimsiz bebeğin doğumu için hastaneye gelir ve dikkati çok dağınık olan Jake sürpriz bir ziyaret gerçekleştirir.

6. Dişçi: Bölüm 1 (Ilmari)

Price Ailesi'nin yarısı yoldayken, evde işleri bir arada tutmak ve herkesin ihtiyaçlarını dengelemek Ilmari'ye düşer.

7. Dişçi: Bölüm 2 (Caleb)

Dişçi randevusunun sonuçları Caleb'ın hayatında bazı önemli değişiklikler düşünmesine neden olur.

SON NOT...

Ben Dr. Emily Rath, müstehcenlik uzmanı ve baharat tedarikçisi olsam da tıp doktoru değilim. Bu bölümlerdeki tıbbi deneyimleri gerçekçi kılmak için elimden gelenin en iyisini yaptım, ancak yine de hikayeye yer açtım.

Bunun bir hayal dünyası olduğunu aklımızdan çıkarmayalım.

Tamam, iyi okumalar!

KARANLIK ŞEYTAN

*Not: Bu, **Pucking Around** için en çok talep edilen bonus sahnelerden biridir.
Bu sahne Caleb'in karaoke performansının olduğu gece gerçekleşir.*

Riptide's Bar & Grill, Caleb ve cover grubu Māneskin'in 'Beggin' şarkısının epik yorumunun son akorlarını bitirirken çığına dönüyor. Kadınlar Seyirciler çığlık atıyor ve tüm Rays'ler yuhalıyor ve yumruklarını masalara vuruyor. Caleb'in gizli yeteneğiyle onları ilk kez etkilemediğini söyleyebilirim.

Huysuz Yay'ım başka hangi sırları saklıyor?

Jake'e döndüğümde kulaktan kulağa gülümsüyorum ama onu gördüğümde gülümsemem azalıyor. Elleri ceplerinde, NHL şapkası ters çevrilmiş, sanki biri külahındaki dondurmayı düşürmüş gibi duruyor. "Sorun nedir?" Elimle kolunu okşayarak soruyorum.

"Hiçbir şey," diye yanıtlıyor.

Solist elinde birasıyla Caleb'den gitarını geri almak üzere sahneye geri dönerken kalabalığın arasından onu zorlukla duyabiliyorum. Caleb'in daha fazla tezahürat eşliğinde sahnenin kenarından atladığını görmek için göz ucuyla bakıyorum. Kumlu ayaklarını tekrar parmak arası terliklerinin içine ve yanından geçen garsondan bir bardak su alıp yarısını bir dikişte içiyor. Boğazının hareketini izliyorum

Yutkunurken eli mikrofonu kavradığı gibi bardağı da kavırıyor. Dövmeli kolu kaslı, tendonları renkli mürekkebinin altında kordonlu.

Kalçama dokunan bir el beni zıplattı. Döndüğümde Jake'in bana baktığını görüyorum. Gözleri içimi yakıyor, çenesi gergin. Az önce Cay'e nasıl baktığını gördüğünü biliyorum. Anlamak için gözlerimi kocaman açıyorum. *Bu* gece onu *bu* kadar geren şey buydu. Kıskanıyor. Cay bizi buraya bana hava atmak için getirdi... Jake'in önünde.

Jake'in dersini almaktan kastettiği buydu. Aralarında öyle bir şey oldu ki Jake, Caleb'den bir yumruk yiyerek geri adım attı. Orada oturup Caleb'in benim için oynamasını, yeteneği ve karizmasıyla beni tahrik etmesini izlemek zorunda kaldı.

İç çektim. Bunu bir yarışma gibi ele alacaklardı, en azından başlangıçta. Aksini düşünmekle aptallık etmişim. Onlar sporcu; bu kanlarında var. , ikisi de paylaşmaya alışık olmayan, kendine güvenen adamlar. Sadece bu rekabet ihtiyacının sonunda çok fazla olup olmayacağını bilmem gerekiyor. Bizi yıkacak mı? Her şey daha başlamadan bitecek mi?

Bir elimle kolunu okşadım. "Dinle... Jake-"

"Biz iyiyiz, Rach," diyor , nerede olduğumuzu ve dört bir yanımızı kimlerin sardığını hatırladıkça gözlerindeki sıcaklık azalıyor. Eli benden uzaklaşıyor ve öne doğru eğilerek birasını masadan kapıyor. "Oldukça iyi, değil mi?"

Bana uzattığı birayı alıyorum, parmak uçlarımız birbirine değiyor. "O harika biri."

"Evet." Birasından bir yudum alıyor. "Kadınlar mikrofon başındaki Cay'in bakışlarına her zaman bayılırlar."

"Günah kadar seksi," diye cevap veriyorum, kayıtsız bir omuz silkme numarası yaparak. "Ve sesi tereyağı gibi pürüzsüz. Herkesin kendini biraz ateşli ve rahatsız hissetmesi için yeterli. Serinlemek için o bardaktaki buz küplerinden birini alıp boynumdan aşağı indirmem gerekebilir."

Yanımda kaskatı kesiliyor, bardağını kıracak kadar sıkıyor.

"Belki o buz biraz daha aşağıya iniyordur," diye takılıyorum. "Şimdi ıslak hissettiğim diğer yerlerimi serinletiyordur."

"Siktir." Piknik masamızın bank koltuğuna çöktüğünde, iki eliyle bira bardağını tutarken omuzları yuvarlanmış, dönen bir duygu fırtınası bulutu gibi.

Yanındaki banka çökerken kahkahalarımı engel olamıyorum. Bu hareketi ona sürtünmek için bir bahane olarak kullanıyorum, elim omzunda. "Şu anda taş gibi sert olduğunu bilmediğimi sanma," diyorum eğilerek. "Aletin o küçük şortunun içinde sıkışmış gibi mi hissediyor?"

"Dur," diye uyarıyor. "Halkın içindeyiz, unuttun mu? Senin aptal PDA kurallarına ne oldu?"

Bana bakmasını istediğimde gülümsemem azalıyor. Baktığında, bakışlarını tutuyorum. "Şu anda Caleb ile nasıl bir oyun oynuyorsun bilmiyorum ama bu benim için bir oyun değil Jake. Sen bir oyun değilsin ve şeyi hafife almıyorum."

"Biliyorum," diyor ve dikkatini tekrar elindeki biraya veriyor. "Ama onun hakkında hissettiklerim için özür dilemeyeceğim. Tıpkı benim özür dilemeyeceğim gibi."

Sana karşı hissettiklerim için ondan özür dile, Jake-

"Biliyorum," diyor tekrar, yüzünü buruşturarak birasından bir yudum alıyor.

Kendimi çelikleştirerek sinirlerimi yutuyorum ve yanılmış olmak için dua ediyorum. "Seni incitmeyi reddediyorum, Jake. Benim için çok şey ifade ediyorsun. Ve arkadaşlığınıza zarar vermeyi reddediyorum. Eğer tüm bunlar senin için çok fazlaysa-"

"Hey," diyor ve bir bakışıyla beni susturuyor. Gizlice masanın altına uzanıyor, eli kalçamda. "Öyle değil. Rach, yemin ederim, bu... bu sadece aptal bir erkek meselesiydi. *Benimle* ilgili bir şeydi," diye düzeltiyor, sesi biraz hafifliyor. "Bu seninle ilgili değil bebeğim... ya da sen ve Cay'le."

Şüpheli bir kaş kaldırıyorum ve o da bir kahkaha atıyor, omuzları gevşiyor.

"Biz iyiyiz, Seattle." Bacağımı bir kez daha sıkıyor. "Söz veriyorum. Cay ile kendi yöntemimle ilgileneneceğim." Birkaç adam masamızdaki banklara doğru itişip kakışırken elini bırakıyor. Novy'nin iri bedeni Jake'in omzuna çarparak beni de banktan aşağı itti. Jake küfrediyor ve onu iterken neredeyse birasını döküyordu.

Gülerek bankın ucundan kayıyorum ve bunu ona tekrar dokunmak için bir bahane olarak kullanıyorum. "Hemen döneceğim," diyorum cover grubunun U2 şarkısı sırada.

"Hey Doktor, bara mı gidiyorsun?" Hanner sesleniyor, zaten üç yaprak rüzgarda. "Bize bir kova daha Coronas getir."

"Hayır," diye bağıriyorum, elim hâlâ Jake'in omzunda. "Bayanlar tuvaleti." Jake'in "Kendi biranı kendin al, Pauly" dediğini duyduğumda çocuklar onu itip kakıyor.

O senin PT'n, garsonun değil." Kalabalık masaların arasından geçip içerideki tuvaletlere doğru ilerlerken onu sarhoş takım arkadaşıyla ilgilenmesi için yalnız bırakıyorum.

Restoran da en az bar verandası kadar kalabalık. İçeride, ön pencerelerin yanında farklı bir müzik grubu kurulmuş. Kendime rağmen gülümsüyorum. Babamın şarkılarından birini çalıyorlar. İkinci albümlerinden olduğunu fark ettiğimde gülümsemem azalıyor. Albüm çıktığında Harrison ve ben hâlâ ilkokuldaydık. Babam o zamanlar bağımlılık evresindeydi. O albüm için turneye çıktığı iki yıl boyunca onu neredeyse hiç görmedik.

Odanın uzak köşesinde, parlayan bir bira tabelasının ışığı altında duruyorum. Tuvaletler hemen ilerideki karanlık oyukta bekliyor. Ama hareket edemiyorum. Mikrofondaki kadının 'Dark Devil'in nakaratını söylemesini izliyorum. Bu klasik bir rock marşı; yarı aşk şarkısı, yarı manifesto.. ya da grup hep öyle diyor. Sesi alçak ve nefesli, daha çok indie havası veriyor. Gitar da akustik, elektro değil.

"İyi bir sesleri var."

Sıçradım, elim kalbime gitti. Caleb tam arkamda duruyordu. Onun karanlık gözlerine bakıyorum. Karmakarışık saçları alına dökülüyor. Şapkasını solmuş kotunun arka cebine sokmuş. Siyah tişörtü üzerine bir eldiven gibi oturuyor.

Gülümsüyorum. "Sen de öyle."

Daha yakına eğiliyor. "Oh, bunu duydun, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Sen bana ithaf edince yapmamak zor. Bu arada bunun için de teşekkürler," diye göğsüne vurarak ekliyorum. "Sen gidip ona yeni bir soluk getirene kadar 'Hot Doc' neredeyse ölmüş ve gömülmüştü."

Biraz ayılmadan önce gülüyor. "Seni gerçekten rahatsız ediyorsa çocuklara kesmelerini söyleyebilirim."

Omuz silkiyorum. "İnan bana, bana daha kötülerini de söylendi."

"İyi bir sesi var," diyor tekrar, grubun solistine doğru başını sallayarak.

"Evet... bazen Ferrymen şarkılarını duymak benim için zor oluyor," diye itiraf ediyorum.

"Taklit dalkavukluğun en yüksek şeklidir," diye yanıtlıyor. "O sadece sevdiği şarkıyı söylüyor."

"Hayır, öyle bir şey değil," diyorum hemen. "Mesele şarkı değil, hatta babamın şarkısı olması bile değil... Benim için o şarkının içinde bir sürü anı var."

Orada sessizce durup beni izliyor ve devam etmemi bekliyor.

İç çekerek devam ediyorum. "Onun çalışmaları benim hayatımın hikayesi gibi, musunuz? Her albüm, her şarkı... kendi mini albümleri gibi."

zaman kapsülleri. Onun şarkılarından birini duyuyorum ve o zaman kapsülü açılıyor... ve sonra anılar ortaya dökülüyor."

Anlamak için başını sallıyor, yüzümü inceliyor. "Bu şarkıyla birlikte hangi anılar?"

Etrafıma bakarken kollarımı kavuşturuyorum. "Ciddi misin? Bunu burada mı yapmak istiyorsun? Rip'in köşesinde, lanet olası tuvaletlerin yanında mı?"

Yaklaşıyor. "Şeytanlarını daha iyi tanımak isterim. Sen benimkileri zaten biliyorken bu adil görünüyor."

"İyi... ama bunu senin istediğini bil," diye uyarıyorum.

Hiç etkilenmedi. "Vur bana, Kasırğa."

Bakışlarını tutarak içimdekileri döküyorum. "Babam ilk kez bu albüm için turneye çıktığında aşırı dozdan öldü. O turne sırasında annemi aldattı. Ailemizi parçaladı. 'Kara Şeytan' bir motosiklet, polis ya da tehlikeli bir kadın değil. Onun bağımlılık sorunları. Savaşıyor ve kaybediyor. Bu albüm için turneden döndüğünde annemle babam boşandı ve o da taşındı. Her şeyini kaybetti... *Biz de* her şeyimizi kaybettik."

Caleb yavaşça kollarını açıyor, omuzları gevşiyor. "Kahretsin," diyor nefes nefese. "Özür dilerim, Kasırğa-"

"Yapma." Elini uzattığında geri çekiliyorum.

Hayal kırıklığı içinde gözlerini kısar. "Ne yani, sana bir arkadaş olarak bile sarılamayacak mıyım? Bu senin için çok mu fazla PDA? Az önce ruhunu ortaya koydun-" "Hayır, şimdi bana dokunursan ağlarım. Ağlarsam da durmam. Ve 'Kara Şeytan' yeterince gözyaşımı aldı. Lütfen Cay."

Parmaklarımı açıp onu geri çekiyorum. "Lütfen... sadece yapma."

Gözyaşlarımı geri kırarak

Şarkı nihayet biterken rahatlamış bir iç çekiş.

Caleb'in bakışları restoranın karanlık köşesinde geziniyor. Kimse bize dikkat etmiyor. İnsanlar sadece canlı müziği izliyor ve masa arkadaşlarıyla sohbet ediyor. Titrek Mavi Ay tabelasının ışığı altında sadece ikimiz duruyoruz. Eğiliyor, parmakları kolumun üzerinde geziniyor. Sesi alçak ve boğuk, "*Armageddon*'u izlerken ağlıyorum" diyor.

Uzaklaşıyorum. "Sen ne?"

"Bruce Willis filmi... bilirsiniz, *Armageddon*? Asteroit delme-"

"*Armageddon* filmi biliyorum Caleb," diye kestirip atıyorum.

Sırıtır ve omuz silkiyor. "Evet, her beni ağlatıyor. Jake artık benimle bile izlemiyor."

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı kaldırıyorum. "Neden sen..."

"Şimdi *beni* ağlatan bir şey biliyorsun," diyor ben sözümü bitiremeden. "Ödeştik."

"Nuh-uh." Kollarımı tekrar kavuşturup ona ters ters bakıyorum. "Olmaz öyle şey. Karanlık ve kıvrımlı yönlerinin kanıtı olarak rastgele filmlerden bir şeyler sunamazsın Cay. Az önce ciddi bir travma yaşadım."

"Elde edebileceğin tek şey bu, Kasırğa-"

"Böyle gitar çalmayı nereden öğrendin?" Onun üzerinden söylüyorum.

Gülüyor ve etrafımdan dolaşmak ister gibi hareket ediyor. "Bana parasını ödeyene kadar sana başka bir şey söylemeyeceğim."

Dövmeli kolunu tutuyorum, gerildiğini hissediyorum. "*Ödeme* mi? Bu da ne demek oluyor?"

"Bu hayatta hiçbir şey bedava değil demek, Kasırğa. Karanlığıma ve kıvrımlarıma daha yakından bakmak mı istiyorsun? Önce ödemeyi yapsan iyi olur."

Beni canlı canlı yemek istiyormuş gibi bir bakış attığında kalbim küt küt atıyor. Gözlerini üzerimde gezdirirken tüm vücudum uğulduyor. Bir ürpertiye bastırıyorum, kollarına atlama ve beni en yakın tuvalet kabinine sürüklemesine izin verme dürtüsüyle savaşıyorum.

Aşağı, kızım.

Omuzlarımı dikleştirerek ona yaklaşıyorum, elim hâlâ kolunda. "Caleb Sanford, kişisel bilgiler karşılığında seni banyoda becereceğimi düşünüyorsan, bir daha düşünebilirsin. PDA yok dedim."

"Yazık," diye yanıtlıyor. "Çünkü anlatacak çok üzücü hikâyelerim var, Kasırğa."

Masaj yapılabilecek bir sürü derin ağrı var."

"Sen bir pisliksin," diye tıslayarak ondan uzaklaşmaya çalışıyorum.

Beni bileğimden yakalıyor ve karanlığın içine doğru çekiyor. Meraklı gözlerden uzakta, beni duvara yaslıyor ve kalçalarıyla sabitliyor, nefesi kulağımda sıcak olana kadar yüzü alçalıyor. "Bu kıcı sevmiyormuş gibi davranma," diye alay ediyor, kulağımın lobunu ısırtıyor.

Nefesim kesildi. Dişlerini hissediyorum, kalçalarını içeri bastırıyor, sıcak nefesi tenimde - vücudum bir maytap gibi parlıyor. Tüm duyularım onu bu kadar yakın hissetmeye odaklanıyor, kolonyasının kokusu, sportif ve baharatlı. Bedenim bana tamamen ihanet ederken sinirli bir iniltiyi yutuyorum. Tanrım, bu adamı havayı istediğimden daha çok istiyorum.

Gülüyor, boynumdan aşağı öpüyor, kazandığını biliyor.

Jake'in de onun da anlaması gereken şey bu: ortada bir yarışma yok. Hiç olmadı ve olmayacak da. İkisinin de beni tekrar tekrar kazanmasına izin vermek niyetindeyim.

Caleb beni koridorun karanlığına doğru çekiyor, ağzı dudaklarımda, dudaklarımdan çıkan son cılız itiraz seslerini öpüyor. Birden restoranın yarısı tezahürat yapmaya başlıyor ve ortak bir solukla birbirimizden ayrılıyoruz. Birbirimizin gözlerine bakarak, grubun 'Sweet Home Alabama'nın ilk birkaç akorunu çalmasını dinliyoruz. Hep birlikte gülümsüyoruz.

Lynyrd Skynyrd bize kesintisiz dört dakika kazandırdı.

Riptide's Bar & Grill'de kabinli kadın ve erkek odaları olmadığı ortaya çıktı. Sadece kapıları kilitli iki unisex banyo var.

Mükemmel.

Caleb beni köşede daha derine yerleştirilmiş olana doğru çekerken gülüyorum. Küçük bir yer, duvarlar koyu maviye boyanmış. Kapının etrafındaki duvar eski konser ilanları ve plaj etkinlikleriyle dolu. Caleb beni içeri çekiyor, bir eliyle beni sıkıca tutarken diğer eliyle kapıyı kapatıyor. Sürgüyü çevirerek beni kalçalarıyla kapıya doğru bastırıyor, boştaki eli önlük gömleğimin altına uzanmış, spor sütyenimin üzerinden beni kavırıyor.

Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum, öpüşürken alt dudağını ısırp emiyorum. Keskin nefes alıyorum ve sütyenimin pamuğunun üzerinden meme ucumu çimdiklerken onu bırakıyorum. "Yaklaşık üç buçuk dakikamız var," diye soluyorum ağzına karşı, bir oda dolusu çakırkeyif insanın 'Sweet Home Alabama'nın ilk nakaratını söylemeye başlamasını dinliyorum.

Hiç vakit kaybetmeden Caleb açlıkla inliyor, dili ağzıma geri dalıyor, eli göğsümden aşağı iniyor, güneye gitmek istiyor, parmakları fırçalı pantolonumun lastiğinin altına dalıyor. Diğer eli kalçamdayken beni kapıdan çekip lavaboya doğru götürüyor. Parmakları ıslaklığımda kayarak beni açarken çığlığımı yutuyor. O içime bastırıp beni sonuna kadar açmaya çalışırken omuzlarına yapışıyorum, başımı geriye atıyorum.

"Ne kadar da iyi bir kızsın," diye mırıldanıyor ağzıma karşı, amımın parmaklarının etrafında kenetlenmesini sağlıyor. "Benden derin, karanlık bir gerçek mi istiyorsun? Önce bana seninkilerden birini ver. Bana bu bedenin ne istediğini göster. Bana neyi arzuladığını göster. Lanet kurallarını alıp kırılana kadar büküğünü hissetmek istiyorum."

Lavaboya bastırıyorum, ağırlığımı bir ayağıma kaydırıyorum, böylece kalçalarımı daha geniş açarak ona daha fazla yer açabiliyorum. Bir elimle lavaboyu kavıyorum. Diğer elimle başını tutuyorum, parmaklarım dağınık buklelerine dolanıyor. "Cay, bebeğim, lütfen," diye inliyorum, parmaklarının içimde hareket edişinden zaten gerginim.

"Bir gerçek için bir gerçek," diyor tekrar. Serbest eliyle yüzümü sertçe kavıyor ve beni ona bakmaya zorluyor. Gözlerimiz birleştiğinde, iki parmağını içime sokuyor ve ben onun tutuşuyla titreyene kadar vajinal duvarım boyunca kıvırıyor. Dudaklarım aralandı, onun için sızlanıyorum.

Gülümsüyor, karanlık gözleri bu loş banyoda derinliksiz. "Seni yiyip bitireceğim." Kelimeleri bir yemin, bir büyü gibi söylüyor. "Seni çırlıçıplak soyacağım ve mükemmel amcığında boğulacağım."

"*Cay-mmph-*"

Sözlerimi sert bir öpücükle yutuyor, elini bodur pantolonumdan kurtarıyor, beni boş bırakıyor, amım hiçbir şeyin etrafında sıkılmıyor. Benden yarım adım geri çekilerek ellerini kalçalarımın altına götürdü. Hızlı bir sarsıntıyla önlüğümü ve pamuklu külotumu dizlerimin etrafından aşağı çekiyor. Hiç tereddüt etmeden beni kaldırıyor ve çıplak popomu lavabonun kenarına yerleştiriyor. Yanaklarım soğuk porselene değince tıslıyorum.

"Sakın kıpırdama," diye homurdanıyor, eli kalçamda, beni lavaboya doğru tutuyor.

Sağlam dizinin üzerine çökerken bir elimle saçlarını sıkıca kavıyorum. Diğer elim lavaboya dayanmak için geriye düşüyor. Pantolonumu ayak bileklerimden aşağı indirip beni açarken dengemi koruyarak yukarı itiyorum.

Kalçalarımın arasındaki yerinden yukarı bakıyor, o güzel kara gözleri aynanın iki yanındaki ışıkları yansıtıyor. "Benim uslu kızım ol ve tek kelime etme."

Boğazımda düğümlenen iniltiyi yutarak başımı sallıyorum.

Sonra aşağı iniyor.

"*Oh-fuck-*" Fiziksel olarak ısırıldığım için kelimeler dudaklarımda ölüyor. Cay beni yerken üst dişlerimi alt dudağıma gömüyorum, çenesi hareket ediyor, bana lezzetli bir sürtünme veriyor. O zeki diliyle klitorisimi emiyor ve okşuyor. Tanrım, bu işte çok iyi. "Durma," diye nefes alıyorum, saçlarını daha sıkı kavrarken ses tonum soluksuz.

Amıma doğru hırlıyor, titreşimler içimi titretiyor ve göğsümden yukarı, kollarımdan aşağı, ellerim titreyene kadar. Çok fazla desteklemiyorum

Ben lavaboya tutunurken. Sonra diliyle dalıyor, kendini amıma gömüyor.

"Kahretsin-" Onun etrafında kıvrılıyorum, neredeyse lavabonun kenarında dengemi kaybediyordum. İki eliyle kalçalarımı kavlıyor. Beni açık tutarak daha derine dalıyor, dili içeri ve dışarı hareket ediyor. Kendimi parçalanmaya hazır hissederken tüm vücudum sımsıkı sarılıyor.

Tam bir saniye daha dayanamayacağımı düşündüğümde, nefes nefese kalarak başını çekiyor.

"Hayır, hayır, hayır-" Saçını çekiyorum, onu ihtiyacım olan yere geri koymaya çalışıyorum.

"Bana duymak istediklerinizi söyle," diye emrediyor. "Bana gerçeği söyle."

Titrek bir nefes alıyorum, içimde daha derin bir şey kök saldıkça orgazmımın sönüp gittiğini hissediyorum. Bu tutkunun çılgın ateşi değil. Bu daha fazlası, ilkel ve ağrıyan bir şey. Bu beden onun için hangi gerçeği barındırıyor? Duyması gereken ne söyleyebilirim?

Bana bakıyor, gözleri ihtiyaçtan cam gibi. "Söyle."

Bakışlarını tutuyorum, az önce söylediği şarkının sözlerini düşünüyorum. Bu gece bana zaten bir gerçek verdi. Bu şarkı onun gerçeği - endişesi, hayal kırıklığı, çıplak korkusu. Şimdi yalvarışına bir yanıt arıyor. Ellerimi saçlarında yumuşatıyorum, dokunuşumu bir okşamaya dönüştürüyorum. "Oh, Cay... beni kaybedemezsin," diye fısıldıyorum. "Ve beni istediği için onu kaybetmeyeceksin."

Yavaşça başını sallıyor, nefesi amıma değişiyor. "Bizi kaybetmeyeceksin," diyorum tekrar.

Üzerime çıkmadan, bana sahip olmadan, boşalana kadar lavabonun üzerinde kıvranmamı sağlamadan önce başka bir kelime söyleyemiyorum. Bacaklarım titriyor ve beni lavabodan çekip iç çamaşırlarımı ve ovalama pantolonumu tekrar yukarı kaldırırken içimde bir kar küresi gibi hissediyorum, salgım hala çenesinde parlıyor.

Onu kendime çekiyorum ve öpüşüyoruz, şimdi daha yumuşak. Lynyrd Skynyrd şarkısı biterken dışarıdaki kalabalık alkışlıyor. Zamanımız tükenmek üzere. Şansımı deneyerek ondan bir gerçeği daha öğrenmeye çalışıyorum. "Gitar çalmayı nasıl öğrendin?"

Sırıttırıyor ve elinin tersiyle ağzını siliyor. "Kilise kampı." Gözlerimi kırıştırdım. "Bekle, ciddi misin?"

Başını sallıyor. "Minnesota'da büyürken, okul dışında gitmeme izin verilen iki yer hokey pisti ve kiliseydi. Gitar çalmayı öğrenmek beni çok daha az eğlenceli aktivitelerden kurtardı."

"Koro çocuğu muydun?" Alay ediyorum.

Gülümsememe karşılık vermiyor. "Evet. Ve tüm kilise oyunlarına, kilise gruplarına, kilise gençlik gruplarına katıldım. Sınıfta ya da buzda olmadığım her anı, olduğum her şeyin, istediğim her şeyin, hissettiğim her şeyin... günah olduğunu düşünerek beynimi yıkayarak geçirdim. Nefret ve korku dolu bir kafeste yaşadım Rachel, açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi parmaklıklara tırmanıyordum."

Kalbim sıkışıyor ve elimi uzatıp yanağımı avuçluyorum. "Oh...Cay." "Çok uzun zamandır kendimden nefret ediyordum" diyor, kendi karanlık yüzünü ortaya çıkararak.

Şeytan. "Ve sonra kafama bu şüpheyi soktukları için, nefret edilmeyi hak ettiğimi düşündürdükleri için *onlardan* nefret ettim."

"Kim?" Fısıldıyorum.

Neşesiz bir kahkaha atıyor. "Çoğunlukla ailem. Kardeşlerim, kuzenlerim, arkadaşlarım, hatta bazen takım arkadaşlarım. Beni yalanla beslediler. Onlara inanıncaya kadar beni çarpıttılar. Bir canavar olduğuma inandım-"

"Değilsin." İki elimle yüzünü kavrayıp ona yaklaşıyorum. "Senin *hiçbir* sorunun yok Caleb."

Elleri bileklerimi sarmak için kalkıyor. "Biliyorum. İsa'nın merhametine ya da affına ihtiyacı olan ben değilim."

Öfke içimde kaynıyor, beyaz sıcak ve güçlü. "Aynı türden acımasız, dar görüşlülük beni neredeyse Harrison'dan ediyordu."

Başını sallıyor, elleri dirseklerimi kavrayacak şekilde ön kollarımı yumuşatıyor. "Biliyorum bebeğim. O hayattan uzun zaman önce uzaklaştım. Onlar artık benim için iblis değil. Sadece hayaletler."

Bakışlarını tutarak gözyaşlarımı geri kırıyorum. "Benim yanımda saklanmak zorunda değilsin Cay. Maske takmak zorunda değilsin ve rol yapmak zorunda değilsin. Ne istiyorsan onu iste. *Kimi* istiyorsan *onu* iste. Bunu yüksek sesle yap. Seni asla geri tutmayacağım, yemin ederim."

İçeri giriyor, beni kendine çekerken elleri belime düşüyor. "Bir gece için bu kadar çirkin gerçek sana yeter mi Kasırga? Artık bitti mi?"

Başımı sallıyorum, ellerim göğsünde geziniyor.

"Burada deniyorum," diye ekliyor. "Seninle ve Jake'le... Yine de gün ışığı ve gökkuşağı gibi bir adam değilim ve asla olmayacağım-"

Parmaklarımı dudaklarının üzerine koyuyorum. "Senden bunu istemiyorum. Jake yeterince şişelenmiş güneş ışığı. Senin kendin olmanı istiyorum. Sen yeterlisin Cay. Tıpkı bunun gibi. Bu kadar yeter."

Vücutlarımız yer değiştiriyor ve dar kotunun içine sıkışmış sikiinin sertliğini hissediyorum. Kapıya doğru bakıp gülümsüyorum. Restoranın sesleri bu duvarların hemen ötesinde uğulduyor. Dışarıda işlerimiz, sorumluluklarımız ve beklentilerimiz var. Ama burada, şu anda, yağmur yağmasını en çok seven iki fırtına bulutuyuz sadece.

"Rachel," diye uyarıyor, vücudu sertleşirken kara kaşlarından biri kalkıyor. Başını sallıyor, çenesi sıkılıyor. "Yakalanacağız..."

Elimin tersini tekrar boyuna doğru sürüyorum, kotun içinden onunla alay ediyorum. "Ama ben senin simetriyi sevdiğini sanıyordum. Bir gerçek için bir gerçek... bir orgazm için bir orgazm-"

Bileğimi yakalıyor ve elimi uzaklaştırıyor. "Onun küçük kurallar kitabına sahip olan sensin. Eğer burada yakalanırsak, herkes öğrenir..."

"Kurallar çiğnenmek içindir," diyorum ve diğer elimi uzatıp parmaklarımı karnının ortasından aşağıya, kemerinin hemen üzerinde gezdirirken bileğimi onun avucunda çeviriyorum. "Hadi baba... Beni yalvartma."

Yakaladım onu.

Boynundaki nabız noktası titriyor ve çenesi gerilerek bana bakıyor, gözlerindeki ateş için için yanıyor. Serbest eliyle şimşek hızıyla hareket ediyor, saçlarımı sıkı bir yumrukla kavriyor ve nefesim kesilene kadar başımı geriye doğru çekiyor. Acı, klitorisime inen bir tokat gibi vücudumda zonkluyor. *Oh, evet.*

Beni kendine doğru çekiyor, ellerimizi aramıza sokarken bileğimi tutmaya devam ediyor ve avuç içimi sert aletin üzerinde düzleştiriyor. Başımı çevirip kulağıma fısıldıyor: "Seni bu aletle boğacağım ve güzel ağzını dölleriimle boyayacağım. Bunu ister misin, Kasırğa?"

Şaftını ovalarken serbest elimle ona yapışarak inliyorum. "Yap şunu," diye emrediyorum. "Beni dizlerimin üzerine çöktür, Cay."

Kendinden emin bir sırtışla saçlarımdaki tutuşunu gevşetiyor ve duvara çarpana kadar bizi geri götürüyor. "İyi kızlar 'lütfen' der," diye alay ediyor, başparmağını ayırık dudaklarıma sürüyor.

Gölgelerin yüzünde dans edişini izlerken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Bu, mutlu olduğum karanlık bir şeytan. Bu aşık olduğum bir şeytan. Bu şeytan benimle eve geliyor.

Bu şeytan *benim*.

"Lütfen," diyorum, çoktan dizlerimin üzerine çökmüştüm.

Hades'in kendisi gibi bana bakan Caleb başını sallayarak istediğimi almam için bana izin veriyor. İki elimle kemerine uzanıyorum. Yakalanmamamızın imkânı yok. Gülümseyerek kemerini açıyorum.

Buna değer.

TÜRKLER & KAIKOSLAR

*Not: **Pucking Wild**'ın sonsözünde Ryan'ın verdiği söze sadık **kalarak**, Tess ve Ryan evlenme teklif ettiği gece evlendiler. **Pucking Wild**'ın Kensington baskısını satın alan okuyucular, bu sahneyi detaylandıran özel bir bonus sonsözün keyfini çıkaracaklar (26 Mart 2024'te satışa sunulacak). Bu bölümün tadını çıkarmak için okuyucuların bilmesi gereken tek şey, Tess ve Ryan'ın *teknik olarak* zaten evli.*

T Güneş gökyüzünde altın bir disk gibi duruyor ve çıplak omuzlarıma sıcaklığını yansıtıyor. Tenimdeki ateşli öpücüğünü hissedebiliyorum. rüzgarın ara sıra kırbaçlaması. Etrafımda Karayip suları sallanıyor ve yuvarlanıyor. Muhteşem, safir gibi masmavi. Ama Turks ve Caicos'ta Mayıs ayı sıcaktır. Profesyonel bir hokey oyuncusu olarak, daha ılıman bir iklimde daha iyi geliştiğimi öğrendim.

Jake bir saat önce şapkamı çıkarmamı söyleyerek bana bir iyilik yaptı. Yarınki düğün fotoğraflarında alnımın ortasında tuhaf bronz çizgiler olması berbat olurdu. Tekne küpeştesi boyunca yanımda duruyor, bir eli makarasında, diğer eliyle birasını yudumluyor. "Hiçbir şey yakalayamamış olmamız garip mi?" diye omzunun üzerinden sesleniyor.

"Hayır, dostum. İşin eğlencesi de bu zaten," diye yanıtlıyor Novy balıkçı teknesinin diğer tarafından. "Rıhtımda asılı durup onları ağla toplamıyoruz. Bu derin deniz balıkçılığı, Pricey. Burada bunu hak etmelisin."

"En azından *bir* şey yakalasak daha eğlenceli olurdu," diye mırıldanıyor Jake bana ve ben gülüyorum.

Bu, bekarlığa veda partilerimiz için erkeklerin bana büyük sürpriziydi. Tess ve kızları tatil köyünde tam bir spa günü geçirirken, ben ve çocuklar bu sabah körfezde jet ski yaptık, ardından harika bir deniz ürünleri öğle yemeği yedik ve öğleden sonra da bu derin deniz balıkçılığı tüzüğüne katıldık.

Dürüst olmak gerekirse, balık tutmayı pek sevmem ama bugünün konusu bu değil. En iyi arkadaşlarım burada ve hiç balık tutamasak bile harika vakit geçiriyoruz.

Ama bu sıcaklığı hissetmeye başladım. Ve bu küçük kiralık teknede, ondan saklanacak bir yer yok. Keşke uzun kollu bir tişörtüm olsaydı da güneşten biraz daha korunabilseydim. Onun yerine, şortumun içine sıkıştırdığım bir atletim var. Tekrar giysem bile, parlak pembe omuzlarımı örtmek için pek bir şey yapmayacak.

Mars yanıma gelip sessizce bana bir bira daha teklif ediyor ama ben başımı sallıyorum. Çoktan suya geri dönmüştüm. Aynı gün içinde *hem* güneşten *hem de* alkolden zehirlenmek olmaz. Ayrıca, bu akşam prova yemeğimiz var ve eminim orada hepimiz daha fazla içeceğiz. Kendime hakim olmalıyım.

Tam burada daha ne kadar kalacağımızı soracaktım ki makaram elimde sarsılıyor. Makara keskin bir vızıltı sesiyle topaç gibi dönmeye başlamadan önce neredeyse düşürüyordum. "Kahretsin-" Makarayı iki elimle kavradım. "*Beyler*, beyler, sanırım bir ısırık aldım!" Charter kaptanının bize daha önce anlattığı talimatları hatırlamaya çalışıyorum. Bu donanım, büyükbabamın iskelesinin ucunda güneş gözlüğü yakalamak için kullandığım çocuk sırtlarından çok daha gelişmiş.

"Vay canına, kaçmasına izin verme," diye sesleniyor Jake, kendi boş oltasını olabildiğince hızlı sararak.

Teknenin diğer tarafında Novy, Morrow ve Sully beni alkışlıyor. Mars ve kaptan Rob yanıma gelirken tekne deli gibi sallanıyor. "Yavaş ve sakın," diyor Mars, gözleri bir çift gözlüğün arkasında saklı polarize güneş gözlüğü.

"Makarayı sarmaya başlamadan önce biraz ip verin," diye ekliyor Rob. "Güzel bir ritim arayacağız, tıpkı bir dans gibi. Jig, ritim, jig." Güneşten yanmış omzuma bir tokat atıyor, ben de dişlerimin arasından tıslıyorum.

Bu misinanın ucunda ne varsa, çok güçlü. İki elimle tuttuğumda oltanın ucu imkansız bir açıyla bükülüyor ve balığa direnç veriyor.

Rob beni kolumdan tutarak, "Vay canına, aceleyle hareket ediyor -çabuk- ön gel," diye talimat veriyor.

"Evet, Langers'ı al," diye Sully. "Hatta kal."

Kaptan Rob omzumda duruyor. "Ritmini bul, dostum. Makaraya sar ve tut. Makara ve tut. İşte böyle."

"Kaçması için fazla yer bırakmayın."

"Sakin ol."

Başımı sallıyorum, omuzlarım gergin, her taraftan gelen talimatları takip ediyorum. "Anladım," diye homurdanıyorum, bir ritim buluyorum. Makara, makara, üç kez makara yapıyorum ve tutuyorum, o keskin dirençle karşılaşmak için hazırlanıyorum. "Lanet olsun, çok güçlü."

"Onu yakaladın,
dostum." "Devam
et-"

"Hey Langers, bu bak," diye Jake. "Kızlar için fotoğraf."

Jake telefonuyla fotoğraf çekerken dikkatim dağılmış bir şekilde omzumun üzerinden bakıyorum.

Balık ciddi bir mücadele veriyor, teknenin ön önce sağa sonra sola sallanıyor.

"Onu takip et," diye sesleniyor Rob, bana yer açmak için geri çekilerek. "İşte böyle, tıpkı bir dans gibi. Takip etmeye devam et. Kendini yoracaktır."

Dakikalar geçtikçe bu şeyle savaşırken ter içinde kalıyorum.

"Siktir, işte geliyor," diye bağılıyor Novy.

Arkamdaki çocuklar alkışlıyor.

Teknenin sol tarafında gölgeli bir sıçrama oluyor. Sonra hızla sağa doğru çekiliyor, ben de peşinden gidiyorum, bir yanım makarayı başkasına devretmeyi diliyor. Ama ben buradayım. Bu lanet balığı yakalıyorum.

"İşte orada!" Sully pruvayı işaret ederek sesleniyor.

Bu sefer daha büyük bir sıçrama. Balık tamamen yüzeye çıktığı için direnç giderek artıyor.

Sully çocuk gibi sırtıyor. "Dur , Langers. Onu neredeyse yakalıyordun." "Ne oldu?" Nefes nefese kaldım.

Novy bir kolunu Sully'nin omzuna doladı ve gözlerini kısarken güneş gözlüklerini kaldırdı. "Ton balığı mı?"

"Hey, belki de bir kılıç balığıdır," diyor Sully. "Hiç bu kadar yakından görmemiştim."

"Amberjack?" Jake teklif ediyor.

"Şimdi hepimiz sadece tahmin ediyorsunuz!" Gizemli balık benimle dövüşürken ben de spinner'sıkıca tutunuyorum.

Rod bir şeyler aramak için etrafta dolanıyor. "Onu biraz daha yaklaştır. göreceğiz."

"Bu bir köpekbalığı," der Mars'ın derin sesi.

Jake homurdanıyor. "Evet, doğru. Langers bir şey yakalayamadı-"

Novy, ellerini Sully'nin omuzlarına , "Vay anasını, bu bir köpekbalığı," diye bağırır.

Morrow teknenin küpeştesine yaslanıp sudaki gölgeye bakıyor. "Dostum, bu kesinlikle bir köpekbalığı."

Gözlerim kocaman oldu.

Pekala, hakkımdaki eğlenceli gerçek nedir? Köpekbalıklarından çok korkarım. Köpekbalıkları vardır diye havuzların derinliklerinde yüzmeyi sevmem. Köpekbalıklarından korktuğum için plajda diz derinliğinden daha derine inmem. *Jaws*'ı tam olarak bir kez izledim ve köpekbalıklarından korktuğum için hayatım boyunca yara aldım.

Köpekbalığı Haftası'nı hâlâ izliyor muyum?

Evet. Dini olarak. Düşmanını tanımalısın.

Yalan yok, bu tekne turunu yapma konusundaki endişelerim tamamen köpekbalığı görebileceğimiz gerçeğinden . Sadece *görmek*. Şimdi çocuklar bu lanet oltanın ucunda bir köpekbalığı olduğunu söylüyorlar ve ben sörf şortumun içine işemek istiyorum.

"Biri şunu alsın," diye bağırıyorum, şu anda tüm soğukkanlılık puanlarımı kaybediyor olmamı umursamadan. "Çocuklar, ben ciddiym. Alın şunu."

Görünüşe göre kimse devreye girip lanet olası hayatımı kurtarmak istemiyor. "Hayır dostum, sen halledersin."

"Bunu yapabilirsin, Langers."

"Çok havalı!"

"Hepiniz kovuldunuz," diye . "Sağdıçlara ihtiyacım yok. Orada tek başıma duracağım-"

"Dostum, bu harika. Her şeyi kaydediyorum," Jake. "Tess çıldıracak."

"Neredeyse geldik," diyor Rob.

Terden sıırıslıklam oldum ve güneşten yanmış omuzlarım ağrıyor. "Bunu yapamam çocuklar, köpekbalıklarından korkuyorum."

Sully omuz silkiyor. "Kim değil ki?"

"San Jose Sharks hariç," diyor Novy. "Onlar da benim terli taşaklarımı topluca emebilirler."

Morrow, "Evet, canı cehenneme," diyor.

Hepsi biralarını tokuşturarak "Köpekbalıklarının canı cehenneme" diye tezahürat yapıyor.

"Yardımcı olmuyorsun," diye homurdanıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. Kahretsin, bu şey çok güçlü.

"Tamamdır." Rob elinde büyük bir ağla teknenin küpeştesine eğildi. "İşte bu... Onu bana getir."

Kenara çekilip, çırpınan köpekbalığını teknenin kenarına doğru sürüklüyorum. Bütün çocuklar daha iyi görebilmek için tırmanıyor ve teknenin deli gibi sallanmasına neden oluyorlar.

"Bu bir karayılan," diye
bağırıyor Jake. "Hayır, bu bir
mako-"

"Dostum, *az önce* sırt yüzgecindeki siyah ucu gördüm-"

Rob, "O kesinlikle bir karayılan," diyerek tartışmaya son noktayı koydu. "Yavru gibi görünüyor."

Mücadele etmeye ve çırpınmaya devam ederken onu ağın içine çekiyor. Parmak uçlarımdan omzuma kadar kolum kadar uzun. En kalın noktasında, muhtemelen uyluğum kadar büyük. Bu şeyin küçük, boncuk gibi gözleri ve tüm yüzgeçlerinde kömür karası uçları var.

Top ağlara gider gitmez üzerimdeki baskı hafifliyor ve derin bir nefes alarak tüm göğsümü havayla dolduruyorum. Başardım. Başarıyla avlandım. Garip bir şekilde tatmin edici bir his. Her ne kadar muhtemelen avuç içlerimde bir dizi yeni nasır kazanmış olsam da. Rahatlamış bir iç çekişle makarayı kenara koydum.

"Başardın," diye tezahürat Sully.

"Aferin sana dostum," diyor Novy, omzuma vurarak. Tıslıyorum, elinden kaçıyorum. "üstümden-"

Morrow bana el sallıyor. Kiralama kaptanı köpekbalığını emniyete alırken Rob'un omzunun üzerinden onu izliyor. "Langers, resim için gelip onu tutmalısın!"

"O lanet şeyi tutmayacağım," diye
bağırıyorum. "Neden olmasın?" diye
gülüyor Sully.

Gözlerim kocaman oldu. "Dostum, bu bir *köpekbalığı*."

"Evet, ama bu bir geçiş töreni gibi bir şey," diyor Jake arkamdan. "Az önce bir köpekbalığı yakaladın. Doğanın kralıyla güreştin ve kazandın. Bu anı belgelemeliyiz."

Morrow, "Ayrıca Poppy bu fotoğraflarla sosyal medyada milyonlarca şey yapabilir," diye ekliyor. "Köpekbalıklarına yapılan göndermeler neredeyse kendi kendine yazılıyor."

"Planımız nedir çocuklar?" diyor Rob. "Fotoğraflı mı fotoğrafsız mı? Fotoğraf yoksa, onu geri atacağım."

"Kahretsin, onunla bir fotoğraf çektiirmek istiyorum," diyor Novy, hevesle bir adım öne çıkarak.

Her zaman takım kaptanı olan Sully, Novy'yi geride tutar. "Bu Langley'nin köpekbalığı. İlk fotoğrafı o çekmeli."

"değil," diyorum. "Nov onunla fotoğraf çekebilir. Hepiniz çekebilirsiniz." Novy kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Emin misin dostum?"

"Kesinlikle. Haklısın, Poppy'yi böylesine altın değerinde bir sosyal medya içeriğinden mahrum bırakamayız."

Benim de onayıyla, çocuklar kırırdayan köpekbalığıyla fotoğraflarını çekiyorlar. Rob kafayı tutarken diğerleri sırayla gövdeyi tutuyor. Mars bile Jake ile fotoğrafa giriyor.

Sanny'nin tatil köyünde, muhtemelen biz konuşurken tepeden tırnağa serin deniz yosunlarına sarılmış olduğunu düşünerek iç geçiriyorum. Pislik herif öğle yemeğinde deniz tuttuğu için yüksek sesle şarkı söyleyip dans etti ve otele geri döndü. Ben de ona katılmalıydım. Çünkü şu anda altı yetişkin adam bana bakıyor, aralarında bir köpekbalığı dengede duruyor ve erkek gibi davranıp lanet olası bir fotoğraf çekmemi bekliyorlar.

"Peki," diye homurdanarak parmağımı kaldırıyorum. "Tek bir resim. Ve arkasında duruyorum, tutmuyorum. Mars, olduğun yerde kal."

Mars köpekbalığının karnını tutmaya devam ediyor ve ben kuyruğun yanında Jake'in yerini alırken diğer çocuklar tezahürat yapıyor. Herkes kamerasını çıkardı.

"Sadece bir kez dokun," diye takılıyor Jake.

Novy, "Evet, karının memeleriymiş davran," diye çıkışıyor. "Oraya uzan ve güzel bir avuç kap-"

"Karımın memelerini bir daha sümüksü bir köpekbalığıyla kıyaslarsan seni denize atarım," diye çıkıştım.

"Sümüksü değil," diyor Mars. Kolları canlı bir köpekbalığını tutarken bile sakinliğin resmidir. "Aslında oldukça kaba."

"Evet, zımpara kağıdı gibi," diyor Sully.

"Köpekbalığı pulları dişlerinle aynı malzemeden yapılır," diyor Kaptan Rob. "Bunlara dişçik deniyor. Ve tüm köpekbalığı türlerinin pulları biraz farklı boyut ve desene sahiptir."

Aslında bunu zaten biliyordum. *Köpekbalığı Haftası* izleyicisiydim, hatırladın mı? Ama birkaç santim ötenizde gerçek bir köpekbalığı olmasının verdiği adrenalinle bazı şeyleri unutuyorsunuz. İçimi çekerek Mars'la omuz omuza adım atıyorum ve iki elimi köpekbalığının kuyruğunun alt tarafına doluyorum.

"İşte gidiyor," diye tezahürat yapıyor Jake, telefonunu kaldırarak. "Evet, Langers!"

"Harika görünüyorsunuz!"

Köpekbalığının derisinin pürüzlerini hissetmek için parmaklarımı biraz ileri geri hareket ettiriyorum. Morrow haklı, zımpara kağıdına çok benziyor. Çocuklar fotoğraflarını ve videolarını çeker çekmez Rob çağırıyor, köpekbalığını Mars'ın kollarından alıp teknenin kenarına getiriyor. Onu serbest bırakması an meselesi. Bir sıçramayla suya düşüyor ve uçuruma batarak gözden kayboluyor.

Yakaladığım köpekbalığının etkisiyle, ben ve Mars hariç herkes taze biralarını açıyor. Jake gezinin başarılı geçtiğini söylüyor -her ne kadar sadece bir şey yakalamış olsak da- ve hepimiz akşamki prova yemeğinden önce tesise dönüp duş alma ve uyuma planları yapıyoruz. Rob'un oltaları ve takım kutularını kaldırmasına yardım ediyoruz ve sonra Rob demir alıp motoru çalıştırmaya hazırlanırken hepimiz dar koltuklara çöküyoruz. Novy Bluetooth hoparlöründen melodiler çalıyor ve ben kendimi iyi hissediyorum, geri dönüp sevgilimi görmeye hazırım.

Rob direksiyondaki yerini alır ve anahtarı çevirir. Motor tekliyor ve homurdanıyor... ve çalışmıyor. Rob'dan motora bakarken gülümsemem düştü.

"Merak etme," der ve Novy ile Jake'in uzanmış ayakları arasından kayarak teknenin arkasına doğru ilerler. Bir dizinin üzerine çöküp birkaç şeyi inceliyor. Sonra anahtarı bir kez daha dener. Motor tıkırdıyor... ama çalışmıyor.

Hay sikeyim. Böyle bir şey olmayacak.

Rob da küfrediyor, sonra tekrar dizlerinin üzerine çöküp her şeyi kontrol ediyor. Çim biçme makinesi gibi bir ipi çekiştirerek bir tür manuel geçersiz kılma işlemi yapmaya çalışıyor. Motor homurdanıyor, kükrüyor ve siyah bir duman çıkarıyor. "Hadi bebeğim. Bunu bana yapma." Tekrar deniyor. Bu sefer motor vınlıyor, tıkırdıyor ve hiç dönmüyor. "Siktir," diye bağırır.

Novy müziğin sesini kısıyor ve Jake ayağa kalkmadan önce bana paniklemiş bir bakış fırlatıyor. "Hey, Kaptan Rob, sorun nedir?"

"Lanet motor çalışmıyor."

"Yapabileceğim herhangi bir şey-"

"Bana bir dakika verin," diye bağırır kaptan.

Jake kendini tutuyor, bana zayıf bir yarım gülümseme atıyor ve başparmağını kaldırıyor.

"Her şey yolunda," diyor Morrow. "Babamın tekne motoru da titizdi." O her zaman olayların iyi tarafını arıyor.

Sorun şu ki, burada güneşli bir taraftan başka bir şey yok... kelimenin tam anlamıyla güneş beni tavadaki tavuk gibi pişiriyor. Ve tek örtü

küçük şemsiye büyüklüğündeki güneşliği direksiyonun tam üzerine koydum. Bir iniltiyle atletimi sörf şortumdan çıkarıp üzerime geçiriyorum. En azından göğsümü ve sırtımın büyük kısmını örtüyor. Ama omuzlarım hâlâ açıkta. Şapkamı da tekrar takıyorum, faturası yüzümü örtmek için öne bakıyor.

Kaptan Rob, tekne dalgalı mavi suda bir mantar gibi sallanırken on dakika daha motorla uğraşır. Acil çalıştırmayı tekrar dener. Motor mekanik ciğerlerinden siyah bir duman çıkarmaktan başka bir şey yapmıyor.

"Tek kelimeyle mükemmel," diye mırıldandım.

"Peki ya şimdi, el capitano?" diye soruyor Jake. "Herhangi birimizin bir göz atmasını ister misin?"

Kaptan Rob sinirli bir bakışla omzunun üzerinden bakıyor. "Yamaha dıştan takma motor bakımı hakkında bir şey bileniniz var mı?"

Novy ve Sully başlarını sallarlar. Eminim ben de . Bir acil servis hemşiresinin fakir çocuğu olarak büyüdüm. Binebildiğim tek tekne feribottu. Jake ve Mars yaklaşıyor, kaptanla alçak sesle konuşuyorlar.

On dakika daha denedikten ve çalıştırmayı başaramadıktan sonra Kaptan Rob bir dizi küfür savurdu ve Jake ayağa kalktı. Ellerini birbirine vurarak geri kalanımıza baktı. "Pekâlâ, kürekleri çekelim ve kürek çekmeye başlayalım çocuklar."

Kaptan Rob onun yanından geçip telsize uzanırken hepimiz inliyoruz. "Bunu Sahil Güvenlik'e bildirmeliyim. Biri çapayı bıraksın."

"Sahil Güvenlik mi?" diyor Novy kaşlarını kaldırarak. "Ne yani, kurtarmaya falan mı ihtiyacımız var?"

"Ölü bir teknede mahsur kaldık," diye yanıtlıyor Rob. "Ve buradaki dalgalar gittikçe büyüyor. Bir fırtına yaklaşıyor. Ya bakıma ya da bir römorköre ihtiyacımız var. Keskin. Şimdi, ben bizi çağırırken sen de çapayı at. Eğer bizi aramaya geleceklerse, doğru yerde olsak iyi olur... Tabii hepiniz denizde kaybolmak istemiyorsanız?"

O lanet çapayı yeterince hızlı indiremiyoruz.

İKİ SAAT OLDU. LANET OLASI *iki* SAAT OLDU VE SAHİL GÜVENLİK HALA burada değil. Hiçbirimizin kızlarla, Jake ve Novy'le iletişim kuracak cep telefonu hattı yok.

Son kuru et çubuğu için denize düşene kadar kavga ettik ve şimdi son su şişesini altı yetişkin adam arasında paylaşıyoruz.

Soğutucumuzun yarısı hâlâ bira dolu, şişeler erimiş buzun içinde yüzerken şingirdiyor. Eğer bir şey olursa, onu içme suyu olarak da kullanabiliriz. Kirli, balık gibi ellerimizin bütün gün onu karıştırmış olması umurumda değil. Burada ölmeyeceğim.

"Sence daha ne kadar sürer?" diye soruyor Jake. Son yarım saat içinde dördüncü kez soruyor.

Kaptan Rob bir azizin sabırla, "Gelebildikleri zaman geleceklerini söylediler," diye tekrarlıyor.

Görünüşe göre, tatil köyünün yakınındaki koyda bir çarpışma olmuş. Rob her şeyi telsizden duymuş. Sürat teknesi olan ve ölmek isteyen bir pislik, cam tabanlı bir tur teknesinin yan tarafına çarpmış. Batan bir gemi, karaya oturmuş bir gemiden daha önceliklidir.

İşte burada oturmuş bekliyoruz.

İlk bir saat boyunca hepimiz karaya oturmuş olmanın tadını çıkarmaya çalıştık. Tekrar balık tutmaya başladık. Ancak yakaladığımız tek şey küçük bir amberjack olunca, toplu olarak ilgimizi kaybettik. Ayrıca, Sahil Güvenlik geldiği anda gitmeye hazır olmak istiyorduk.

Novy, "Dostum, 1-10 arası bir ölçekte, sence kızlar ne kadar sinirlenir?" diye soruyor.

Sully ve Morrow bu düşünce karşısında ortak bir dehşet ifadesi takınırlar. "Evet, Rachel kendini kaybedecek," diyor Jake.

Mars kollarını kavuşturmuş, bacaklarını açmış, "Cay daha kötü olacak," diye mırıldanıyor.

Rahatlamış görünüyor, sanki bundan gerçekten zevk alıyormuş gibi.

"Oh, lanet olsun..." Jake inliyor. "Evet, muhtemelen onu üzdüğümüz için ikimizi de yumruklayacak. Sonra da onu üzdüğümüz için tekrar."

Tess'in şu anda ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum. Bu gidişle prova yemeğine kesinlikle geç kalacağız. Kendimi berbat hissediyorum. O kadar güzel görünecek ki, dudakları kırmızıya boyanmış ve bukleleri kafasında toplanmış. Elbisesine de bir göz attım. "V" yakalı, beyaz ipek bir şal elbise. Kahretsin, çok güzel görünecek.

O çok güzel. Giyinik ya da çıplak... tercihen çıplak... ya da giyinik, ama özel olduğumuzda, böylece onu soyabilirim.

Ama çıplak olmak her zaman en iyisidir.

Tanrıya şükür zaten evliyiz. Bu hafta sonu için üzerimizdeki stresi biraz olsun azaltıyor. Sadece eğlence ve dostluk olması gerekiyordu.

Arkadaşlar. Ama bunun onun için mükemmel olmasını çok istiyordum. Kendi prova yemeğime geç gelmek, uğruna çabaladığım mükemmellik imajı değil.

"En azından Doc ve Sanny'nin yapacağı tek şey biraz bağırmak olacak," diyor Morrow. "Poppy'nin ağlayacağı kesin, ki bu çok daha kötü."

"Evet, bütün gün ağlayan bebekleri çekebilirim," diye ekliyor Novy. "Ama o kadının gözyaşlarında bir şey var. O sadece... lanet olsun, beni rahatsız ediyor. Sanki ağlamaya başlıyor ve ben onu durdurmak için içimi dışına çıkaracakmışım gibi hissediyorum. Onu asla mutsuz görmek istemiyorum. Bu sanki biyolojik bir zorunluluk gibi bir şey."

"Bu biyolojik zorunluluğa aşk deniyor, Nov," diye takılıyor Sully. "Hatırlamak için daha az hece."

Onunla bir gülümseme paylaşarak homurdanıyorum.

"Ofise telsizle haber verdim," diyor Kaptan Rob. "Eşlerinize neler olduğunu bildirmek için tesisi arayacaklar."

Morrow inliyor. "Fuuuuck, bu neden daha kötü bir şey olsun ki? Şimdi bizi burada mahsur kalmış olarak hayal edecek."

Jake gülererek, "Hepsinin korsan olup bir katamarana el koyarak kendi kurtarmalarını sahnelemeleri için bir saat daha veriyorum," diyor.

Burada bir saat daha mı? Başaramayacağım.

Mars sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi ayaklarının dibindeki çantadan bir plaj havlusu çıkarıyor. "Al Ryan. Üstünü ört."

Minnetle alıyorum, sert havlu kumaş yanık omuzlarımı ovarken yüzüm buruşuyor. Ama güneşe karşı bir engel. Onu bir pelerin gibi omuzlarıma atıyorum, şapkamın üzerine de kaldırıyorum. Aç, susuz, terli ve sefil hissederek altına sokuluyorum.

Bir daha asla derin deniz balıkçılığına gitmeyeceğim.

SAHİL GÜVENLİK'İN NİHAYET GELEBİLMESİ İÇİN YARIM SAAT DAHA GEÇMESİ GEREKİYOR.

bizi kurtarmak için ortaya çıkıyor. Kaptan Rob'un motordaki sorunu çözüp tekrar çalıştırmasına yardım etmeleri için yirmi dakika daha geçmesi gerekiyor. O fokurdayan kükremeyi duyar duymaz, çocuklar ve ben hepimiz alkışlıyoruz. Novy, Sully ve Morrow yeni biralar açarak kutlama yaptılar.

Sahil Güvenlik çekiliyor ve ardından Kaptan Rob tam gaz gidiyor. Küçük balıkçı teknemiz dalgalar arasında hızla ilerliyor, Karayip rüzgârı

havlumun kenarlarını çenemin altında tutuyorum. Sahil Güvenlik gemisiyle yarışıyoruz, hepimiz South Side Marina'ya doğru geri dönerken birbirimizin dalgalarına biniyoruz.

Marina , güneş keskin bir düşüş açısına girmiş, gün batımına yaklaştı. Havlu pelerinimi çoktan kaybetmiştim. Şapkamı bile çıkarıp rüzgârın saçlarımı savurmasına izin verdim. Müziklerimiz bangır bangır çalıyor ve kolektif ruh halimiz büyük ölçüde iyileşti. İskeleye yanaşırken Kaptan Rob bile bir Metallica şarkısına eşlik ediyor.

Tekneden yeterince hızlı inemiyoruz, bekleyen kiralık minibüsümüze doğru kışımızı kaldırıyoruz. Ayaklarımız iskeleye değer değmez hepimizin elinde telefonlar, kızlara mesajlar yağdırıyoruz. Telefonum cevapsız mesajlar ve aramalarla dolup taşıyor; Tess'ten, Doc'tan, diğer eşlerden, hatta Sanny'den bile.

"Tanrım," diyor Novy, minibüsün arka koltuğunda yanıma geçerken kendi telefonunu kaydırıyor. "Hepimizin telefonunu aynı anda bombalasalar ne olacağını sanıyorlardı? Birdenbire denizde kaybolmayı bırakıp cevap vereceğimizi mi?"

Emniyet kemerimi bağlar bağlamaz telefonum gelen bir aramayla çalıyor. Kilit ekranımda Tess'in yeşil bikinili bir fotoğrafı yanıp sönüyor. Kabul etmek için kaydırıyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum. "Hey, bebeğim-"

"Ryan? Ne oldu? Kiralama şirketindeki o kendini beğenmiş sürtük bize teknenin bozulduğu ve senin mahsur kaldığın dışında hiçbir bilgi vermedi ve-"

"Tess, ben ," diyorum çabucak. "Bebeğim, hepimiz iyiyiz."

Minibüste etrafımdaki diğer adamlar da telefonlarına cevap veriyor ve aynı konuşmayı yapıyorlar. Ön koltukta oturan Jake, Sanny ya da Doc'la telefonda konuşuyor ve bir eliyle çılgınca hareketler yapıyor. Morrow minibüse en son binen kişi, Novy gözlerini kocaman açmış yanımdan izlerken Poppy'ye yatıştırıcı sözler mırıldanıyor.

"Neredesin şimdi?" diyor Tess. "Akşam yemeğinin bir saat önce başlaması gerekiyordu."

Suçluluk duygusu göğsümde sıkıca kenetleniyor ve inliyorum. "Biliyorum bebeğim. Dönüş yolundayız. Ne kadar kaldı, yirmi dakika mı?" Orta koltuktan sürücü koltuğundaki Mars'a sesleniyorum. Tek Avrupalı o olduğu için minibüsü sürmesi için onu gönüllü yaptık.

"Yirmi üç," diye keskin bir cevap veriyor. Çoktan park yerimizden geri geri çıkıyor, minibüsü çakıllı arazide çıkışa doğru yönlendiriyor.

"Yirmi üç dakika," diyorum Tess'e. "Doğruca geri dönüyoruz, yemin ederim."

"Videoya geç," diyor. Sesindeki gözyaşlarını duyabiliyorum ve onları oraya koyduğum için nefret ediyorum.

Telefonu kulağımdan çekerek aramayı görüntülü hale getiriyorum. Bağlanmak bir saniye sürüyor ve kalite biraz pikseli ama Tess'in yüzü kısa sürede telefonumun ekranını dolduruyor. Işıl ışıl görünüyor, kırmızı bukleleri aşağı ve yüzünü çerçeveleyiyor. Kulağının üzerine renkli tropik bir çiçek sıkıştırmış. Dumanlı bir göz ve beni zayıflatan o kırmızı dudakları var.

Göğsümdeki gerginlik hafifliyor. "Ah... bebeğim, çok güzel görünüyorsun-" Ama yüzü gülümsemeden dehşet dolu bir ifadeye dönüşüyor. "Aman Tanrım. Ryan- Bebeğim, güneşten yanmışsın. Ne oldu?"

Gözlerimi devirmekle savaşıyorum. "Bütün gün güneşin altındaydım. Ve o kadar da kötü değil-"

Novy eğilip yüzünü benimkine yaklaştırıyor ve Tess'e el sallıyor: "İnan bana, şahsen daha kötü görünüyor," diyor. "Hey, Red. Merak etme, onu tek parça halinde geri getireceğiz... birkaç deri hücresi hariç."

Onu ittim. Büyük hata. Sanki tenimde kalp atışı varmış gibi hissediyorum. "Dönüş yolundayız," diyorum tekrar.

"Bekle, bekle." Ekran dışındaki birine başını sallayarak beklemesini söylüyor. Bana döndüğünde daha sakın görünüyor. Dudaklarında bir gülümseme bile var. "Tamam, her şey yolunda," diyor tekrar. "Hepinizin güvende olmasına sevindik."

"Selam bebeğim," diyorum, artık beni öldürmeyeceğini bildiğim için çocuk gibi sırtarak. "Tahmin et ne oldu?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Ne?"

"Bir köpekbalığı yakaladım." Bunu söylerken lanet göğsüm bile biraz şişti. Bir kız gibi ciyakladığımı ve bir başkasının onu yakalamasını sağlamaya çalıştığımı bilmesine gerek yok.

Nefes nefese kalıyor, bir eliyle ağzını kapatıyor. "Kapa çeneni. Ciddi misin?" Novy omzumdan, "Sana şimdi birkaç resim gönderiyorum," diyor. "Ben de," diyor Sully.

"Ben üçüm," diye sesleniyor Jake ön koltuktan.

Elli fotoğraf ve video aynı anda kendisine gönderilince Tess'in gözleri fal taşı gibi açılır. "Oha..." Bir çiftin arasından geçerken gözleri dalıyor. "Ohmy-Ryan- bu gerçek bir köpekbalığı!"

Yanımdaki Novy homurdanırken kaşlarımı çatıyorum. "Köpekbalığı yakaladığımı söylediğimde ne demek istediğimi sandın? Bu bir oyuncak köpekbalığı ya da metafizik bir 'köpekbalığı' fikri değildi. İki ayak uzunluğunda siyah uçlu bir resif köpekbalığı yakaladım-"

"Ve harikaydı," diyor Novy omzumdan. "Tüm zaman boyunca bir kız gibi ciyaklamış olsa bile-"

Dirseğimle ona sertçe vuruyorum.

Tess kulaktan kulağa gülümsüyor. "Bu çok havalı, bebeğim." Bir rahatlama nefesi daha veriyor. "Sadece geri gel, tamam mı? Ben o gevrek omuzlarına biraz aloe sürerken bana her şeyi anlatabilirsin."

Bu fikir beni rahatlattı. Kızımın nazik elleri var ve harika masajlar yapıyor. Belki o eller biraz daha güneye de gidebilir... belki onu o ipek elbisenin içinden çıkarabilirim...

Yüzümdeki ifadeyi okuyan Novy parmağıyla beni işaret ediyor. "Hey, şipşak sevişmek için zaman yok. Prova yemeği zamanı. Beş yıldızlı bir sörf ve çim ziyafetinin ardından Karayipler'in ay ışığı altında sahilde dans edeceğimize söz vermiştik."

Morrow, "Evet, mumlar, şampanya ve pırıltılı ışıklar bekliyoruz," diyor.

Sully, "Sadece biraz balık kokusu alabiliriz," diye ekliyor.

"Dışarıda," diyor Jake omuz silkerek. "Biraz rüzgâr estiği sürece kokunun farkına bile varmazsın."

Hepimiz gülüyoruz ve Tess dudaklarını gülümseyerek büzerek başını sallıyor. "On beş dakika kaldı," diyorum güven vererek.

"Tamam. Yakında görüşürüz, köpekçik-"

Kahretsin. Yeterince hızlı kapatamadım. Elimi kucağıma bırakıyorum, hâlâ telefonu tutuyorum. Bu sıkışık, pis kokulu minibüsün içinde havada sert bir sessizlik asılı duruyor. Orta koltuktan Morrow ve Sully yavaşça dönüp bana bakıyorlar.

"Köpek yavrusu mu?" Novy tekrarlar.

Üçüne de gözlerimi kısarak bakıyorum. "Bunu şimdi mi yapmak istiyorsunuz? Gerçekten de tüm kirli çamaşırlarınızı bilmiyormuşum gibi üzerime mi gelmek istiyorsunuz? Hadi bakalım. Şaka yapan ve bana 'köpekçik' diyen ilk kişi kızarmaya gönüllü olacak."

Novy'ye dönüyorum. O kadar adam arasında en çok kırılan o olacak. Kendini tutamıyor. Pislik onun varsayılan ayarıdır. Kaşlarımı kaldırıp bekliyorum.

eğiliyor. "Güzel bir lakap," diyor sonunda. "Evet... çok hoş,"

diye yineliyor Morrow, sırtışını gizleyerek.

Sully omuz silkerek, "Shelby bazen bana nacho man der," diyor.
Hepimiz ona bakıyoruz.

"Şey... maço bir adamdı," diye açıkladı. Kimse sormadı. "O da bir şekilde maço nacho adam oldu... o da-"

Morrow onun yerine "Nacho Man" diyor. "Evet, anladık."

Novy müziği tekrar açar. Hoparlör ayaklarının dibindeki sırt çantasına sıkışmış. Eminem'in ritmi altında pencereden dışarı bakıyor ve homurdanıyor. "Puppy... tamamen uyuyor."

Göğsümü şişirerek koltukların arasına eğildim. "Novy ve Pop ilk kez gizlice dolaşmaya başladıklarında, onu Sully'nin misafir odasında Morrow'la ikili oynarken yakaladım."

Sully dönüp adamların arasına bakıyor. "Beyler. Ciddi misiniz?"

Jake ve ben gülüyoruz ve Novy çoktan harekete geçerek kaburgalarımın sert bir dirsek atıyor. Homurdanıyorum, ben de ona dirsek atarken cüssesi beni pencereye sıkıştırıyor.

"Bana bir daha dokunurlarsa onlara kediden bahsederim," diyorum, buyurgan bir kaş kaldırarak.

Novy bana ters ters bakarken göğsü bir hışımla yükseliyor. "."

"Peki ya kedi?" diye sesleniyor Jake ön koltuktan.

"Bekle, Prenses mi demek istiyorsun?" diyor Morrow, Nov'a bakarak. "Ne oldu? Ne kaçırdım?"

Novy ve ben bakışırken, çocuklar da ağızından baklayı çıkarmam için beni zorluyor. Novy yavaşça dönüp sesleniyor: "Langers'a 'köpekçik' dediği için dalga geçecek bir sonraki kişi bana hesap verecek."

Sırıtiyorum. Bu doğru, onu mahvedebileceğimi biliyor.

Mars sürücü koltuğundan, "Beş dakika ," diyor.

Rahat bir nefes aldım. Erkeklerimi seviyorum, ama şimdi sadece kız arkadaşım olmak istiyorum.

"OH... RYAN."

Arkamı döndüğümde Tess'in özel bungalovumun kapısında durduğunu görüyorum, tamamen onun fikri. "Düğünden önce ayrı odalar" numarasını yapıyor ve ben bundan nefret ediyorum. Biz zaten evliyiz. Ama bir gece daha devam edeceğim. Sonra yine benim olacak.

Haki elbise pantolonumu bavuluma geri bırakarak rahat bir nefes aldım. "Hey, bebeğim."

Kıvrımları saran beyaz ipek şal elbisesi içinde, bukleleri rüzgârda savrulmuş, hayallerimdeki gibi görünüyor. Topuklu ayakkabıları parmağına dolanmış, çıplak ayak parmakları kumla tozlanmış. Ayakkabılarını kapının yanına bırakarak odaya giriyor. "Beni gerçekten korkuttun Ryan."

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Ve sen gerçekten acayip güneş yanığı olmuşsun." "Biliyorum."

Bungalovuma döndüğümde yaptığım ilk şey gömleğimi çıkarıp aynaya bakmak oldu. Keskin kırmızı çizgiler, omuzlarımdan kollarıma kadar uzanan yeni güneş yanığımın başlangıcını işaret ediyor. Yanaklarım ve burnum da kızarmıştı, kulaklarımdan üstü ve boynum da. "Aptalın tekiydin. Gün boyunca güneş kremi tekrar sürmeliydim. Neden hâlâ oradasın?"

Bana zayıf bir gülümseme veriyor. "Çünkü bir kova gibi kokuyor gibi görünüyorsun. Ve sanırım şu anda kullandığım 'tropikal gece yarısı baştan çıkarıcı' koku buketine uymayacak."

Gülüyorum, içindeki tüm hayal kırıklığı sarmalları gevşiyor. "Bu kadar geç kaldığımız için çok üzgünüm bebeğim. Çocuklara duş alıp üstlerini değiştirmelerini ve on dakika ya da daha kısa sürede restorana gelmelerini söyledim."

"Diğer herkes zaten orada. Geciktirmek için yemek şirketiyle kavga ettim ama tüm yiyecekler orada hazır duruyordu ve onları ziyan etmek ya da insanları aç bırakmak istemedim..."

"Yemek yedin mi?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, yemek yiyemedim. Neler olup bittiğini anlayana kadar düşünemedim bile. Ortam pek şenlikli değildi. Herkes endişeliydi."

"Lanet olsun," diyorum, suçluluk duygum yeniden kabarıyor. "Bana sadece iki dakika ver. Bu kova kokusunu temizleyeyim, sonra da gidip gecenin geri kalanını kurtarmaya çalışalım. Kulağa hoş geliyor mu?"

Başını sallıyor.

"Bensiz mi dönmek istersin yoksa beklemek mi?"

Birdenbire gülümsemesi kaybolur ve gözlerinde yaşlar belirir. "Bebeğim, ne-"

"Ryan, sanırım sarılmaya ihtiyacım var," diyor ağlamaklı bir nefesle.

Tereddüt etmeden odayı geçip ona yaklaşıyorum, omuzlarımdaki acıyı görmezden gelerek onu kollarımla sarıyorum. Yüzünü çıplak göğsüme bastırıyor ve elleriyle sırtımı destekliyor. "Çok üzgünüm, Tess." Elimini hafifçe saçlarının üzerinde gezdiriyorum ve onun sarhoş edici kokusunu içime çekiyorum - yasemin, zambak ve taze ve meyvemsi bir şey. "Seni korkuttuğum için çok özür dilerim. Tehlikede falan değildik. Lanet olası tekne bozuldu ve Sahil Güvenlik'i sonsuza kadar beklemek zorunda kaldık ve hiçbirimizin cep telefonu çekmiyordu. Seni asla bilerek böyle endişelendirmezdim."

Başını sallayarak benden uzaklaşıyor. "Tanrım, bu konuda neden bu kadar dağınık olduğumu bilmiyorum. Kiralama şirketindeki şirret kadın iyi olacağını söyledi, ben sadece-" Burnunu çekiyor, gözlerini siliyor. Yavaşça bana bakıyor, bakışları sertleşiyor. "Benden sonra öl, Ryan Langley. Yemin et."

Acıyan elimle yüzünü kavriyorum. "Tess-"

"Yemin et Ryan," diyor bir adım uzaklaşarak. "Beni kendine açık ettin ve şimdi kocası balıkçı teknesine bindiğinde ağlayan bir kıza dönüştüm. Bunu bana sen yaptın. İçime girdin. Şimdi içimdesin ve benim bir parçamsın ve ben nefes alamıyorum- seni sevdiğim için nefes alamıyorum Ryan. Ve şimdi önce benim ölmeme izin vermelisin ve bunun için yemin etmeni istiyorum. Yemin et, Ryan."

"Yemin ederim," diyorum nazikçe, elimi yanıma bırakarak. "Bebeğim, yemin ederim. Önce sen gidebilirsin, tamam mı? Alice Cooper ve karısının bir ölüm anlaşması var. Biz de yapabiliriz. 80'li yaşlarımızda oluruz, yani sen 90 yaşında falan olursun, değil mi? Ama torunları kızakla kaymaya götürürüz. Sen kızığın önünde olacaksın ve kendimizi bir ağaca çarpacağız, tamam mı? Çarpmayı ilk sen hissedeceksin. Bu sayılır mı?"

Gülümsememeye çalışarak burnunu çekiyor. "Evet, tamam."

"Tamam mı?" Elimini kolunun ipeksi pürüzsüzlükteki teninde gezdiriyorum. "Ölüm anlaşması yürürlükte. Şimdi iyi misin?"

"Evet," diyor burnunu çekerek. "Hey, Ryan?" "Evet bebeğim?"

Ağlamaklı gülümsemesi yerini yüz buruşturmaya bırakıyor. "O kadar kötü kokuyorsun ki az önce bana sarılırken ağzıma biraz kustum."

İfademi ciddi tutmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Neden gidip duş almıyorum?" O da başını sallıyor. "Evet, tamam."

"Sen burada bekle."

"Tamam, burada bekleyeceğim." Beni geçip küçük komodinin üzerindeki mendil kutusuna doğru koşuyor.

Başımı sallayarak gülümsüyorum ve banyoya gidiyorum. Nasıl da her geçen gün bu kadına daha çok aşık oluyorum?

DUŞ ALDIM, ÜSTÜMÜ DEĞİŞTİRDİM VE KESİNLİKLE BİR ÇAYDANLIK GIBI KOKMUYORUM.

gecenin geri kalanını kurtarmaya kararlıyım. Tess ve ben el ele sahil tesisinden geçerek en yakınlarımızın ve sevdiklerimizin bizi beklediği açık hava özel yemek alanına doğru yürüyoruz.

Yaklaştığımızda bizi yumuşak bir müzik karşılıyor, kahkahalar atan konuklarımızın sesiyle örtüşüyor.

"Beğendin mi?" diyor Tess, iki eli de benimkilere sarılmış halde.

Doğal ahşaptan ve çim çatıyı açığa çıkaran açık giriş çalışmasından oluşan güzel bir alan. Cam eşyalar içinde binlerce mumla aydınlatılan mekân, masallardan fırlamış gibi hissettiriyor. Tropik çiçekler her yerde. Özel yemek pavilyonunun hemen ötesinde, sahildeki dalgaların itme ve çekme sesini duyabilirsiniz.

"Bebeğim, çok güzel," diye cevap veriyorum. "Sevdim mi?"

Gülümseyerek bana bakıyor ve elimi sıkıyor. "Artık biliyorum."

saçlarını öpüyorum. "Gel . Açlıktan ölüyorum."

Pavyona gürültülü tezahüratlarla giriyoruz. Herkes ayağa kalkıyor, alkışlıyor ve çatal bıçakları bardaklara tokuşturuyor.

"İşte orada!"

"Ryan Shark Attack Langley-"

"The Shark Whisperer!"

Tess ıslıl ıslıl, partide birlikte çalışırken yanımdan hiç ayrılmıyor. Küçük tutmaya çalıştık, toplamda sadece elli kişi. Çoğu da takım arkadaşlarım ve eşleri. Ama annem ve kız kardeşim, bir teyzem ve birkaç kuzenim de burada. Tüm zorunlu sohbetleri yapıyoruz ve soran herkese köpekbalığının resimlerini gösteriyorum.

Akşam yemeği neredeyse bitti. Çoğu insan tatlıyı çoktan bitirdi. Hatta birkaç çift açık hava dans pistine çıktı bile. Kumsalda, pavyon ile dalgalar arasında, üç sıra renkli Çin feneriyle aydınlatılan bir pist kurulmuş.

Sonunda bir şeyler yemesi için Tess'i sandalyeye oturtmak zorunda kaldım. Ben de açıktan ölüyorum, bu yüzden yerime oturur oturmaz çatalımı kapıyorum ve pek de hevesli olmayan bir şekilde yemek personelinin bize sakladıkları yemek tabaklarını getirmesini bekliyorum. Balıkçılık gezisindeki diğer çocuklar da eşleriyle birlikte bize katılıyor ve hepimiz Karayip baharatlı ızgara tavuk, biftek ve karides kebablarıyla ziyafet çekiyoruz. Taze meyve salatası, keskin bir salata sosu içinde ceviche, yengeç ve pilav dedikleri paella görünümlü yerel bir yemek ve bu harika, çıtır kabuklu börekler var. Hepsi çok lezzetli. Bir ada IPA'sı olan Turk's Head Lager'ı yavaşça yudumlarken neredeyse ağırlığım kadar börek yiyorum.

Nihayet çatalımı çikolatalı romlu ganajlı çarkıfelek meyveli sarı kek dilimine batırdığımda saat onu çoktan geçmişti. "Tanrım, bebeğim, bu çok güzel." Çatalı Tess'e uzatıyorum ama o başını sallayarak beni başından savıyor.

"Tıka basa doydum."

Bana uyar. Zaten paylaşmak istemiyordum. Sadece centilmenlik yapıyordum.

İyi bir dans ve kaynaşma gösterisi sergiledik ama yorgun olduğunu söyleyebilirim. Ben de yoruldu. Bitkinim, gerçekten. Ve yarın daha da yoğun bir gün olacak. Gözlerden uzak sahil bungalovumun siren seslerini duymazdan gelmek için içimdeki her şeyi kullanıyorum. Bu gece sadece ben ve sörf olacak. Okyanusun sesi beni bir bebek gibi sallayarak uyutacak kadar sarhoşum.

"Peki, düğünden sonra adada ne kadar kalacaksınız?" diye soruyor Shelby, masanın üzerinden bize doğru eğilerek.

"Sadece iki gün," diye yanıtlıyor Tess kokteyli yudumlarken. "Önümüzdeki hafta büyük bir belediye meclisi toplantım var ve Ryan zaten Michigan'daki gençlik hokey kampında çalışmaya kararlıydı."

Jake bira şişesinin ağzını benimkiyle tokuşturarak, "On gün boyunca on yaşındakiler arkamızı her döndüğümüzde birbirlerine çakmaya çalıştılar," diyor.

Bu kampa sürüklenmem onun suçu. Mars, ayak bileğindeki bazı sorunlar nedeniyle ondan vazgeçmek zorunda kaldı ve görünüşe göre ben de evet diyecek kadar enayiymişim. Beni yanlış anlamayın, çocuklarla çalışmayı seviyorum... Ayrıca ateşli karımla on gün boyunca özel bir plajda uzanma fikri de çok hoşuma gidiyor.

Bana doğru eğiliyor, eli pantolonumu okşuyor. "Sanırım geri döneceğim."

Kolumu sandalyesinin arkasına doladım. "İyi misin?"

"Evet, sadece yorgunum. Yarın yine uzun bir gün olacak ve erken kalkmam gerekecek."

"Seni geri götürmemi ister misin?"

Gülümsüyor, başını sallıyor. "Kal ve pastanı bitir."

"Seninle geri yürümek istiyorum," diye bastırıyorum, sesimi alçaltarak. "Bana da gitmek için bir bahane verir. Çok yorgunum."

"O kadar yorgunum ki ağlayabilirim," diyor zayıf bir kahkaha atarak.

"Hadi buradan defolup gidelim." Sandalyemi geri ittim ve ayağa kalkarak ona yardım ettim. Ayakkabılarını yıllar önce dans pistinin orada bir yerde kaybetmişti.

"Siz iki aşk kuşu gidiyor musunuz?"

"Evet, yarın erkenden," diye cevap veriyorum, Tess'e masanın etrafında yardım ederken. "Sabah olacak bir düğünle ilgili bir şeyler duydum."

Herkes kadehlerini ve şişelerini tokuşturarak alkışlar.

"İstediğiniz kadar kalın, millet. Ama on birden sonra içkilerinizi kendiniz alacaksınız," diye ekledim ve parmağımla masanın aşağısındaki Novy'yi işaret ettim.

Tess'in ayakkabılarını kumda buluyoruz ve kumsal boyunca özel plaj bungalovlarına doğru ilerliyoruz. Palmiye ağaçlarının mürekkep siyahına ve gökyüzünün gece mavisine karşı her biri küçük turuncu parlayan bir top olan bungalovlar yüz metre ötede sahili süslüyor.

"Burası çok güzel," diyor, yürürken parmakları benimkilere dolanıyor, ayaklarımız kuma batıyor. "Keşke bizim memleketin kumu da bu kadar yumuşak olsaydı."

Tekne ayakkabılarımı çıkarıp kolumun altına sokarak ayak parmaklarımın kumda oynamasına izin veriyorum. "Dostum, haklısın. Bu toz gibi."

"Güzel değil mi?"

"Kumumuz çok kaba ve kabuklu."

"Ve burada suyun rengi de çok farklı. Çok parlak ve güzel."

"Bunu kesinlikle fark ettim. Bugün teknede görmeliydiniz."

Sanki bir filminden fırlamış gibiydi. Suyu hiç bu kadar mavi görmemiştim."

İç geçiriyor, boynunu büküp gökyüzüne bakıyor. Bulutlar sudan içeri giriyor, ama hemen üstümüzde gökyüzü açık, yıldızlar parlıyor. Beni durmam için çekiyor, karanlıkta birlikte dururken sörf topuklarımızı yalıyor.

YavaÇça bakıÇlarını yıldızlardan ayırıp bana bakıyor, vücudu rahatlamıÇ, ruh hali iyimser. "Seni seviyorum Ryan."

Yaklaşıp yüzünü kavriyorum ve dudaklarını öpüyorum. Artık yemek bittiğine ve tüm fotoğraflar çekildiğine göre, rujunu mahvetmem umurumda değil. Her tarafıma bulaşsa da umurumda değil. Kızımı öpmemekten bıktım. Küçük bir zevk mırıltısıyla geri bastırıyor, dudakları benimkilerle buluşmak için ayrılıyor.

Bir elimi yanağında tutup diğerini beline doluyorum, ayakkabılarımın kuma düşmesini umursamıyorum. Göğüslerinin kabarıklığı göğsüme baskı yaparken, dili benimkiyle alay ederek içeri bastırıyor. Elimini saçlarına daldırıyorum, parmaklarımla kavriyorum, başını geriye yatırıp ağzını yalayıp yutuyorum.

Neredeyse iki yıl oldu. Onu yüzlerce şekilde binlerce kez öptüm - arabada hızlı öpücükler, yatakta uzanırken yavaş sabah öpücükleri, pis bir bar tuvaletinde aceleyle öpücükler. Her biri çok değerli. Her biri beni hayata bağlıyor, bana amacımı hatırlatıyor.

En sevdiğim öpücükler onun içindeyken sahiplendiklerimdir. Onu her yerde aynı anda hissetmekten gelen ev hissini arzuluyorum - vücudumun altında, aletimin etrafında, kalçalarını kucaklıyor, ağzımda, ellerimde kavriyor. Tamamen benim olduğunu bilmenin verdiği o his.

Benim olmaktan öte, *onunum*. Geri dönülmez bir şekilde. Tamamen. Tutkumuzun sıcaklığında ona verdiğim öpücükler bir teklif olduğu kadar bir iddiadır da. O anlarda, ona her şeyimi veriyorum. Her parçamı. O her şeye sahip olabilir.

"Senin içinde olmaya ihtiyacım var," diye dudaklarına doğru soluyarak saçlarını daha sıkı kavriyorum.

"Ryan-mmmph-"

İtirazını bir öpücükle daha susturdum. 'Eğlenceli' olduğu için 'balayımıza kadar beklediğimiz' gibi aptalca bir şey söyleyecek. Siktir et onu. Geçen hafta bu zamanlar karımı istediğim zaman ve istediğim şekilde beceriyordum. Sonra bavulu ve alaycı gülümsemesiyle içeri daldı ve beni uyarmadan kesti. Onu mutfak tezgâhına bastırmanın bir hafta boyunca elime geçecek tek şey olduğunu bilseydim, tüm sabah boyunca onu o lanet tezgâhın üzerinde eğik tutardım.

"Karımın içinde olmak istiyorum," diye yalvarıyorum. "Tess, bebeğim, denizde neredeyse ölüyordum, hatırladın mı?"

Gülüyor, benden uzaklaşıyor.

"Neredeyse balık yemi gibiydim. Bunu hatırlıyor musun? Kahramanca dönüşümü hatırlıyor musun?"

Başını sallıyor, dudaklarını gülümseyerek büzüyor. "Siz hokey çocukları bekarlığı pek beceremiyorsunuz, değil mi?"

Kalçalarını kavrarken gözlerim kısılıyor. "Başka hangi hokey çocuklarıyla bekarlık hakkında konuşuyorsun?"

Gözlerini deviriyor. Ruju sadece biraz bulaşmış. Kahretsin, bir dahaki sefere daha çok uğraşmam gerekecek. Bir elini kalçasına koyup yana doğru eğiyor. "En iyi üç kız arkadaşım da hokey eşleri, hatırladın mı? Ve en iyi üç erkek arkadaşım da en iyi arkadaşımın kocaları. Seni o gülünç güneş yanığından daha fazla kızartacak şeyler biliyorum." Bununla birlikte dönüp yürümeye devam ediyor, seksi beyaz elbisesinin içinde kalçaları sallanıyor.

"Sen ne bilirsin ki?" Arkasından koşarak sesleniyorum.

"Ayakkabılarını unutma bebeğim," diye sesleniyor elini sallayarak.

"Kahretsin-" Arkamı dönüp vıcık vıcık ayakkabılarımı sörfün içinden çıkarıyorum. Sonra aceleyle onun yanına dönüyorum. "Tess, eğer adamlarla ilgili bir pisliğin varsa,

bana söylemek zorundasın. Buna ihtiyacım var. Bu benim tek savunmam."

"Takım arkadaşlarının seks hayatlarını öğrenmek istiyorsan, onlara sor." Duruyorum. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Ne?" Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Yerinde olsam Lukas ya da Jake'i hedeflerdim. Sınırları ve filtreleri yok. Bilmek istediğin her şeyi sana söylerler."

Gözlerim kocaman oldu. Sorgusuz haklı olduğunu biliyorum. Bununla başa çıkabileceğimi sanmadığımı da biliyorum.

Kırbaçlanmış bir köpek yavrusu gibi peşinden koşuyorum. "Yani seni bungalovuma götürüp tutkuyla becermeme 'hayır' mı diyorsun?"

Gülüyor. "Üzgünüm, bebeğim. Dürüst olmak gerekirse, seks arınmasının bizim için iyi olduğunu düşünüyorum. Arzuları daha tatlı hale getiriyor, sence de öyle değil mi? Seni o pastayı yerken izlemek neredeyse orgazmikti. Yarın geceye kadar bekle. O zaman tepesinde küçük tatlı bir kiraz ile tamamen seninim."

"Krem şantiyi tercih ederim," diye takılıyorum. Bu ondan çok benim için bir şaka, çünkü şimdi vücuduna krem şantiyle parmak boyası sürmeme ve yalamama izin verdiği zamanı hayal ediyorum.

Kahretsin, güzel bir geceydi.

Bungalov evinin küçük ön sahanlığına ulaştık. Elinde anahtar kartıyla gülümseyerek bana döndü. "Denizde kaybolmadığına sevindim. Şimdi bana tam bir öpücük ver ve iyi geceler de."

Boğazımdaki hoşnutsuz sesi yutuyorum ve öne doğru eğiliyorum. O da aynısını yapıyor, benimle yarı yolda buluşmaya hevesli. Son anda dudaklarımı onunkilerden ayırıp saçlarını sıkıca ve onu kendime çekiyorum. Nefes nefese kalıyor ve başını eğip dudaklarımı boynunun sol tarafındaki o noktaya indiriyorum

onu jöleye çeviren. Omzunun kıvrımının hemen üzerindeki nokta, boğazına doğru çeyrek inç kadar içeride. Dudaklarımı hafifçe ayırarak oraya bastırıyorum ve tutuyorum, burnumdan tenine doğru nefes veriyorum.

Sihir gibi, kızım benim için güçsüzleşiyor, nabızı hızla atarken elleri dirseklerimi kavramak için çırpınıyor. "Oh Tanrım..."

İçimdeki aç canavar kükrüyor ama geri çekiliyorum, onu sallanırken, kırmızı dudakları ayrılmış, gözleri parlamış halde bırakıyorum.

Bir süre sonra ağzını kapatıyor ve ters ters bakıyor. "Adil dövüşmüyorsun."

Sırıttıyorum. "Senin için mi? Asla. Beni o kapıdan içeri almanı sağlayacaksa en vicdansız adam olurum. Yalan söyleyeceğim, hile yapacağım ve çalacağım. Dilimle bacaklarının arasındaki ıslak sıcaklığı bulma şansını için kendimi kaybederim."

Geri çekilip kendini kapıya yaslarken gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Tamam, bu çok eğlenceli. İçeri giriyorum, ellerimi başının iki yanındaki kapıya koyarak onu sıkıştırıyorum. "Devam et, *karıcığım*," diye takılıyorum, burnumun ucunu çenesine sürterek kulağına konuşuyorum. "Benim için ıslanmadığını söyle. O mükemmel pembe amcığın efendisi için ağlamaya hazır olmadığını söyle."

Bir iniltiyi bastırıp başka yöne eğiliyor. Kalbinin atışını teninden bile görebiliyorum.

"Evet... ona kimin sahip olduğunu biliyor," diye alay ediyorum, bir parmağımı boğazından geçirip göğüslerinin arasında gezdiriyorum. "Çağrımı bir mil öteden duyabilir." Çenesini sıkıca kavrayıp onu bana bakmaya zorluyorum. "Söyle, Tess. Bana yalan söyle ve sikimin üzerine oturmak için can atmadığını söyle. Kraliçem tahtında."

Çenesini yukarı kaldırıyor ve biliyorum ki şımarıklık yapma havasında. Kahretsin, ona hemen şimdi çıplak ihtiyacım var. Gözleri meydan okurcasına parlıyor. "Değilim," demeye cesaret ediyor, kelimeleri kırpılmış. "Ve en iyi ihtimalle nemliyim. Ama bu muhtemelen pastanın tadının ne kadar güzel olduğuyla ilgili. Belki bir bellboy bana bir dilim daha getirir."

Sırıttıyorum ve başparmağımı onun ayırık dudaklarının üzerinde gezdirerek eğiliyorum. "Ne güzel bir yalancı."

Gülümsememi yansıtıyor, bakışlarındaki sıcaklık beni yakmaya yetiyor.

"Kukuna bu gece uslu bir kız olmasını söyle," diyorum ayrılırken. "Yarın her türlü kötülüğe hazır olsa iyi olur."

HAYATIMIN EN DERİN UYKUSUNDAN UYANDIM, YATAKTA BİR SESLE SARSILDIM.

Homurtu. Lanet olası bir yangın alarmı çalıyor gibi bir ses. Etrafıma göz kırpyorum, gözlerim kamaşıyor, bu küçük bungalovda duman veya alev belirtisi arıyorum. İğrenç bir şekilde acil trıl devam ediyor.

Kahretsin, çok fazla içmiştim... ve çok fazla güneş. Ve yeterince seks yapmadım.

Komodinin üzerinde kırmızı bir ışık yanıp sönüyor ve keskin bir hava salınımıyla bunun sadece lanet olası telefon olduğunu fark ediyorum. "Kim böyle bir telefon sesi çıkarır ki?" Küçük kırmızı ahizeyi sehpadan kaparak homurdanıyorum. "Alo?"

"Ryan?"

Kalbim durdu. Bu Tess ve ağlıyor. "Tess?" "Buraya gelebilir misin?"

Yorganı geriye atıp yatağın kenarından fırlıyorum ve karanlıkta şortumu arıyorum. "Bebeğim, sorun ne?"

"Bilmiyorum, sanırım ceviche yedin mi?"

Telefonu omzuma sıkıştırıyorum, pantolonumu çekiştirirken güneş yanıklarımın acısını görmezden geliyorum. "Ne? Bebeğim, hasta mısınız?"

"Lütfen, gelir misin?" "İki dakika."

Telefonu kapattım ve küçük masanın üzerinden odasının anahtar kartını kaptım, bir gömlek ya da ayakkabı alma zahmetine bile girmedim. Bungalovumun kapısından hızla çıktım ve kumları yararak elli metre ötedeki onunkine doğru ilerledim. Yıldızlı gece gökyüzü şimdi yoğun bulutlarla kaplı. Rüzgâr hızlanıyor ve palmye ağaçlarının yapraklarını kırbaçlıyor. Kaptan Rob haklıydı; kesinlikle fırtına çıkacak.

Bununla sabah ilgileniriz.

Anahtar kartımı kilide dokunduruyorum ve kapı tıklıyor. Kapıyı iterek açtım ve içeri daldım. Oda karanlıktı, yatağın çarşafı dağınıktı. "Bebeğim?"

"Burada," diye zayıfça sesleniyor.

Aceleyle köşedeki banyoya gidip kapıyı yavaşça geri çekiyorum. Tess fayans zeminde yarı çıplak yatıyordu. Üzerindeki tek giysi bir çift pamuklu iç çamaşırı. Saçları başının üstünde bir düğüm halinde toplanmış. Birkaç tutam aşağı sarkmış, terden alnına doğru kaymış.

"Oh...bebeğim." Yanında dizlerimin üzerine çöküp bacaklarına doğru ilerliyorum. "Seni uyandırmak istememiştin," diye mırıldanıyor.

"Özür dilerim-"

"Hey, yapma," diyerek sözünü kesiyorum. "Beni her zaman uyandır. Bunu biliyorsun." Elimin tersiyle terli alnını okşuyorum. "Kendini ateşli hissetmiyorsun."

"Ceviche'yi yedin mi?"

Akşam yemeğindeki tüm farklı yemekleri hatırlamaya çalışarak beynimi zorluyorum. "Sanırım öyle. Biberli salata sosu vardı, değil mi?"

"Rachel hiçbirini yemedi, Shelby ya da Poppy de yemedi," diyor inleyerek dizlerinin üzerine sürünerek. Elimden geldiğince ona yardım ediyorum. "Sanırım gıda zehirlenmesi geçirdim. Sen ne kadar yedin?"

Başımı sallıyorum. "Uhh...Bilmiyorum. Belki bir ya da iki çatal dolusu. Paella'yı daha çok sevmiştim. Baharatlı soslu kabuklu böreklerden de bin tane falan yedim."

"Ceviche'den koca bir kase yedim," diye sızlanıyor. "O anda tadının çok güzel olduğunu düşünmüştüm ama şimdi..." Yüzünü klozete yaslıyor ve kollarıyla kendini destekliyor.

Tuvalete kusarken gözlerimi kapatarak uzağa eğiliyorum. Elimi uzatıp sırtını okşuyorum. Hastalıkta ve sağlıkta, değil mi?

İnliyor, sifonu çekmek için bir eliyle körlemesine yukarı uzanıyor. Gözleri kapalı bir şekilde duvara yaslanıp tekrar dibe çöktüğünde akan suyun sesi küçük odayı dolduruyor. "Özür dilerim-"

"Özür dilemeyi bırak." Ayağa kalkıyorum ve raftan bir bez alıyorum. Lavabonun altından geçirip damlayana kadar soğuk suyla ıslatıyorum. "Al bebeğim. Bunu boynuna koy."

Onu benden alıp omuzlarına doluyor. Cildi anında tüylerle diken diken oluyor.

Bir bardak alıp suyla dolduruyorum ve bunu da ona uzatıyorum. "İçebilirsen iç. Susuz kalacaksın."

Bardağı alıyor ve küçük bir yudum alıyor. "Ne zamandır böylesin?" "Birkaç saattir."

İç çekiyorum, kalçamı lavaboya yaslıyorum. "Bebeğim, beni daha önce aramalıydın."

"Seni rahatsız etmek istemedim. Çok yorgundun."

"Hey." Eğilip alındaki küçük bukleleri fırçalıyorum. "Sen benim karımsın, Tess. Sen benim bütün dünyamsın. Sebebimsin. Artık bir ölüm anlaşmamız var, hatırladın mı? Ve önce senin gitmene izin vermeyi kabul etsem de, bugün o gün değil."

Zayıfça gülümsüyor, yanağındaki elimin dokunuşunu kovalıyor. Beni yakalamasına izin veriyorum. Elimin ihtiyacı olan desteğe dönüşmesine, başını dik tutmasına yardım etmesine izin veriyorum. Kahretsin, zavallı kızım çok yorgun.

"Gıda zehirlenmesi olduğuna emin misin?"

Başını sallıyor, gözleri kapalı. "Evet, daha önce birkaç kez yaşadım." "Belirtileriniz neler?"

"Bana bak," diye cevap veriyor zayıf bir sesle, yere yığılmış yarı çıplak bedenini işaret ederek.

"Tamam... kusma tabii ki," diyorum ve parmağım ile işaretliyorum. "Üşüme ve terleme. Mide bulantısı var mı?"

"Evet," diye inliyor, ellerini klozete dayayarak pozisyonuna geri dönüyor. "Ve mide krampları. Sanki biri onları sıkı bir yumrukla sıkıyormuş gibi *hissediyorum-urghh-*"

Banyodan çıkıyorum, telefonunu ararken onun izleyici olmadan hasta olmasına izin veriyorum. Bulana kadar birkaç lambayı yakmam gerekti. Yatağının kenarına oturdum ve YouTube uygulamasını açtım. Arama çubuğundaki sesli metin düğmesini kullanarak 'gıda zehirlenmesi belirtileri' diyorum ve ilk birkaç videoyu izliyorum. Her birinde kendime olan güvenim artıyor.

Banyoya geri dönüp kapıya yaslanıyorum. Tess yine yerde yan yatmış, elindeki bezi gözlerinin üzerine katlamıştı. "YouTube senin de gıda zehirlenmesi geçirdiğini düşünüyor," diye kabul ediyorum.

Sadece inliyor.

"Senin için ne yapabilirim, bebeğim? Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Yapamazsın. Hiçbir şey yok. Beni bu yerde ölüme terk et."

Kollarımı kavuşturarak sırtıyıyorum. "Hayır. Unutma, sana söyledim, bugün öyle bir şey olmayacak. Mideni boşalttıktan sonra yatağa yardım edeceğim. Sana bir çöp kutusu ve biraz su hazırlayacağım. Şimdi daha rahat olmak için bir şey ister misin?"

Elindeki bezi alnından sıyrıp gözlerini kırptırarak bana bakıyor. "Tanrım... Ryan... şu haline bak."

Kaşlarımı kaldırarak banyoya giriyorum ve aynaya bakıyorum. Gözlerim kocaman oldu.

Tamam, daha önce hiç bronzlaşmamış değilim. Florida'da yaşıyorum ve düzenli olarak tişörtümü çıkararak sahilde koşuyorum. Belli bir bronzluk tabakam vardı. Ama şimdi, yemin ederim, insan şekeri gibi görünüyorum. Omuzlarım, burnum ve yanaklarım kırmızının doğal olmayan bir tonu. Morun eşiğinde. Biz buna kestane rengi diyelim. Cildimin geri kalanı süt beyazı gibi görünüyor.

"Lanet olsun. Bu gerçekten güzel olacak," diye ekliyorum, ona gülümsemek için dönüyorum.

"Bavulumda bir kavanoz Aquaphor var," diyor kolunu zayıf bir şekilde sallayarak. "Cildine biraz nem kazandırmalısın, yoksa on kat daha kötüleşecek."

Yatak odasına geçiyorum ve mavi kapaklı beyaz kavanozu bulana kadar çantasını karıştırıyorum. Banyoya geri dönüp kendimi onunla birlikte fayans zemine bırakıyorum ve kapağı açıyorum. Parmaklarımı yağlı merhemine içine daldırıp sol omzumun her tarafına sürüyorum. "Oh evet... işte bu... işte burası."

Elindeki bezi tekrar gözlerinden çekip bana bakıyor. "Şu halimize bak," diyorum sırtarak. "Bir çift şampiyon."

Kendine rağmen zayıf bir kahkaha atıyor.

"Evet, işte rüya bu bebeğim." Diğer omzuma geçiyorum, kendimi yağlarken yüzümü buruşturuyorum. "Benimle kal ve hayat birbiri ardına maceralarla dolu olsun."

Şimdi tamamen gülümsüyor. "Sen delisin." "Aşık bir deli," diye takılıyorum.

İnliyor, sırtüstü yatıyor, terli göğüsleri pembe, mükemmel meme uçlarıyla doluyor. "Tanrım... üç saat içinde kalkmamız gerekiyor."

"Eh, uyku abartılıyor."

"Yarın evlenmemiz gerekiyor," diyor elini dramatik bir şekilde sallayarak.

"Biz zaten evliyiz. Sıradaki?"

"Bizi bekleyen onca misafirimiz var," diye sızlanıyor. "Benden... neşeli falan olmamı bekleyecekler. Ve ben bunu yapabileceğimi sanmıyorum Ryan. Gerçekten sanmıyorum."

"gidebilirler. Az önce zehirli ceviche için beş bin dolar falan ödedim."

Homurdanıyor ve elindeki bezi bana fırlatıyor. "Her şeyin iyi yanını görmeye çalışmayı bırakıp benimle birlikte mutsuz olur musun lütfen? Bir an yaşıyorum."

"Elbette." Kavanozun kapağını geri kapatıyorum, şimdiden hafif bir rahatlama hissediyorum. "Ama kendi şikâyetlerimi sıralamaya başlamadan önce, gıda zehirlenmesi geçirdiğinde çok güzel olduğunu düşündüğümü ekleyebilir miyim? Özellikle göğüslerin bu açıdan tertemiz görünüyor. Tahmin bile edemezsin."

Bir kahkahayla savaşıırken sallanırlar.

" böyle, bebeğim. O memeleri baban için salla-"

"Tanrım, *dur!*" diye bağıyor, hâlâ gülüyor. Bir elini kızların üzerine koyarak onları sabit tutmaya çalışıyor.

"Evet, kendine dokun... aynen böyle-"

"Hey, hemen dışarıda bir okyanus var, değil mi? Güzel. Git içine gir ve bine kadar say."

Gülümsüyorum, içimdeki rahatlama yorgunluğumla karışıyor. Tess'im hâlâ içeride. O iyi olacak. Sırtımı lavaboya yaslayarak dönüyorum. Uzanarak parmak uçlarımla baldırını aşağı yukarı okşuyorum. Vücudu gevşiyor ve biraz gerinerek daha fazla dokunmamı istiyor.

Başımı arkaya yatırıp gözlerimi kapatıyorum ve bacağına okşamaya devam ediyorum. O bu banyoda olduğu sürece ben de burada olacağım.

İyi ya da kötü.

Ayrıca, hafta sonu için kötü karmadan yeterince nasibimizi aldık. Sabah her şey daha iyi görünecek.

"PEKİ BİR B PLANI VAR MIYDI?" JAKE OMZUMUN YANINDA DURUYOR.

smokin, koyu renk saçları geriye taranmış, pahalı kolonyası etrafında zevkli bir bulut gibi dolaşıyor. Uykusunda bile şıklık yapabilir. Neden her resimde beni gölgede bırakacak bir sağdıç seçmek zorunda olduğumu bilmiyorum.

'Hazırlık odası' olarak kullandığımız süitin penceresinden dışarı bakıyorum. Törenimiz için seçilen yer de dahil olmak üzere sahilin harika bir manzarasına sahip. Çiçekli bir kemere bakacak şekilde birkaç düzgün küçük sandalye sırası yerleştirilmiş. Okyanus bizim arka planımız. Muhteşem, gerçekten rakipsiz bir yer.

Ya da en azından öyle olurdu... eğer sağanak yağmur yağmasaydı.

Tess'in banyosunun zemininde uyandığımda taş grisi olan gökyüzü şimdi kesinlikle çelik renginde. Ve daha önce sadece yağmakla tehdit eden yağmur, şimdi gökten kovalar halinde yağıyor.

Çünkü tabii ki törenimizi yapmayı planladığımız saatte yağmur yağacaktı.

İçimi çekip pencereden uzaklaşıyorum. Ben Jake'e cevap veremedim Doc kafasını odaya uzatıyor. "Ryan? Tess seninle bir saniye konuşmak istiyor."

Jake bir elini göğsüme doğru kaldırdı. "Düğünden önce onu göremez, bebeğim. Bu kötü şans getirir."

Gölmekten kendimi alamıyorum. "Bunu çoktan aşık, tahmin bile edemezsin." Onun yanından geçip Rachel'a bakıyorum. "Nerede o?"

Koridorda ilerleyip köşeyi dönüyor. Güzel siyah elbisesine bakıyorum.

"Doktor, dinamit gibi görünüyorsun."

Bana gülümsüyor. "Teşekkürler, Ry."

"O nasıl?"

Gülümsemesi kesinlikle kısılıyor. "Hayatta kalmak sanırım bu terim." Bir kapıyı işaret ediyor ve ben de açıp içeri giriyorum.

Bu oda da bir süit. Oturma odası bayanlarla dolu. Annem ve kız kardeşim saçlarını ve makyajlarını yaptırıyorlar. Cassie kirpiklerini yapan kadınla bir şekilde konuşuyor. Nancy ve Cheryl, Tess'in sivil toplum kuruluşundan arkadaşları, ellerinde kahve fincanlarıyla pencere kenarında oturuyorlar.

Annem pencereyi işaret ederek, "Ryan tatlım, yağmur yağıyor," diyor.

"Evet, sağ ol anne," diye takılıyorum, etrafından dolanırken alnından öpüyorum. "Tess burada mı?"

Rachel başını sallar.

Kapıya yaklaşıp iki kez vuruyorum. "Tess? Benim, bebeğim."

Kapı açıldığında, yine siyah bir elbise giymiş olan Shelby ortaya çıkar. "Onu üzme," diye tıslayarak hoş geldiniz der. "Makyajını daha yeni düzelttik." Shelby kapıyı açıp normal bir sesle, "Tess, Ryan geldi," deyince gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Kapı açıldığında Tess'im üç katlı bir aynanın önünde gelinlik içinde duruyordu. Sanırım denizkızı olarak adlandırılan, üst kısmı dar ve alt kısmı genişleyen bir elbise. Duvağı zaten yerinde, kırmızı buklelerini örtüyor ve sırtından yere doğru düşüyor. Gözlerimiz aynada buluşuyor. Kusursuz görünüyor, makyajı pürüzsüz ve eşit, ikimizin de bildiği o koyu halkaları zahmetsizce kapatıyor.

Rachel, Tess'in yanında duran Poppy'yi işaret ederek, "Bu ikisine bir dakika verelim," dedi.

Nedimelerinin hepsi Poppy'nin kapıyı kapatmasıyla ayrılır.

Gözlerimi hâlâ karımdan ayırmamıştım. "Tess... Tanrım, çok güzel görünüyorsun-"

"Yağmur yağıyor," diyor alt dudağı titreyerek.

Odanın ortasına geçiyorum. "Evet, bu berbat bir durum. Ama koordinatörle konuştuk ve seçeneklerimiz olduğunu söylediler. Durmasını bekleyip töreni sonraya erteleyebiliriz. Ya da yedek odayı kullanabiliriz."

hazır olun. Okyanus manzaralı ana etkinlik salonu başka bir düğün için rezerve edilmiştir. Burası bir iç oda olacak. Ama Eugenia tüm konuklarımızın sığacağını söylüyor. Rays maçından sonra pist kenarından daha kötü olamaz, değil mi?" Omuz silkerek ekliyorum.

"Sadece bir şeyin doğru gitmesini istedim," diye fısıldıyor gözlerini kapatarak.

Bir adım daha yaklaşıyorum. "Nasıl olursa olsun, günün sonunda sen ve ben evlenmiş olacağız... yeniden," diye ekliyorum. "Bugün doğru gitmesi gereken tek şeyin bu olduğunu söyleyebilirim. Dürüst olmak gerekirse, nerede yapacağımız umurumda değil."

İç geçiriyor, özlemle pencereden dışarı bakıyor. "Sahil düğününe gerçekten gönül vermiştim," diye itiraf ediyor.

"Biliyorum, bebeğim."

"Sahilde tanıştık. O sörfün içinde durduk ve her şey değişti." Başımı salladım. "Evet, öyle oldu."

Bana dönüyor, o güzel yüzü, beni nefessiz bırakan duvağın beyazlığıyla çerçevelenmiş. "Ve sonra kaplumbağa galasının olduğu gece... Troy'la geçirdiğim o korkunç gece... Seni sahilde buldum. Sana koştum."

Kalbim boğazımda, tekrar başımı sallıyorum. "Yaptın."

"Eve sana koştum Ryan. Kumsal seni bulduğum yer ve seni benim yaptığım yer. Sörfün kumla buluştuğu yerde kendimi sana adamak istiyorum. Kumsalda evlenmek istiyorum."

Ellerini alarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "O zaman yapalım. Tess, bebeğim, şu anda o fırtınanın içinde yürüyeceğim ve seninle evleneceğim."

Gözlerini kırıştırıyor, gözleri yaşıyor. "Yapar mıydın?"

"Tabii ki evet." Yüzünü kavrayıp daha da yaklaşıyorum. "Senin için yapamayacağım hiçbir şey olmadığını ne zaman öğreneceksin?"

Benden kapıya doğru bakarken gözleri heyecanla parlıyor. Başka tarafa eğildim. "Bu bakış da ne? Ne planlıyorsun?"

"Eğer o tarafa gidersek, hepsi bizi vazgeçirmeye çalışacak," diyor kapalı kapıyı göstererek.

"Bekle, ciddi misin? Hemen şimdi gidip yağmur altında evlenmek mi istiyorsun?"

Başını sallıyor. "Evet. Sadece sen ve ben. Her zaman sen ve ben olacağız." Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Tess, ıslanacaksın-elbisen, duvağın." "Umurumda değil."

"Makyajın akacak."

"Umurumda değil. Ayrıca benim maskaram su geçirmez. Bu ürün için iyi bir test. Kalite kontrol falan."

En kötüsünü sona saklayarak gözlerimi ona dikiyorum. "Saçların dağılacak."

Gülümsüyor, her kelimeyi telaffuz ediyor. "değil. Umursamıyorum."

"Oh, öyle mi? Peki ya evlenmemizi izlemek için buraya gelen diğer elli kişi?"

Omuz silkiyor. "Onlara zehirli ceviche yedirdik, değil mi? Ve onları brunch için tekrar besleyeceğiz. *Ve* yarın herkes için cam tabanlı tekne turu planladık."

İrkildim. "Evet... bebeğim, sanırım o tekne dün battı."

Gözleri büyüyor. Ama sonra yine omuz silkiyor. "Eh, hala brunch var. Ve pencereden izleyebilirler."

Gülüyorum. "Yani, bekle... Bunu yapıyor muyuz? O sahile gidip fırtınada mı evleneceğiz?"

Şimdi gülümsemesi ıslıl ıslıl görünüyor. "Evet. Belki birkaç saat içinde düzelir diye beklemeyeceğim. Evlen benimle, Ryan. Benimle o sahile koş ve sonsuza kadar benim olacağına yemin et."

Gülümsemesine karşılık verip elini sıkıyorum. "Hadi yapalım şu işi." Onu kapıya götürmek için dönüyorum ama o beni durduruyor.

"Bebeğim, hayır-eğer o tarafa gidersek bizi durdurmaya çalışırlar," diye fısıldıyor başını sallayarak. "Annen, Poppy - beni sandalyeye bağlarlar ve sonra daha fazla fotoğraf için poz vermemi isterler."

"O zaman ne öneriyorsun?"

Gözlerinde hınzır bir parıltıyla beni lanai'ye doğru çekiyor ve cam kapıyı kaydırarak açıyor.

"Tess, hayır-"

"Birinci kattayız-"

"Tess," diye homurdanıyorum, onu geride tutarken elini sıkıca kavıyorum. "Burası birinci katta bir oda *değil*. Bu on metrelik bir düşüş!" Korkuluklara doğru dramatik bir şekilde el sallıyorum.

Ofluyor. "Bir inç bile olsa altı fittir."

"Tess-"

"Ve çıkıntıdan sarktığınızda, neredeyse ayaklarınız yere basmış olacak."

Ona bakarken gözlerim kocaman açılıyor. "Fikrimi değiştirdim," diyorum başımı sallayarak. "Evlilik her neyse onun tam tersini istiyorum. Evlenmemek istiyorum."

Nefesi kesildi. "Ryan Scott Langley, ben gelinlik giyerken beni 'D' ile mi tehdit ediyorsun?"

"Hayır. Çok dikkatli davrandım. Bu asla ağzımdan çıkmayacak bir kelime-" "Oh, ama 'evlilik dışı' kabul edilebilir mi?"

"Bekle, göbek adımı ne zaman öğrendin?"

Gözlerini deviriyor. "Ciddi misin? Biz evliyiz, Ryan. Görünüşe göre yeniden gözden geçirdiğin bir şey. Doğum tarihini de biliyorum. Ve sosyal güvenlik numaranı. Ve banka kartı numaranı. Seni mahvedebilirim, Ryan Scott Langley."

"Tanrım, bana isim takmayı kes," diye homurdanıyorum. "Jackie Chan gibi balkondan atlamana izin vermediğim için bu şekilde köşeye sıkıştırılmayı hak etmiyorum."

"Ama balkon Poppy'den daha az korkutucu," diye itiraf ediyor.

Hırlayarak kapalı kapıya doğru dönüyorum, gözlerim kararlılıkla kısılıyor.

"Ryan? Bu bakış da ne? Ne yapacaksın?"

Ona döndüm, adrenalinim tavan yapmıştı. "Karım benimle sahilde, yağmur altında yeniden evlenmek mi istiyor? Benim karım istediğini alır. Gel hadi." Onu öne doğru çekip kapıya doğru götürdüm.

"Ryan," diye çığlık atıyor, aceleyle geliyor. "Bekle, duvağım."

Kapıda duruyorum ve omzumun üzerinden bakarak onu elinde toplarken izliyorum.

"Tamam, git," diyor, gözlerinde hâlâ o vahşi parıltı.

Kapıyı çekip açıyorum ve Tess'i de arkamdan sürükleyerek oturma odasına giriyorum. Odadaki herkes irkildi. Rachel ve Shelby sanki sadece dinlemeye çalışıyorlarmış gibi kapıdan uzaklaşıyorlar.

"Ryan?"

"Tess, neler oluyor?"

"Fotoğrafçıyı çağırmamı ister misin?"

"Planlar değişti millet," diye sesleniyorum odanın içinde ilerlerken. "Eşim ve ben şu anda sahilde yeniden evleneceğiz. İzlemek isteyen herkes bunu lobideki pencerelerin güvenliğinden yapabilir. Herkese duyurun."

"Ryan-"

"Ne-"

Tess ve ben kapıdan içeri daldık ve Poppy'nin "Tess Langley, hemen buraya gel!" diye bağırdığını duymak için koridora koştuk. Bu temel su geçirmez değil, küçük hanım!"

Gölüyoruz, koridorda sola dönüyoruz. Ben önden gidiyorum, kızların arkamızdan acele ettiğini biliyorum. Lobiye daldık. Dışarıda fırtına şiddetlenirken zemin dans eden gri gölgelerle kaplanmıştı. Gök gürültüsü ya da şimşek görseydim bunu düşünmezdim bile. Ama şu anda sadece bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor.

Misafirlerimizin çoğu yedek mekânı bulmak için nereye gideceklerini bilemeden etrafta dolanıyor. Bizi gördüklerinde alkışlıyorlar, birçoğu kadeh kaldırıyor.

Güverteye açılan kapıların önünde kayarak duruyoruz. Doğru, muhtemelen bir şey söylemeliyim, küçük bir uyarı. Bütün bu yolu uçarak geldiler. "Millet, uhh... eşim ve kendim adına, ikinci düğünümüze geldiğiniz için çok teşekkür etmek istiyorum."

Kalabalık yine alkışlıyor.

Sessizlik için el sallıyorum. "Evet, biliyorsunuz, hepiniz harika arkadaşlarınsınız ve sizi seviyoruz ve... burada bekleyin."

Nedimelerimiz ve sağdıçlarımız koridorda peşimizden gelirken küçük kalabalığın içinden şaşkın sorulardan oluşan bir koro süzülüyor.

"Siz delisiniz," diye bağılıyor Poppy.

"Evet, deli gibi aşığım," diye karşı çıkıyor Tess. Kalabalığa dönüyor. "Herkes dinlesin, Ryan ve ben şimdi oraya gidiyoruz. Ben bir sahil düğünü istemiştım ve Allah kahretsin ki bunu yapacağım. Burada kalın, kuru kalın, sonra da doğruca resepsiyona gideceğiz."

Birkaç kişi güler ama çoğu kişi gülümser. Birkaç takım arkadaşı tezahürat yapıyor. "Bitir işini, Langers!"

"Gidin yeniden evlenin, sizi vahşi aşk kuşları-"

"Şemsiye getirin!"

"Biri bize havlu bulsun," diye sesleniyor Tess omzunun üzerinden. Onu kapıdan arka verandaya doğru çekmeye başladım bile. Yağmurun ilk damlaları üzerimize düşerken çığlık atıyor.

Elimi onun elinin içinde sıkıyorum. "Bunu yapmaya hazır mısınız, Bayan Langley?"

Gölüyor, peçesi ve elbisesi elinde, yanıma koşuyor. "Beni kendinizin yapın, Bay Langley."

Bu tesisin, her biri mavi güneş şemsiyeleriyle donatılmış masalarla dolu etkileyici bir açık verandası vardır. Yağmurun saldırısına karşı tüm şemsiyeler kapalı. Kalın damlalar masaların üstlerine düşüyor ve sandalye minderlerini ıslatıyor. Tess ve ben aralarından geçerek kumlara doğru ilerliyoruz.

Açıklarda, fırtınadan neredeyse simsiyah olmuş kalın bulutlar giderek yaklaşıyor. Eskiden akuamarin renginde olan su şimdi çamurlu bir griye bürünmüş, kızgın beyaz dalgalar halinde kuma çarpıyor. Sahildeki tüm bayraklar uyarı için kırmızıya bürünmüş, rüzgar onları öfkeyle savururken direklerini çekiştiriyor.

Bu çılgınca, muhtemelen tehlikeli ama umurumda değil. Zaten iliklerime kadar sıırıslıklamım, kumda takım elbisem üzerime yapışıyor. Üzerimizdeki gökler acımasızca yağıyor.

"Aman Tanrım," diye haykırıyor Tess. "Ryan, bu elbise binlerce kilo ağırlığında."
_"

Döndüğümde kumların arasında debelenirken görüyorum, iki eliyle Elbisesinin alt kısmı. Makyajı, siyah ve pembeden oluşan dalgalı çizgiler halinde yüzünden aşağı akıyor. Duvağı omuzlarına yapışmış ve beyaz, kıvrımları saran elbisesi gelinlikten günahkârlığa dönüşmüş. Sanki biri onu yüzme havuzuna itmiş gibi görünüyor.

Ama onun gözlerinde saf ve dizginlenemez bir neşe görüyorum. Gülüyor ve iki eliyle bana uzanıyor. Dalgalar ayak bileklerime çarpıp pahalı deri ayakkabılarımı tuzlu suyla doldururken umursamadan suyun kenarına kadar yürüyorum. O da benimle birlikte duruyor, ellerimiz kenetlenmiş. "Peki bunu nasıl yapacağız?" Fırtınaya karşı sesleniyorum. "Yasal olması için resmi olması gerekmiyor mu?"

"Bu zaten yasal," diye karşılık veriyor ve bir çift pırlanta yüzüğün durduğu elini bana doğru sallayarak.

Doğru, sezon ortasında evlendik, bu da kutlama yapma şansımız olmadığı anlamına geliyordu. Bu seyahat sadece eğlence ve tantanayla ilgiliydi, kız arkadaşımın hava atma ve birkaç günlüğüne iş hayatından kaçma şansıydı.

Dalgalar arkamıza çarpıp yağmur yağarken gülerek başımı sallıyorum. "Burada ne halt ediyoruz? Biz zaten evliyiz."

"Biz evliyiz," diye yineliyor, yüzünde geniş bir gülümsemeyle. "Bana bakın, burada gelinlikle duruyorum ve çoktan evlendim."

"Öyle mi? Bütün bu lanet düğün hafta sonunun parasını ben ödedim... ve ben zaten evliyim!"

İkimiz de aptallar gibi gülüyoruz, dalgalar ayaklarımıza çarparken birbirimize tutunuyoruz.

"Romantik bir şeyler söyle de içeri girelim," diye pantolonunu indiriyor, yüzünden yağmur boşalıyor. "Beni sevdiğini söyle."

İki elimle yüzünü kavıyorum, parmaklarım duvağına değiyor. "Teresa Rose Langley," diye sesleniyorum fırtınanın içinden. "Seni sonsuza dek seveceğim, Tanrı'ya yemin ederim."

Bana gülümsüyor, ıslıl ıslıl görünüyor, ben yüzünü okşamaya devam ederken elleri bileklerime dolanıyor. Tanrım, o benim. "Göbek adımı biliyorsun," diyor ve gözyaşlarının yanaklarındaki yağmura karıştığını biliyorum.

Başımı salladım ve gülümsedim. "Evet... bir kocanın bilmesi gereken bir şey gibi görünüyor."

"Seni seviyorum Ryan. Senin karın olmak beni hiç olmadığım kadar mutlu ediyor. Seni sonsuza dek seveceğim. Sonsuza dek ve sonsuza dek. Sadece beni öp ve senin olduğumu söyle."

Eğilip onu öperken kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyorum. O da beni öperken ellerini göğsüme götürüyor ve smokin ceketime yapışıyor. Birbirimize aşk sözcükleri fısıldarken, tekrar tekrar öpüşürken yağmur dudaklarımızı ıslatıyor. Ancak büyük bir dalga dizlerimize çarpıp bizi neredeyse devirdiğinde duruyoruz.

"Pekâlâ, çılgınlar," diye bağırarak Rachel elinde büyük bir şemsiyeyle ileri doğru koşar. Jake de onun yanında, elinde daha büyük bir şemsiye tutuyor. "Hadi gidelim. İkiniz de denize sürüklenmeden önce içeri dönün!"

Gülüşerek, el ele tutuşarak ayrılıyor ve konuklarımızın yarısının bizimle birlikte yağmurun altında durduğunu görüyoruz. Birkaçının şemsiyesi var ama çoğu yağmura izin veriyor. El ele tutuşarak sahile geri dönüyoruz ve diğer misafirlerimizin beklediği tesis lobisine giriyoruz. Tatil köyü personeli şampanya ve havlu dağıtma işini çabucak hallediyor ve hepimiz Florida'dan bu tatil köyüne yüzerek gelmişiz gibi görünerek mutluluğumuza kadeh kaldırıyoruz.

ÜÇ SAAT SONRA, DÜĞÜN BRUNCH'IMIZ NİHAYET ERIYOR.

Poppy daha fazla fotoğraf için yeterince gelin gibi göründüklerine karar verdikten sonra Tess ve ben dün gece giydiğimiz kıyafetleri tekrar giydik. Sırlıslıkla kıyafetlerimizle de birkaç fotoğraf çektik. Eğer seçme şansım olsaydı, çerçeveletmek istediklerim olurdu.

Gelin partimiz tüm harika konuşmalarını yaptı ve ben sadece iki kez ağladım. Ben annemle, Tess de Mars'la dans etti. Biz bir

daha fazla kabuklu börek içeren harika bir yemek. Ve tabii ki Tess yemek şirketiyle birlikte çalışarak harika bir Creole baharatlı ıstakozlu makarna ve peynir de hazırladı. Şimdi kendimi şampanyayla çakırkeyif ve hayatla dolu hissediyorum.

Sabahın en iyi kısmı mı? Sonunda yağmur durdu. Jake'in ilk konuşmasını yaptığı sıralarda yağmur durdu ve bulutlar dağıldı.

"Hey, bebeğim." Kolumu Tess'in sandalyesinin arkasına atıyorum ve daha yakına eğiliyorum.

Rachel'dan uzaklaşıyor ve kirpiklerini şakacı bir şekilde kırıştırarak bana bakıyor. "Evet, kocacığım?"

Sırıtıyorum. Eğer istediğimi yaparsam, bunu dizlerinin üzerinden tekrar söyleyecek. "Senin için son bir sürprizim var."

Kıpırdamadan duruyor, gözleri büyüyor. "Başka bir sürprizi kaldırabilir miyim bilmiyorum..."

Onun yanında Rachel gülüyor.

"İyi bir gece olacak, söz veriyorum. Bu gece için bize özel bir bungalow kiraladım.

Aslında kaldığımız süre boyunca."

Heyecanı geri döndü. "Gerçekten mi? Nasıl özel?"

Aylar önce rezervasyon yaptırdığımdan beri ona anlatmak için yanıp tutuşuyordum. "Bu bir su üstü villası. Sadece üç tane var, bu yüzden rezervasyon yaptırmak zor ama-"

Nefes nefese kalıyor, elini ağzına götürüyor. "Kapa çeneni, ."

Sırıtıyorum. "Yaptım."

"Hayır." Yine nefesi kesildi. "Aylar önce bir tane ayırtmak için onlarla temasa geçtim ama çoktan rezerve edildiklerini söylediler."

Göğsümü biraz kabartıyorum, onun bu kadar mutlu olduğunu görmekten memnunum. "Evet, benim tarafımdan.

Evlendiğimizin ertesi günü rezervasyon yaptırdım."

"Ryan," diye bağılıyor ve iki eliyle omzumu sarsıyor. "*Ouch-fuck-*"

"Tanrım, güneş yanıgın-" Beni . "Çok özür dilerim bebeğim." "Sorun değil," diyorum yüzümü buruşturarak.

"Peki, ne zaman gidebiliriz? Şimdi hazır mı? Görmek istiyorum?"

Kalabalık yemek salonuna göz gezdiriyorum. "Bebeğim, düğün resepsiyonumuzun ortasındayız."

"Oh, bitti," diyor elini umursamaz bir şekilde sallayarak. "Onları besledik, dans ettik, pastayı kestik. Yeniden evlendik. İnsanlar gitmeye başladı bile, bakın." Poppy, Novy ve Morrow'un rahat bir çıkış yapmaya çalıştıkları köşeyi işaret ediyor.

"Bekle, gidiyor musun?" diyor Rachel, Sanny'nin omzuna yaslanarak. "Eğer siz gidiyorsanız, ben ve arkadaşlarım da gidiyoruz. Hava açık olduğuna göre şnorkelle gitmek istiyoruz - alınmayın ama," diye ekleyerek elini Tess'in omzuna attı.

"Alınmadım," diye yanıtlıyor Tess, ayağa kalkıyor ve beni de yanına çekiyor. Masanın üzerine eğilip şampanya kadehini kapıyor ve kalanını içiyor. "Villa artık hazır, değil mi?"

Gülüyorum, parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. "Hazır. Bu sabah valelere tüm eşyalarımızı getirttim."

Ayaklarının üzerinde zıplayarak bardağı yere bırakıyor. "O zaman gidelim buradan."

Konuklarımıza "geldiğiniz için teşekkürler" bile demeden dışarı çıkıyoruz ve resepsiyona koşuyoruz. Resepsiyon görevlisi bize bir golf arabası sipariş ediyor ve birkaç dakika içinde Karayip rüzgârı saçlarımızda, tesisin en uç noktasına doğru zum yapıyoruz. On dakikalık bir yolculuktan sonra küçük bir çıkmaz sokağa giriyoruz. Kalın bitki örtüsü her yanımızı sarıyor ama sağ tarafımda okyanusun sesini duyabiliyorum.

Tess ve ben golf arabasından inip valeyi takip ederek ağaçların arasındaki tahta patikadan aşağı iniyoruz. Beyaz, kumlu bir plaja çıkıyoruz. Önümüzde, akuamarin rengi suyun üzerinde bir dizi kazık üzerine tünemiş üç muhteşem villa duruyor. Her ev, geleneği modernlikle birleştiren bir tasarım kullanıyor; sazdan çatılar ve cam duvarlar. Etrafı saran bir sundurma yerine, her villanın katamaran gibi bir ağı var ve bu da ağdaki bir örümcek gibi suyun üzerinde süzülmenizi sağlıyor.

Bu çok havalı.

"Oh, çok güzel," diye mırıldanıyor Tess. "Bebeğim, şu manzaraya bak."

En uçtaki villaya doğru ilerlerken elimi iki eliyle birden tutuyor. Valemiz bizi villayı sahile bağlayan dar tahta kaldırımında yürütüyor. "Buzdolabı tam istediğiniz gibi dolu Bay Langley," diyor. "Tüm eşyalarınız buraya transfer edildi. İhtiyacınız olabilecek her şey bir telefon uzağınızda."

"Teşekkürler," diye yanıtlıyorum, kapıda bahşiş veriyorum.

Kapının kilidini açıyor ve gitmeden önce anahtarı bana uzatıyor. Tess elimi çoktan bıraktı ve evin yan tarafına bakıyor.

"Ryan, sonsuzluk havuzu var!"

Gülümsüyorum, anahtarı cebime sokuyorum. "Biliyorum. Kiralamıştım, hatırladın mı?"

Şimdi buraya gelin Bayan Langley."

Aceleyle bana doğru geliyor, ben de onu kollarımın arasına alıyorum.
"Ryan, ne-"

Onu bir öpücükle susturuyorum ve ona sarılışımı
değiştiriyorum. "Ryan, beni yere bırak-"

"Hiç şansın yok." Aceleyle kapıya
yöneldim. "Bebeğim, güneş yanığını
almam lazım-"

"Ow, ow, *ow-fuck*-" Kapıyı açmak için ayaklarını kullanıyorum ve bizi
yanlara doğru itiyorum, tüm bunları yaparken kolu güneş yanığı omzuma
cinayet işliyor.

"Bebeğim-"

"Bana biraz izin verin," diye soluyarak girişten villanın ana bölümüne
doğru ilerliyorum. Gerçekten de büyük, bölümlere ayrılmış bir oda. Mutfak ve
yemek alanı sağ tarafta, yatak odası ise sol taraftaki tek duvarın arkasında.
Oturma odası çok büyük, birkaç modern kanep ve sedir ile kuş yuvası
karışımı bir şey gibi görünen eklektik bir mobilya karışımı var, ama üç kişi
için yeterince büyük.

Tess gülüyor, etrafına bakmaya çalışırken başı geriye eğik.

"Kocanın gelini kapının eşiğinden geçirmesi gerekir," diyorum kanepenin
etrafından dolanarak. "İlk seferinde bunu yapamadım."

"Pekala, içerideyiz," diye ciyaklıyor. "Eşik geçildi, şimdi beni yere bırak!"

Onu görmesini en çok istediğim özelliğin tam önüne bıraktım. En çok
görmek istediğim özelliğinin. Nefes nefese kaldı, içgüdüsel olarak geri adım
attı. Zeminin yarısı kalın bir camdan oluşuyor ve size aşağıdaki suyun
akvaryum benzeri bir görüntüsünü veriyor.

"Tanrım, bu çok güzel! Ryan, şu balıklara bak." Dizlerinin üzerine
çöküyor, ellerini cama bastırmış, gri bir kaya parçasının üzerinde bir ileri bir
geri gidip gelen balıkları izliyor.

Yanına çöküyorum, camdan bakarken gülümsüyorum. Çok fazla balık var.
Renkleri parlak - morlar ve sarılar, benekli bir kırmızı, pulları mücevher gibi
parlıyor.

Tess'in eli benimkini tutuyor ve biraz sıkıyor. "Teşekkür ederim Ryan...
her şey için."

Yüzümü ona döndüm. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi," diye yanıtlıyor gülümseyerek. "Yorgun ama iyi... yorgun ve yorgun
ve... neşeli." Başını sallayarak gülüyor. "Tanrım, göz kamaştırıcı bir şekilde
mutlu olmak böyle bir şey mi? Bilemiyorum, sanırım."

Dizlerimin üzerine çöküyorum, onu da kendimle birlikte çekiyorum ve yanaklarını okşuyorum, başparmaklarım makyajının saklamaya çalıştığı ama yağmurun ortaya çıkardığı çillerin üzerinde geziniyor. Onun çillerini seviyorum. Her birini. Bir gün onu dağlarda bir dağ evine götüreceğim ve yataktan hiç çıkmayacağız. Sıcak çikolata içip tanrılar gibi sevişirken çillerini teker teker sayacağım.

"Hayatımızın geri kalanında seni her gün bu kadar mutlu edeceğime söz veremem," diye itiraf ediyorum.

"Tanrıya şükür," diyor alaycı bir kahkaha atarak. "Kimse her zaman bu kadar mutlu olmamalı. Beni gördünüz mü? Şu anda çekilmez haldeyim."

Gülümsüyorum, dudaklarına bir öpücük kondurmak için öne eğiliyorum. "Başarı sözü veremeyeceğimi söyledim... ama deneyeceğime söz veriyorum. Seni seviyorum, Tess. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum Ryan."

Acı beni eklemeye zorluyor. "Ama bu şekilde dizlerimin üzerinde daha fazla kalamam... Tabii NHL'den emekli olduğumu açıklamamı istemiyorsanız."

Gülerek ikimizi de ayağa kaldırdı. Ayağa kalkar kalkmaz birbirimizin kollarına giriyoruz. Son iki günün stresi, geçen haftanın inkârıyla birleşince ikimiz de çaresiz hissediyoruz. Daha sonra yavaş ve şehvetli olabiliriz. Şu anda karıma ihtiyacım var.

Öpüşüyoruz ve dokunuyoruz, birbirimizin kıyafetlerini sanki verimlilik için zaman tutuyormuşuz gibi çekirtiyoruz. Beyaz gömleğimin düğmelerini açıyor, sadece yavaşça omuzlarımdan dikkatlice sıyrıyor. Bunu yaparken bile göğsüme öpücükler kondurmak için adım atıyor. İşe yaramaz gömleği bir kenara fırlatıyor, elleri kemerime gidiyor.

Ellerimi sırtına dolayarak fermuarına uzanıyorum. Elbisesinin fermuarı sıcak bir bıçağı tereyağında kaydırır gibi kolaylıkla açılıyor, ipeksi beyaz kumaş çilli omuzlarından kayıyor. "İki gündür seni bu elbiseden çıkarmayı düşünüyordum."

Gülümseyerek kalçalarını sallıyor ve ipeğin ayaklarının dibinde birikmesine izin veriyor. "Bu hafta çok iyi bir çocuk oldun, aptalca kurallarına karşı çok sabırlı ve uysal davrandın."

"İyi çocuk" deyişine gözlerimi deviriyorum. Tersideki işe yaradığı kadar bende işe yaramıyor ve bunu ikimiz de biliyoruz. "Peki ya şimdi?"

Gülümsemesi genişliyor, bakışlarındaki sıcaklık nasıl hissettiğini ve ne istediğini açıkça ortaya koyuyor. "Şimdi mutlu ve azgınım ve kocamı içimde istiyorum. Artık beklemek yok."

Rahatlayarak inliyorum, ellerim sütyenini açmak için yukarı kayıyor. "Bunu daha sonra yavaşlatabiliriz-"

"Ryan," diye pantolonunu indiriyor, elleri kemerimi çekiştiriyor. "Evet, bebeğim?"

Eğiliyor, dudakları dudaklarıma değiyor. "Ben çığlık atmadan sikini içime sok."

Gölüyorum, ellerimi kemerime götürüyorum. "Kendi lanet kıyafetlerini çıkar, muhtaç şey. Bana bunu ne kadar çok istediğini göster."

Hiç tereddüt etmiyor. Geri adım atarak, kendi sütyenini çıkarmak için ellerini sırtına doladı. Sütyenini cam zemine bırakıyor, ağır göğüsleri mükemmel ve olgun bir şekilde sarkıyor, yemem için hazır. O pembe meme uçları benimle alay ediyor. Bana ne yaptığını bildiğinden, iki eliyle uzanıp onları sıkıca çimdikliyor, biraz büküyor ve kendini inletiyor. Dolgun alt dudağını ısırtıyor, tekrar yapıyor.

Kemerimi açıyorum ve fermuarımı indiriyorum, ayakkabılarımı tekmeliyorum, nereye düştüklerini umursamadan. Sonra kemerimi ilmeklerinden çekip çıkarıyorum ve pantolonumu yere bırakıp çıkıyorum. Vücut şekillendiricisinden sıyrılırken gözleri fal taşı gibi açılıyor ve üzerinde sadece tanga kalıyor. "Kemerle ne yapıyorsun, köpekçik?"

Sertleşmiş sikimi külotumun içinden avuçluyor, diğer elimle kemeri sıkıca kavriyorum. "Ne yaptığımı çok iyi biliyorsun, seni küçük baş belası."

Parmağını tangasının askısının altından geçirirken kaşlarını kaldırıyor. "Bilmiyormuşum gibi davran."

Her kıvrımına bakarak bir adım daha yaklaşıyorum. "Son sekiz gündür beni seksten mahrum bıraktın ve buna 'eğlence' dedin. Şimdi sana gerçekten nasıl eğlendiğimizi hatırlatacağım."

"Ne yapacaksın?" diye fısıldıyor, tangasının kayışını bana amını gösterecek kadar çekiştiriyor. Her zamanki gibi benimle dalga geçiyor, diğer eliyle kendini avuçluyor ve iki parmağını dudaklarının arasında oynatarak klitorisini okşuyor.

Çenem gerildi. "Ellerini arkadan bağlayacağım, seni aletimle mızraklayacağım ve parçalanana kadar sana bineceğim... Bunu ister misin, kız?"

"Evet, efendim."

İnliyorum, aletim seğiriyor. "Siktir, sen şeytansın. Gel buraya."

Elini külotundan çekip bana doğru yaklaşıyor ve ıslak parmak uçlarını dudaklarıma doğru kaldırıyor. Onları ağızma alıyorum, kıcını kavriyorum

iki eliyle. doğru eğiliyor, göğüsleri tenimi okşuyor. "Arkani dön. Ellerini arkana koy."

Dönüyor, kıcını bana doğru itiyor, ellerini arkasına doğru kıvrıyor, eşittir işareti gibi tutuyor, onu bağlamam için sabırsızlanıyor. Etrafta doğru yüzeyi arıyorum, odanın ortasında duran kanepede karar kılıyorum. Onun üzerine diz çökmesini ve arkaya doğru eğilmesini sağlayacağım. Kemerini bileklerine dolayıp ucunu tokadan geçirirken omzuna öpücükler konduruyorum.

"Tanrım," diye inliyor, kıcını kalçama doğru oynatıyor.

"Siktir, biliyorum bebeğim. Senin için çaresizim. Çok uzun süre dayanamayacağım."

"Oh-oh my-" Taş gibi hareketsiz kaldı. Sonra ben kemeri sıkamadan kollarını sallamaya başladı.

"Bebeğim-"

"Aman Tanrım!" diye haykırıyor ve geriye, bana doğru yuvarlanıyor. Ellerini gevşetiyor. "Ryan!" "Tess-ne-"

Elleri boşta, cam zemini işaret ediyor. "Aşağıda bir adam var!"

Aşağı bakıyorum ve kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor. Villamızın altında bir dalgıç görünüyor, regülatöründen çıkan kabarcıklar cama vuruyor.

Tess'in kolları göğüslerini örtmek için yukarı kalkıyor. "Bu bir çekiç mi? Bebeğim, camı kırıyor!"

Onu arkamdan sürüklüyorum. "Hayır, değil. O..." Dalgıcın kolunu kaldırıp cama çekiçle vuruyormuş gibi bir hareket yapmasını izliyorum ama sonra homurdanıyorum. Sertleşmiş aletim şaşkınlıktan büzüşürken kahkahalarım kaçıyor. Gördüklerime inanmakta güçlük çekiyorum.

"Ne?" Tess ağlıyor. "Ryan-"

"Onun bir sileceği var."

Etrafıma bakıyor, iki eliyle kolumu kavırıyor. "Bir ne?"

Yere bakıyorum, artık tamamen gülüyorum. "Bu bir çekiç değil. Bu bir çekçek."

Bak, lanet camı temizliyor." "Ne,

şimdi mi?" "Görünüşe göre."

Çünkü ben karımın içine girmeye çalışırken neden tüplü dalış bakım işçileri balayı villamı temizlemesin ki? Sonra

Bu hafta sonunun kaosunda, camın arkasından bizi izleyen dalgıçlar olacağını neden tahmin etmedim bilmiyorum.

Sanki bir işaretmiş gibi, dalgıç sileceğini cam boyunca sürükler. Her çekişte hafif bir gıcırta sesi çıkarıyor. Camdan bizi görünce eldivenli elini kaldırıp el sallayarak bize 'tamam' işareti yapıyor.

"Aman Tanrım, bir tane daha var," diye bağıyor Tess, camın köşesini işaret ederek, serbestçe akan sarı saçlı başka bir adamın yüzdüğü ve boya kazıyıcıya benzeyen bir şeyle bir midyeyi yontarak çıkardığı yeri gösteriyor.

Ne olduğunu anlamadan, ellerim dizlerimin üzerinde, gözlerim yaşarana kadar gülmekten kırılıyorum. Son birkaç günün stresinden olduğunu söyleyeceğim. Yanında elli kişiyle yeni bir ülkeye seyahat etmek asla kolay değildir. Köpekbalıkları için balık tutmaya zorlanmak ya da denizde geçici olarak kaybolmak da öyle. Belki de beynimi uyuşturan güneş yanığıdır... belki de bütün gece hasta bir Tess'le kalmak ve bir banyonun zemininde uyumaktır...

Tek bildiğim çok yorgun olduğum, çok azgın olduğum ve nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama yine aç olduğum.

"Ryan..." Tess kolumu çekiyor. "Bizi görebiliyorlar. Bebeğim, camın arkasını görebiliyorlar."

"Biliyorum." Kendimi toparlayıp yüzümü ona dönüyorum, ifadem ayıklaşıyor. "Bizi görebildiklerini biliyorum. Ama ne var biliyor musun? Umurumda bile değil. Bu villayı önümüzdeki iki gün için yasal olarak kiraladım ve her santimetrekaresinde karımı becereceğim." Kararımı verdim, külotumu yere bıraktım ve yumruğumu yarı sertleşmiş aletimin etrafına sardım.

Tess yavaşça gülümser. "Teşhircilik mi? Bu senin için yeni bir sapkınlık, köpekçik.

Emin misiniz? Her zaman yatak odasına gidebiliriz-"

"Hayır." Aletimin her yavaş darbesinde kararlılığım daha da sertleşiyor. Bir adım daha yaklaşp onu cama doğru itiyorum. "Tangayı çıkar. Sadece yoluma çıkacak." Eğilip kemerimi tekrar elime alıyorum.

Tess camın ortasında durarak yaklaşmamı izliyor. O gülümseyip tangasını kalın kalçalarından aşağı sıyırarak cama bırakırken dalgıçlar küçük kazıyıcılarını çalıştırıyor.

"Ne kadar iyi bir kız. Şimdi arkanı dön. Eller arkaya."

Söyleneni yapıyor, yavaşça dönüyor ve ellerini arkasına koyuyor.

Arkasına geçip onu kemerle bağlıyorum, tutacak kadar sıkı ama çekip kurtarabileceği kadar gevşek. Yakınına eğilerek kulağına fısıldıyorum, "Dün gece bana yalan söyledin. Ne söylediğini hatırlıyor musun?"

Biraz nefes alıyor, ben onu bırakırken vücudu titriyor. "Dedim ki... ıslak değildim. Sikine binmek istemediğimi *söyledim-ahh-*" Onu dağınık topuzundan tutup başını göğsüme doğru çekerek bana bakmaya zorladığımda nefesi kesiliyor.

"Ve bu bir yalandı, değil mi?"

Ağzını kapatıyor ve yutkunuyor, gözlerinde parlayan ihtiyacı görsem bile teslim olmaya hazır değil.

"Konuş," diye , boştaki elimi memesine vurmak için uzatıyorum. "*Siktir-et,*" diye ciyaklıyor, bağlı kollarını çekiştiriyor. Sonra başını sallıyor, Elim hala saçlarında sıkıca kavrandı. "Evet, yalandı. Ryan, yalandı. Senin için ıslanmıştım-tanrım, seni istiyordum," diye inliyor. Bu ses çok güzel. Duymaktan asla bıkmayacağım. "Seni her zaman istiyorum."

"Peki şimdi ıslak mısın?" Elimini karnının üzerinden aşağı kaydırıp bacaklarının arasına götürüyorum. "Bu güzel amcığın kontrol edersem, benim için ıslak olur mu?"

Tekrar başını sallıyor. "Evet." Elime sürtünerek duruşunu genişletiyor. "Kontrol et beni, bebeğim. Lütfen-dokun bana-doldur *beni-sik-*"

Amcığına bir tokat atıyorum ve tekrar inleyerek kendini bana doğru itiyor. "Ne zaman ve nasıl sikileceğine ben karar veririm," diye kulağını törpülüyorum ve boğazına yakıcı bir öpücük konduruyorum. Sonra bir parmağımı kedi dudaklarının arasından geçirip sıcak merkezine batırıyorum. İkinci boğuma kadar bastırıyorum ve parmağımı daha derine gömmeye çalışarak kalçalarını düşürüyor. Ondan çekiliyorum ve o sızlanıyor, ben de amına eğlenceli bir tokat daha atıyorum.

Nefes nefese, kıcını kalçama bastırıyor. "Ryan, lütfen-"

"Açgözlülük yapma. Beklemek isteyen sendin, hatırladın mı?" Elimini amının üzerinde gezdirerek sürtünmesini sağlıyorum. "Eğer izin verseydin bu mükemmel amcığın içinde yaşadım. Bana kalsa, sevişmeyi hiç bırakmazdık. Beni vahşileştiriyorsun, Tess."

Onaylarcasına mırıldanıyor ve çenemin altını öpene kadar yukarı doğru eğiliyor.

"Seni pek çok kez, pek çok şekilde becerdim ama asla yeterli gelmedi." Kalçalarımı kaydırıyorum, sert aletimin kık yanağına baskı yapmasına izin veriyorum, prekumum çukurlu cildine bulaşılıyor. "Beni ne kadar sertleştirdiğini hissediyor musun? Seni kollarımda çıplak hissettiğimde ne kadar çaresiz kaldığımı?"

"Evet," diye fısıldıyor ve beni tekrar öpüyor. "Bu konuda ne yapacaksın, karıcığım?"

Elimi saçlarından çekiyorum ve yarım bir dönüş yapıyor, kolları hala sırtının alt kısmında bağlı. Dudaklarını yalıyor, sertleşmiş sikime bakıyor. Sonra sağa sola bakarak dalgıçları süzüyor. "Beni dizlerimin üzerine çöktürmeni izlemelerini istiyorum." Gözlerinde büyük bir istekle bana bakıyor. "Lütfen efendim... sizi ağızımla becermeme izin verir misiniz?"

Sırıtiyorum, iki elimle göğüslerini avuçluyorum, nefesi kesilene kadar sert meme uçlarını sıkıyorum. "İşte benim iyi kızım. Misafirlerimize kocana ne kadar iyi baktığını göster. Beni nasıl tatmin ettiğini göster onlara."

Bir kraliçenin özgüveniyle gülümseyerek dizlerinin üzerine çöktü, kolları hâlâ arkadan bağlıydı. Dalgıçlar yaklaşıyor ve ben sırtarak aletimin ucuyla karımın dudaklarına dokunuyorum. "Benim için açıl, güzelim. Beni derinlere al. Güzel ve yavaş... İşte böyle."

Ucumu dudaklarının arasında emiyor, ağız çok yumuşak ve sıcak, dili ucumda gezinirken alay ediyor. İki elimi saçlarında gezdiriyorum, ağızına doğru sallanırken parmaklarımı hafifçe içeri sokuyorum ve onu sabit tutuyorum. Emerken en mükemmel küçük mırıldanma seslerini çıkarıyor, beni ucundan köküne kadar kızdırıyor.

"Seni boğabilir miyim?" Başparmağımla şakağını sevgiyle okşayarak soruyorum. Mırıldanarak onaylıyor ve omuzlarım kaskatı kesiliyor. Saçlarını daha sıkı tutarak ağızına daha da gömülüyorum. " bu... benim için aç, bebeğim.

Kahretsin, çok mükemmelsin." Boğazının arkasına dokunduğumda küçük bir boğulma sesi çıkarıyor. Rahatlamaya çalışıyor, burnundan nefes alırken tekrar bastırıyor, beni derinden emiyor. "Fuuuuck, bu iyi bir kız."

Geri çekiliyor ve ben de ona izin veriyorum. Tükürük ipi sikimden dudaklarına doğru uzanıyor ve ben de duvardaki düğün resimleriyle birlikte çerçevelemek için zihnimde resmini çekiyorum. Benim mükemmel baştan çıkarıcım sikimi yutuyor. "Seni o kadar çok seviyorum ki," diye inliyorum. "Bitir beni, bebeğim."

Gülümseyerek ağızını açıyor ve bekliyor. İhtiyaçla inleyerek onu saçlarından tutuyorum ve sıcak ağızına geri batıyorum, kalçalarımın her itişiyile onu dolduruyorum. En nefis boğulma seslerini çıkarıyor, sert uzunluğumu yutuyor ve çok derine indiğimde öğürüyor.

"Sikeceğim bebeğim-" Son saniyede çekerek sikimi dibinden kavriyorum ve karımın mükemmel göğüslerinin üzerine boşalıyorum. Gözlerini kapatıp gülerken, başını arkaya eğdiğinde sıcak salgım boynunu ve göğsünü boyuyor.

Bitirirken kendimi sabitlemek için bir elimi omzuna atıyorum. Sırtarak öne eğildi ve aletimin ucunu yalayarak son damla dölümü de çaldı.

camın üzerine düşmeden önce.

"Bırak beni," diye emrediyor.

Tereddüt etmeden onun yanında bir dizimin üzerine çöküyorum ve kemerimi çözerek kollarını serbest bırakıyorum. Kemerini bir kenara fırlatıp, iki kolunu da tenindeki soluk pembe izleri öpmek için ona doğru yaklaşıyorum.

Ellerimi tokatlayarak uzaklaştırıyor, parmaklarını saçlarıma geçiriyor ve ağzı açık bir öpücük için beni kendine çekiyor. Önce ayrılıyor, gözleri ateşlenmiş bir halde pantolonunu indiriyor. "Tüplü dalış yapan küçük arkadaşlarımız hâlâ burada olduğuna göre, gösteriyi bitirelim."

Sırıyorum. "Aklında ne var?"

Eğilerek iki elini kaldırıyor ve döllerimi göğsüne bulaştırıyor. Aynı anda dizlerini camın üzerinde biraz daha açıyor, böylece altında yüzen herkese pembe amını göstermiş oluyor. "Uzan Ryan. Tam buraya, bu camın üzerine. Uzan ve yüzüne binmeme izin ver."

Bu işe gireceğimi hiç düşünmemiştim. Tess'i çılgınca sahipleniyorum. Bir başkasının bizi sevişirken izlemesi fikri... onu izlemesi... Neden bu villanın altında dalgıçları yüzgeçlerinden tutup sürüklediğimi bilmiyorum. Ama onların tamamen anonim olması beni cesaretlendiriyor.

"Kraliçem ne isterse onu alır," diye takılıyorum. Yanıma dönüp uzanıyorum, çıplak kıkımın cama bastırılmış halinin nasıl görüldüğünü hayal ettiğimde bir kahkahayı bastırıyorum. Her neyse, harika bir kıkım var.

Tess hâlâ meme uçlarıyla uğraşır, avuç içleri döllerimle yapış yapış. Kendini yanımdaki pozisyona getiriyor. Dölle ıslanmış elini cama bastırarak kendini destekliyor ve bir bacağını üzerime atarak yüzüme oturuyor. İri göğüsleri gevşek ve serbest, meme uçları sivri.

Görüşüm birden şeftali pembesi teni ve parlak pembe amından başka bir şey olmadı. Aç bir iniltiyle doğrulup dilimle onu yalamaya başlıyorum. Kalçalarını kavrayıp onu daha yakına çekmeye çalışıyorum. "Utanma bebeğim. Bu güzel kıkı yüzüme oturt ve beni boğ."

"Ryan, ben çoktan yaklaştım," diye sızlanıyor. "Tanrım, bizi izliyorlar."

.."

Biliyorum. Camın altındaki dalgıçların varlığını hissedebiliyorum.

Duyuyorum

düzenleyicilerinin mekanik tıklaması. Gözlerimi kapatarak, karımın muhtaç amının sıcaklığına karşı nefes alıyorum. "Durmak istiyor musun?"

"Hayır, boşalmak istiyorum," diye inleyerek itiraf ediyor, onu tekrar yaladığımda irkiliyor.

Kalçalarının kıcıyla birleştığı yere iki elimle sertçe vuruyorum. "Bizi kimin izlediği umurumda değil. Sana asla dokunamayacaklarını biliyorlar. Sen kime aitsin?"

"Sen," diye ağlıyor.

Ona bir tokat daha attım.

"Kim?" "Ahh-sen-"

Tokat. "Kim?" Kükredim, nefesim onun amcığında sıcaktı.

"Tanrım, ben sana aidim. Ryan, ben sana aidim. Sadece sen, bebeğim. Sadece sana-" Camın üzerinde dolgun el izleri bırakarak yere çöküyor, kalçalarını iyice açıyor ve dalgıçlar onun mükemmel memelerinin yüzlerinde zıplamasını izlerken gülerek yüzümün canını çıkarıyor.

Karım bana bir kraliçe gibi biniyor, ben amını yalayıp emerken kalçaları çeneme sürtünüyordu. İki parmağımı kıcının çatlağına sokuyorum, dar deliğine bastırıyorum ve bu onu kenara gönderiyor. Ciyaklıyor, kalçaları yüzümün etrafında titriyor. Sonra tamamen hareketsiz kaldı.

"Ryan, ben-ohmygooooood-"

Fışkırırken amı beni ıslatıyor. Siktir, yine boşalacağım. Bu daha önce sadece bir kez olmuştu. İnleyerek ve altında bir balık gibi çırpınarak klitorisini emiyorum, çığlık atana ve daha fazla suyu çenemden aşağı akana kadar yalıyorum ve yalıyorum. Kıcının yanağını morartacak kadar sıkı kavriyorum, dilimi gidebildiği kadar derine sokup içinde ne kaldıysa alıyorum.

Titriyor, inliyor, doruk noktasından aşağı inerken anlaşılmaz bir dizi kelime mırıldanıyor. Ben sersemlemiş bir halde yatıyorum, yüzüm karımın amının büyüyle sıırıslam. İkimiz de nefessiz kalmıştık, tamamen tükenmiştik.

Altımızda bir silecek cam boyunca gıcırıyor.

SON GIYSILERIMI DE BAVULUMA YERLEŞTİRİP KAPAĞINI KAPATIYORUM, fermuarını kapattı. "Tess, hazır mısın bebeğim? Vale beş dakika içinde burada olacak."

"Bir dakika!"

Gözlerimi deviriyorum. Bana acele edip havaalanına gitmek için hazırlanmamız gerektiğini söyleyen oydu ve sonra otuz dakika kadar önce orada kayboldu. Eşyalarının yarısı hâlâ odanın içinde dağınık duruyor.

İki günlük mutluluğumuz sona erdi. İlk günkü sürpriz dalgıçlarımız dışında başka beklenmedik ziyaretçimiz olmadı. Etrafta uzanarak, yemek pişirerek, uyuyarak ve denizde yüzerek mükemmel iki gün geçirdik. Yani, o denizde yüzdü. Ben sonsuzluk havuzunda yüzdüm ve köpekbalıklarına karşı gözümü dört açtım.

Ve seks. O kadar çok seks yaptık ki. Dürüst olmak gerekirse biraz ağrım var.

Her iki gece de Prices ve O'Sullivan'larla birlikte tatil köyünde akşam yemeği yedik. İkinci gece golf arabasıyla geri dönmeyi atladık ve bunun yerine sahil boyunca el ele tutuşup geleceğimiz hakkında konuşarak yürüdük.

Mükemmeldi.

Ama artık bitti. Gerçek hayata dönüyoruz. Tess, koruma endüstrisindeki dünya hakimiyetini planlamaya geri dönecek ve ben de gençlik hokey kampına gitmek için bavullarımı topluyor olacağım.

Acaba bunu iki gece daha kiralamak ne kadara mal olur? Bunu yapabiliriz, değil mi? Uçak biletlerini değiştirip belediye meclisine toplantılarını ertelemeleri için baskı yaparız ve-

Banyodan gelen bir çığlık ayakkabılarımı yere düşürmeme neden oldu.

"Ryan!"

Yatağın etrafından dolanıyorum ve banyoya doğru ilerliyorum. "Tess?"

Ben daha varmadan kapıyı açıyor. Yüzünde endişeli bir var, gözlerinden yaşlar akıyor.

İki elimle ona uzandım. "Ne oldu-"

Geri adım atarak aramızdaki bir şeyi kaldırıyor.

Gözlerimi ona odaklıyorum ve ne olduğunu anladığımda gözlerimi kırıştırıyorum. "Tess... bu-" "Evet."

Karım hamilelik testi tutuyor. Bana çocuk sahibi olamayacağını söyleyen karım elinde bir hamilelik testi tutuyor ve bana gökkuşağı yutmuş gibi bakıyor. İçten dışa doğru parlıyor.

Nefes almayı unutmamaya çalışıyorum. Henüz tüm gerçekleri bilmiyorum. Herkes sakın olsun. "Ve... bu-"

"Olumlu. Evet. Olumlu."

Açısını çeviriyor ve bana bakan bir artı işareti görüyorum. Karım pozitif bir hamilelik testi tutuyor... çünkü hamile. Tess hamile. Gözlerimi kapatıyorum, kalbim küt küt atıyor. "Peki ne zaman, ne kadar zamandır?"

"Sadece birkaç hafta sanırım. Beş falan mı? Bunu bana Rachel yaptırdı. Ona gıda zehirlenmesinden bahsettim ve o da gidip bana kasabadan bunu aldı. İki gündür içimdeydi. İnanmak istemedim... umut etmek istemedim..."

"Hope?"

"Şey, bana çocuk sahibi olamayacağım söylendi. Troy ile denedim," diye yumuşak bir sesle ekliyor. "Jinekoloğum bunun benim için pek mümkün olmadığını söyledi ama *bakın*." Testi titreyen bir eliyle tutuyor ve omzunun üzerinden işaret ediyor. "Orada iki tane daha var. Hepsi pozitif. Hamileyim Ryan ve şu anda çıldırdığımdan daha fazla çıldırmadan önce senin bu konuda ne hissettiğini bilmem gerekiyor."

Hâlâ düşünüyorum. "Ama sen hap kullanıyorsun..."

Omuz silkiyor, gülümsemesi kaygısının içeri sızmasına izin verirken düşünüyor. "Evet, ve bu genellikle yüzde doksan üç oranında etkilidir, ama..." Elini yanına bırakarak bana . Yüzümü arıyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Değil mi... şu anda ne düşünüyorsun?"

Burada yüklenen bir web tarayıcısı gibi durduğumu fark ettim. Eminim dünyanın en büyük ahmağı gibi görünüyordum. Karımın alt dudağı titriyor. Ağlamak üzere. Bana mucize bebeğime hamile olduğunu söyledi ve ben hala burada öylece duruyorum. Kolların nasıl çalıştığını hatırlayarak öne atıldım ve omuzlarını tuttum. "Oh... Tess. Hamile misin? Bir bebeğimiz mi olacak?"

Gıcırtilı bir onay sesi çıkarıyor. "Tanrım, *evet*. Yüzüne pozitif hamilelik testleri sallayarak korktuğunu ima ettiğimi kaçırdıysan diye söylüyorum, sana bir bebeğim olacağını söylemeye çalışıyorum. Lütfen şimdi bir tepki verir misin?"

Bakışlarını tutarken içimden bir kahkaha kaçıyor. Az önce bir fişek yutmuş gibi hissediyorum. Göğsüm kabarıyor ve sanırım ağlamak üzereyim. İşlediğim tüm duyguları görmesine izin verdim - sevincimi ve korkumu, gururumu, sevgimi, dizginlenemez heyecanımı. Yaklaşarak yüzünü kavradım ve alnımı onunkine bastırdım. "Tess, çok mutluyum." Alnından öpüyorum. "Ben de çok mutluyum."

Uzaklaşırken elleri bileklerime dolanıyor ve çilli yanaklarından aşağı düşmek üzere olan gözyaşlarıyla bana bakıyor. "Öyle mi? Yemin eder misin?"

Başımı sallayıp tekrar alnından öpüyorum. "Yemin ederim, Tess. Bekle. mutlu musun?"

"Evet," diye fısıldıyor. "Ryan, bu bebeği istiyorum. *Senin* bebeğini istiyorum. Senden ve benden bir parça, sevebileceğimiz, kucağımıza alıp bağrımıza basabileceğimiz bir parça. Korkuyorum ve zamanlama berbat... ve çılgın programlarımızla nasıl başı çıkacağımız *hakkında hiçbir* fikrim yok... ama bu bebeği istiyorum Ryan."

Ellerimi güneş yanığı omuzlarında gezdirerek gülümsüyorum. "O zaman bir sonraki macera başlasın."

BEKLİYORUZ: BÖLÜM 1

Not: Bu bölüm bir önceki bölümden yaklaşık sekiz ay sonra geçmektedir. bölüm, Turks & Caicos. Lütfen bu bölümün karmaşık, hayati tehlike içeren bir hamileliğin tasvirlerini içerdığını ve bir uçurumla bittiğini unutmayın (Bölüm 4'te devam ediyor).

("Bana burada ne yaptığımızı tekrar söylemek ister misin?" Shelby benimle yürüyor. yan, Yudumlarken Diyet Kola gelen onu favori metal Bardak, Kafasında güneş gözlüğü. Jacksonville Plajı'nın kumlarına vuruyoruz, gökler açılmadan evime dönmeye çalışıyoruz.

"Haftanın en az dört günü günde beş bin adım atmaya kararlıyım," dedim. "Ve rekorumu korumak istiyorsam bugün son şansım."

"Tess, dokuz aylık hamilesin tatlım. Biraz yavaşlamanda bir sakınca olmadığını biliyorsun, özellikle de yaşadığın komplikasyonlar göz önüne alındığında."

Başımı sallıyorum, ağzımdan nefes alıyorum. "Hayır, doktor yürümeye devam etmemin iyi olacağını söyledi. Bu benim için iyi. Ayrıca Cassie şu anda evde."

"Ahh... işte orada."

Bebek Kız bana sert bir tekme atınca duraksıyorum, yüzüm buruşuyor. Güneş gözlüklerimin ardından Shelby'ye bakarak karnımın yan tarafını ovuyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

Shelby iç geçiriyor, bir eli kalçasında. "Bu gerçekten benim işim değil-"

"Sakin buna cüret etme," diyorum, bardağını elinden kapıp bir yudum alıyorum.

Kahretsin, tadı çok güzel. Yeni yılın başında kafeini kesmek zorunda kaldım.

bu hamilelik. 'Bebek için her şey' saçmalığım bu noktada beni bile çıldırtıyor.

"Neyi yapmayayım?" Shelby cahil gibi davranarak cevap verir.

Bardaktaki buzu ona doğru şingırdatıyorum. "Ben bir psikologum, bu yüzden arkadaşlarımı psikanaliz etmeme yardım edemem saçmalığını yapma. Cassie hakkında söyleyecek bir şeyin mi var? Söyle o zaman."

Sadece bakışlarımı tutuyor ve fincanını benden geri alıyor. "Görünüşe göre söyleyecek bir şeyi olan sensin-"

"*Yapma* dedim," diye çıkıştım. "Eğer beni seviyorsan, bunu bana doğrudan söylersin."

Cassie ile sorunun ne?"

"Tamam... dürüst olmak gerekirse, bence misafirperverliğinizden faydalaniyor."

Alay ediyorum. Ryan'ın şımarık ablası iki ay önce onu arayıp dairesi, kötü ev sahibi ve bozulan kira kontratı hakkında dramatik bir acıklı hikâye anlatmıştı. Ne olduğunu anlamadan Cassie'yi misafir odamıza taşımasını izliyordum. *Sadece geçici olduğunu* söyledi.

Evet, geçiciymiş, kırımın kenarı. Ryan dünyanın en kolay kandırılanı. Ve Cassie onun tüm zayıflıklarını nasıl kullanacağını biliyor. Ölü baba sorunları mı? Tamamdır. Çaresiz genç kıza yardım etmek? Tamam. Kardeşler dünyaya karşı mı? Tamam.

"Kesinlikle avantaj sağlıyor," diye cevap veriyorum. "Başka neyiniz var?"

Bana sempatik bir yüz ifadesiyle bakıyor. "İkinizin arası hala gergin mi?"

Dönüp sahilde yürümeye devam ediyorum, ayaklarım incecik kumlara batıyor. "Gerginlikten de beter. Dayanılmazlar. Shelbs, tahmin bile edemezsin. Onun orada olduğunu bilsem eve gitmek bile istemem."

"Yani dokuz aylık hamile bir kadını kendi evinden kovmuş mu oluyor?"

"Hey, sahili seviyorum," diye soluyarak adımlarımı uzatıyorum. "Ve egzersiz Bebek için iyidir. Gümüş astarlar, Shelbs. Her zaman umut ışığı aramalıyız."

"Tess, kendi baldızınla yalnız kalmaktansa fırtınada yürümeyi tercih ediyorsun. Durumunuz sürdürülemez. Bebek geldiğinde ne?"

İnliyorum, ellerim yürürken şişliklerimi ovuyor. "Biliyorum. Tam bir karmaşa ve ben sadece onun gitmesini istiyorum. Evimi geri istiyorum. *Hayatımı* geri istiyorum."

"Yani... Ryan'la konuşsan?"

"Hayır, bu benim fikrim olamaz. Bunu yapacak kişi o olmalı. O onun kız kardeşi, benim değil. Ryan onu kovmak zorunda. Dünyanın en iyi adamı, şımarık, işe yaramaz kız kardeşini kapı dışarı etmeli. Bu da demek oluyor ki asla gitmeyecek. Ben öleceğim ve o da tabutumun üzerine eğilip soya sosu paketlerini nereye koyduğumuzu soracak."

Shelby bir kahkaha atıyor ve bunu içkisinden bir yudum alarak örtmeye çalışıyor. "Bu yüzden mi onu dışarıda istiyorsun? Soya sosunu nerede sakladığını bilmediği için mi?"

"Yemek pişirmek ya da temizlik yapmak için parmağını bile kıpırdatmadığı için mi? Tek bir tuşa basarak kendine bir Door Dash sipariş edebilir... ve bunu yapmak için Ryan'ın kredi kartını kullanabilir," diye ekliyorum hışımla. "Geçen hafta kendine pizza sipariş ettiğini ve bir şey isteyip istemediğimi bile sormadığını söylemiş miydim? Bu konuda onunla yüzleştüğimde, elinde yapış yapış bir dilim pizzayla bana baktı ve 'Bu durumda pizza yemene bile izin var mı?' dedi."

Shelby'nin nefesi kesildi. "Aman Tanrım, yapmadı."

"O yaptı. Yemin ederim Shelbs, neredeyse *onu* yiyordum." Shelby gülüyor.

"Beceriksizliği silah haline getirme konusundaki yetenekleri ötesinde. Ve Ryan bunu görmüyor. Ya da görüyor ama bu konuda bir şey yapamayacak kadar iyi biri. Kız kardeşinin aslında berbat bir insan olduğunu kabulleniyor. Kredi kartı faturalarını öderken gülüp geçiyor. Bu çıldırtıcı."

Shelby sempati içinde, "Öyle görünüyor," diyor.

"Bir kürek makinesi aldı, Shelby. Ryan'a onu bebeğin odasına koyup koyamayacağını sordu. Ryan ona 'hayır' deyince, 'Ne var bunda? Bebekler futbol topu büyüklüğünde falan değil mi?'"

Shelby benim berbat taklidime gülüyor. "Aman Tanrım, yapmadı."

"Evet! Neden şu anda fırtınalı bir havada maratonda yürüdüğümü sanıyorsun? Bahse girerim şu anda oturma odamda o lanet makinede vın vın vınılıyordur."

"Neden birdenbire kürek çekmeye bu kadar merak sardı?"

Gözlerimi dramatik bir şekilde deviriyorum. "Çünkü daha yeni *A Discovery of Witches*'ı izledi ve şimdi Diana gibi kürek çekmeyi öğrenirse vampir bir erkek arkadaşla tanışacağını düşünüyor."

Shelby bir kahkaha daha atarak başını sallıyor. Yağmurun ilk damlaları düşmeye başladığında plaj erişim noktama doğru dönüş yapıyoruz.

Tahta kaldırımından aceleyle aşağı iniyoruz, evin arkasına ulaştığımızda ciyaklıyoruz.

"Aman Tanrım, Shelbs- Tanrım-" Kolundan tutup kenara çekiyorum ve onu üstü kapalı lanai'nin altına götürüyorum. "*Bak.*"

Shelby evimin arka cam duvarın arkasından bakarak etrafımı süzüyor. "Aman-" Eliyle ağzını kapatıyor ve ikimiz de gülmeye başlıyoruz.

Her zamanki gibi, baldızım yeni kürek makinesiyle meşgul.

"Oraya giremem," diye fısıldıyorum, duvara yaslanırken başımı sallıyorum. "Bana dolabımı ev ofisine çevirip çeviremeyeceğini soracak, bundan eminim."

"Oooo, belki Ryan'a misafir yatağı sırtını ağrıttığı için senin yatağını alıp alamayacağını sorar."

"Sus. Ona fikir vereceksin."

Shelby benimle birlikte duvara yaslanıyor, gülümsemesi azalıyor. Uzanarak elini iri bebek yumrumun üzerinde gezdirdi. "Tess, tatlım, seni sevdiğimi biliyorsun... Bebek Kız'ı sevdiğimi biliyorsun..."

İçimi çekiyorum, başımı çevirip ona bakıyorum. ". Ve?"

Sabırla gülümsüyor. "Ve sen de kendi evinde huzur içinde olmayı hak ediyorsun. Ryan'ı üzmemekten korktuğun için bu konuda geri adım atma. Ğsteklerin ve ihtiyaçların olabilir, Tess. Burası senin evin; burası senin ailen. Ve sınırlar sağlıklıdır."

Ellerimi yumruğumun üzerine koyarken gözlerim yaşıyor. "İyi misin? Haddimi aşım mı?"

Başımı salladım. "Hayır... ve haklı olduğumu biliyorum. Bence Ryan da içten içe bunu biliyor. Dürüst olmak gerekirse, sanırım ona yeşil ışık yakmamı bekliyor. Bunu hallediyormuşum gibi davrandığım sürece, bunun olmasına izin vermeye devam edecek. O beni asla incitmez Shelbs. Eğer bunun bana zarar verdiğini bilseydi, hiç soru sormadan onu kovardı."

"Peki, ne bekliyorsunuz?"

Yüzümü buruşturup evimin içine bakıyorum. Cassie şu anda kürek makinesinden inmiş ve sanki buranın sahibiymiş gibi yoga esnemeleri yapıyor. Her zamanki İkizler gibi, arkadaşşıma karanlık gerçeğimi söylüyorum. "Onun kazanmasını gerçekten istemiyorum."

"Tatlım... artık o kazanıyor," diyor Shelby nazikçe. "O evde ve sen burada yağmurun altında sokak kedisi gibi duruyorsun."

"Evet, ama sanki beni kırmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum, anlıyor musun? Beni test ediyor, ne kadar dayanabileceğimi görmeye çalışıyor. *Bu* şekilde kazanıyor - beni kırdığında, sonunda Ryan'a koştuğumda. Ona bu zevki tattırmak istemiyorum."

Şimdi Shelby tamamen gülüyor. "Tanrım, Tess, ağzından çıkanı kulağın duysun. Bu şimdiki Tess değil. Bu beş yıl önceki Tess'e benziyor, kocasının metreslerini arka kapıdan gizlice çıkarışını Ring kamerasından izliyordu."

Şaşkınlıkla göz kırpyorum. "Vay canına..."

Gerçekten oraya mı gittin?" "Oraya gittim."

"Ah... kaltak," diye ekliyorum iyi bir önlem için.

Omuz silkiyor. "En gerçek dostlar sana gerçeği söyler... duyması ne kadar acı verici olursa olsun. Sen artık o Tess değilsin. Yerleşmiyorsun, saklanmıyorsun ve oyun oynamıyorsun."

"Biliyorum, ama-"

"Ama Ryan önce onu sevdiği için, bunun bir şekilde seni daha az sevdiği anlamına gelmesinden korkuyorsun," diyor, neredeyse kelimeleri ağzından çıkarıyor, o karanlık ve acı verici korkuyu ortaya çıkarıyor. "Onların geçmişinden, aralarındaki bağdan korkuyorsun. Sana söylüyorum: korkma. O seni seviyor, Tess. Sen ve Kız Bebek onun tüm dünyasıdır. Bundan şüphe etme."

Başımı sallıyorum, bardağından bir yudum daha alıyorum. "Tamam..."

teşekkürler, Yoda." "Her zaman," diye yanıtlıyor. "Eee... ne yapacaksın?"

Derin bir nefes aldım. "Ben evime giriyorum." Gözleri

parladı. "İçeri mi gireceksin?"

"Evet, *anne*. Benimle geliyor musun?"

"Kesinlikle hayır," diye gülerek yanıtlıyor. "Cassie ile en son yalnız kaldığımda bana kaz ayaklarım için botoks yaptırmayı düşünüp düşünmediğimi sordu."

Yüzünü analiz ediyormuş gibi yaparak sırtıtıyorum. "Yani... haklı olduğu bir nokta var-" "Evet, sen de siktir git." Omzumu hafifçe itti.

"Sadece benimle içeri gel. Küçük bir fincan kahve."

"Olmaz."

"Shelby, Oreolarım var."

Küçük egzersiz kapüşonunun kapüşonunu saçlarının üzerine geçirerek yağmura göğüs germeye hazırlanıyor. "Ne sirkime ne de maymunlarıma. Evde beni bekleyen dört maymunum var."

"Korkak," diye sesleniyorum geri çekilen formuna.

Omzunun üzerinden el sallıyor ve beni bu sirk çadırına yalnız girmem için bırakıyor.

Cam kapıyı kaydırarak açıyorum ve gereğinden sert bir şekilde kapatıyorum. Cassie savaşı duruşundan sıyrılırken memnuniyetle gülümsüyorum.

"Tess-tanrım beni korkuttun," diyor elini kalbine götürerek. "Bir dahaki sefere bir kızı uyar. Tamamen sakın bir kafa yapıtıındaydım."

"Kendi evime girdiğimde seni uyarayım mı? Evet, güzel. Bu hiç de tuhaf değil," diyorum mutfağı geçerken.

Cassie Langley'le ilgili bir şey var. Pasif agresifliğe karşı dayanıklı. Ona karşı ne kadar pasif agresif olursam, o kadar az fark ediyor gibi görünüyor.

"Hey, bugün St. Augustine'e gidip şu acayip sokak sanatı fuarına gitmeyi düşünüyordum," diye sesleniyor. "Belki öğle yemeğı yeriz. Gelmek ister misin?" Kıpırdamadan duruyorum, elim buzdolabındaki yaban mersini kutusunda. Bu şu anda mı oluyor? Kulağı korkunç gelmeyen şekilde benimle vakit geçirmeye gönüllü mü oluyor? Buzdolabının kapısının üstünden bakınca onu güneşı selamlama pozunda görüyorum. "Benimle bir sanat galerisinde takılmak ister misin?"

Augustine'deki festival?"

"Şey, evet," diyor, savaşı iki pozuna geçerek. "Yani, yolu benden daha iyi biliyorsun. Oraya sadece bir kez gittim, yani..."

Ahh. Hamile baldızıyla takılmak istemiyor. Şoför istiyor. Yaban mersinlerini alıp buzdolabının kapağını kapattım. "Kulağı her ne kadar eğlenceli gelse de Cass, bugün invaziv bir vajinal muayenem var, yani oldukça doluyum."

"Yani, beni götüremez misin? Yol üzerinde değil mi?"

"St. Augustine sanat festivalinin Kuzey Jacksonville'deki kadın doğum randevuma giden yol üzerinde olup olmadığını mı soruyorsunuz? Hayır, üzgünüm. Tam tersi yönde."

Öne doğru eğilip ayak parmaklarına dokunurken nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor.

"Yardımcı olmak istiyorsan beni randevuma götürebilirsin," diyorum bir avuç yaban mersinini yoğurt tabağıma atarken. "Direksiyonun arkasına rahatça sığmak giderek zorlaşıyor."

Kabarcıklı bir kahkaha atarak köklü ağaç duruşuna geçiyor. "Koltukların hareket edebildiğini biliyorsun, değil mi? Yan tarafta küçük bir kadran var ve kendine daha fazla yer açabilirsin."

İki kez göz kırpıyorum, kaşık ağzımın yarısına kadar geliyor. "Evet, bu çok güzel bir icat. Tek sorun aynı anda mucizevi bir şekilde bacaklarımı büyütememem."

"Hey." Su şişesini almak için mutfak adasına doğru koşarak ayağa fırladı. "Randevuya Uber'le gidebilirsin."

"Ne?"

"Evet, mükemmel. Festivale gitmek istiyorum, bu da bir arabaya ihtiyacım olduğu anlamına geliyor. Randevun için şehir merkezine gitmek istiyorsun ve araba kullanmak istemiyorsun. O yüzden arabayı ben alacağım ve sana Uber çağıracağız."

Yoğurt dolu küçük cam tabağımyı tezgâha vuruyorum. "Bugün vajinamyı yoklatmak *istemiyorum* Cass. Yaptırmak *zorundayım*. Bilirsin, dokuz aylık hamile olduğum için. Sızdıran bir musluk gibi kanamamdan bahsetmiyorum bile. Arabamyı St. Augustine'e götürüp beni Uber'le başımyın çaresine bakmaya bırakamazsın. Şimdi git lanet ayakkabılarımyı giy."

Bakışları şaşkınlıkla yüzümden fırının üzerindeki saate kayıyor. "Ama... sanat yürüyüşünün başlamasına daha üç saat var-"

"Beni doktor randevuma götürüyorsun!" Çığlık atarak mutfaktan kaçıyorum. Kısmen pişman olacağım bir şey yapmadan önce kaçmalıyım... kürek makinesini sahile sürükleyip pelikanlara bırakmak gibi.

BİR BALMUMU PARÇASININ ÜZERİNDE ÇIPLAK YATMAKTAN DAHA ALÇAKGÖNÜLLÜ BİR ŞEY YOKTUR.

Kocanız olmayan bir adam yüzünü açık vajinanıza yaklaştırıp size bedensel işlevleriniz hakkında sorular sorarken ayaklarınızı soğuk, plastik üzengilere bağladığınız bir kağıt.

"Peki bağırsak hareketleriniz hala düzenli mi? Gevşek dışkı veya ishal yok mu?" diye soruyor Doktor Ballard.

Tavan döşemelerine bakıyorum, spekulumu yerleştirdiğini hissettiğimde cesaretleniyorum. Telefonum elimde, şu anda New York'taki bir dizi maçtan dönmekte olan Ryan'ı aramak için hoparlörü açıyorum. Sessiz bir şekilde yanıtlımyı bekliyor. En azından isteksiz şoförüm üç bina ötede kendine bir smoothie alıyor. Ne kadar sık kaka yaptığımı bilmesine gerek yok.

"Umm...evet, hala düzenli, sanırım. Neden?"

Doktor Ballard, "Gevşek dışkı, yaklaşan doğumun bir işareti olabilir," diye yanıtlıyor. "Vücut kendini hazırlamak için prostaglandinler de dahil olmak üzere bir dizi hormon salgılar ve bunlar bağırsakları temizleyerek rahminizin kasılmaya başlamasını sağlar."

Hala gidiyorum. "Umm... O kadar ileri gitmeyeceğimi sanıyordum. Doğum yapmayacağız, değil mi? Durumum yüzünden mi?"

Doktor Ballard döner koltuğunda geriye doğru kayarak farını kapattı. "Bugün buna karar vereceğiz. İlerlemeden önce tüm bilgileri almak istiyoruz. Ama ne zaman plasenta akreta ihtimali olsa, güvenli olmak ve sezaryeni tercih etmek isterim. Zaten açık ve masada olduğunuzda olası bir kanamayı durdurmak daha kolay oluyor."

Başımı sallıyorum, gözyaşlarımı geri kırıyorum.

"Peki ne kadar eminsiniz doktor?" diye soruyor Ryan'ın endişeli sesi telefondan. "Plasenta akreta konusunda mı?"

Doktor Ballard mırıldanarak tabletinden bir şeyler okuyor. "Geçen hafta yoğun lekelenmeyi fark ettiğinizde bizi aramakta haklıymışsınız," diyor bana. "Ultrasonunuzda plasentanızın rahim duvarına yapışmış olabileceğine dair bazı işaretler vardı ama görüntü kalitesi çok iyi değildi. Eğer bugün sezaryen için program yaparsak, seni hastaneye yatırıp MR çektirebiliriz. Bu daha iyi bir görüntü olacak, böylece doğum odasında ne bekleyeceğimizi daha iyi bileceğiz."

"Bekle, bugün mü?" Dirseklerimin üzerinde doğrulup oturmak için elimden geleni yapıyorum. "Hayır, ama kocam burada değil. Bu bebeği şimdi doğuramam. Ryan-" Panik içinde telefona bakıyorum.

"Bebeğim, sorun yok," diye yatıştırıyor. Ama ses tonundan anlayabiliyorum, kaçırma düşüncesi kalbini parçalıyor. "Önemli olan tek şey ikinizin de sağlıklı olması."

Doktor nazık bir gülümsemeyle, "Açıklamama izin verin," diyor. "Sizi bugün yatırırdım ve MR çektirirdik. Sizi gece boyunca izler ve doğum başlarsa yavaşlatmak için hazır bulundururduk. Muhtemelen sabah sezaryenle doğumu gerçekleştiririz."

"Ama daha 38 haftalık," diyorum başımı sallayarak. "İki haftaya daha ihtiyacı var. Daha çok erken."

"Tüm ölçümleri harika görünüyor," diye karşı çıkıyor. "Ve sana verdiğimiz steroid enjeksiyonları hızlı akciğer gelişimini destekliyor. Sağlıklı bir sonuç alacağından eminiz. Eğer bir şey olursa, tüm hayati değerlerinin güçlü olduğundan emin olmak için bir ya da iki gün YYBÜ'de kalabilir."

Başımı sallıyorum, elimi yumruğumun üzerinde gezdiriyorum.

"Benim asıl endişem sensin," diye devam ediyor. "Zaten normalden daha ağır kanaman var. Plasentanın rahim duvarından yırtılması riskini göze alarak 40 haftaya kadar devam etmek ölümcül olabilir, Tess. Bunu seni korkutmak için söylemiyorum. Ben sizin doktorunuzum ve size bilinçli bir tıbbi karar vermeniz için gereken gerçekleri söylüyorum. Sadece bu vakadaki gerçekler ölüm gibi oldukça korkutucu kelimeler içeriyor."

"Ama bunu daha önce de yaptınız, değil mi Dr. Ballard?" diyor Ryan telefonda. "Bununla daha önce de bebek doğurttunuz ve ikisi de iyi oldu, değil mi?"

"Akreta oldukça nadir görülür" diye yanıtlıyor. "Hamileliklerin yalnızca yüzde 0,2'sinde görülür. Bununla birlikte, daha önce plasenta akretası olan hastaları ve plasenta previa adı verilen ve plasentanın rahim içinde alçakta kalması anlamına gelen bir durumla birlikte görülen daha ciddi akreta vakalarını tedavi ettim."

Bu steril odada etrafıma bakıyorum, gözlerim vajinal doğumun aşamalarını gösteren postere kilitleniyor. Doktor son ziyaretimde beni vajinal doğumun mümkün olmadığı konusunda uarmıştı. Ayrıca 'doğum sonrası kanama' ve 'sezaryen histerektomi' gibi başka korkutucu kelimeler de söyledi. Gözlerimi kırpıştırarak ona döndüm. "Ölüm oranı nedir?"

"Tess," diyor Ryan telefonda uyararak. Ağlıyor olabileceğini düşünüyorum.

"Söyle bana," dedim doktora.

Dr. Ballard, "Bu oran oldukça düşük," diye yanıtlıyor. "Mevcut istatistiklerin yüzde yedi civarında olduğuna inanıyorum."

"Peki, yüzde yedi ölüm oranı ne demek... kadınların yüzde doksan üçü yaşıyor, değil mi?" diyor Ryan. "Bebeğim, bu gerçekten iyi."

Doktor başını sallar. "Sen ve bebeğin için en güvenli doğumu sağlamak için elimden gelen her şeyi yapmaya kararlıyım, Tess. Benim resmi tavsiyem beklemememiz yönünde. Bence seni hemen hastaneye götürüp yatırmalıyız."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

"Ryan?" "Evet, bebeğim?"

"Eve ne zaman dönüyorsun?" "Bu gece.

Akşam 10 gibi iniyoruz."

Gözyaşlarımı kırpıştırarak titrek bir nefes verdim. "Sanırım sen buraya geldiğinde ben hastanede olacağım."

"Doğruca oraya gideceğim." Ses tonundan korkusunu kontrol etmeye çalıştığını duyabiliyorum. Bu bir insanın kaldırabileceği bir yük değil. Biliyorum, eğer yapabilseydi şimdi bana ışınlanırdı.

Doktor Ballard sandalyesinden kalkarak, "Hastaneyi arayıp yolda olduğunuzu söylemelerini isteyeceğim," diyor.

"Bebeğim, Cassie ihtiyacın olan her şeyi almana yardım etsin. Hastaneye git, elimden geldiğince çabuk orada olacağım-"

Doktor Ballard odadan çıkar çıkmaz doğrulup, "Ryan," diyorum.

"Evet, bebeğim?"

Kendimi toparlayarak telefonu kaptım ve çıplak popomu bu aptal yağlı kâğıdın üzerinde kaydırdım. Kalbim hızla atıyor, adrenalinim pompalanıyor. Tek düşünebildiğim birazdan çekeceğim çile. Bu enerji dalgalanmasının beni ateşlemesine izin vererek serbest bırakıyorum. "Pekâlâ, yarın ölme ihtimalimin yüzde yedi olduğunu düşünürsek, sana bir şey söylemem gerek Ryan, beni dinlemeni ve benden nefret etmemeni istiyorum."

"Tess-ne?"

"Beni seviyor musun Ryan?"

"Tabii ki biliyorum," der, sesi kızgındır. "Bebeğim, ben-" "Kız kardeşin gitmek zorunda."

Uzun bir sessizlik havayı doldurur. "Ne?"

Nefes alarak, Tess Langley'nin çift namlusunu serbest bıraktım. "Ryan Scott Langley, bu gece o uçağa binmeden önce kız kardeşin için farklı yaşam düzenlemeleri yapacaksın. Ona bir otel ayarla, bir karavan kiral, hatta ona lanet bir ev *al*. Bu noktada, umurumda değil. Ama sana şimdiden söylüyorum, eğer bebeğinin doğumundan sağ çıkarsam ve eve geldiğimde Cassie'nin kürek makinesini oturma odamın ortasında bulursam, evden çıkıp her yeri ateşe vereceğim. Anladın mı?"

Uzun bir sessizlik daha.

"Oh, Tanrıya şükür."

Muayene masasının ucundan kayıyorum. "Ne?"

"Bebeğim, çok perişan haldeydim. Nasıl bir şey söyleyeceğimi bilemedim."

"Ne?"

"Kendi kız kardeşini evden kovmuş adam ben olamam, değil mi? Kalpsiz ... ama belki de öyleyimdir."

Suçu hormonlara ya da yaklaşan ölüm haberime atın ama şimdi tamamen ağlıyorum. "Bekle Ryan, şu anda ciddi misin?"

"Tess, kız kardeşim bir canavar," diyor, sesi her saniye daha da kızışıyor. "Geçen hafta arabama patates kızartması döktü ve orada öylece bıraktı. Patates kızartması, Tess. Lanet arabamın her yerine."

"En sevdiğim örgü hırkamı yıkadı ve hırka iki beden küçüldü," diyorum burnumdan soluyarak. "Ve şimdi de stokta yoklar." Bu son üç kelime bir fare ciyaklamasından biraz daha fazlası olarak çıkıyor.

"Son üç haftadır her gün ona ne zaman ayrılacağını soruyorum ve o da sürekli 'Dışarıda zor bir ekonomi var Ryan' deyip duruyor. Sanki o ne anlar bu işten? On altı yaşından beri bir işi olmamış ve çok fazla mola verdiği için onu kovmuşlar."

Hırlamakla koklamak arasında bir ses çıkarıyorum. Tökezleyerek lavabonun üzerindeki hüzünlü gri kutudan birkaç tane tek kat mendil kapıyorum. "Ve yemin ederim Ryan, eğer bir kez daha buna geriatrik hamilelik derse, onu denize atacağım."

"Kız kardeşim gidiyor o zaman, değil mi? O gitti. Bu gece."

"Hayır." Derin bir nefes alıyorum ve Kız Bebek bana bir tekme atınca yüzüm buruşuyor. "Hayır, bu gece orada olmayacağım bile. Bir gece daha kalabilir. Ama sonra gidecek. O hastaneden bebeğimle dönüp Cassie'nin onu bir futbol topuna benzetmesine izin vermeyeceğim."

"Doğru. Cassie gitti."

"Ve *sen de* ona söylüyorsun," diye üsteliyorum. "Senin bebeğini doğuracağım, Ryan. O boktan kız kardeşine gitme zamanının geldiğini söylemelisin. Evimiz sadece üç Langley'e yetecek kadar büyük."

"Ona söyleyeceğim," diyor sabırla. "Ona bu gece söyleyeceğim. Hatta hemen şimdi söyleyeceğim."

Elbisemin içine girebilmek için telefonu yere bırakıyorum.

"Hey... bebeğim?" diyor, sesi daha yumuşak.

Saçımı omzuma atıp telefonu kapıyorum. "Evet?" Bir dakika sessiz kaldı.

"Yarın kızımızla buluşacağız." Kahretsin, ağlamayı bıraktığını sanıyordum. "Evet," diye ciyakladım.

"Çok güzel olacak bebeğim... tıpkı annesi gibi."

"Evet." Bir avuç dolusu çürük, tek katlı mendille gözlerimi siliyorum.

"Hey, Ryan?"

"Evet, bebeğim?"

Gözlerimi kapatıyorum, telefona sıkıca sarılıyorum. "Lütfen eve gel."

"Yola çıkıyorum."

"EĞER SEN HAZIRSAN, TESS, BİZ DE HAZIRIZ." DOKTOR BALLARD

Hastane yatağımın ucunda duruyor, lacivert önlüğüyle şık bir görüntü çiziyor. "Bize on beş dakika verin, sonra küçük kızınızla tanışmaya gideceğiz." Odadan çıkmadan önce Ryan'a başıyla selam veriyor.

Birkaç hemşire kalıyor, her şeyi hazırlıyorlar. Ryan sadece başucumda oturuyor, elimi iki eliyle tutuyor. Hareket etmiyor, konuşmuyor. Sanırım zavallı tatlı Başak'ım her şeyi sindirmeye çalışıyor. Bu onun için çok zor. Hastanelerden ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Bana babasının kanserini ve yaşadığı uzun ölümü anlattı. Genç Ryan o zaman da çaresizce izlemek zorunda kalmıştı. Bu çok korkunç bir yük... izleyen kişi olmak, harekete geçmekten aciz olmak. Onu tekrar bu duruma soktuğum için nefret ediyorum.

Ama şikayetçi değil. Dün gece geç saatte havaalanından geldi. Mars onu buraya getirdi, Caleb ve Rachel da yaklaşık iki saat sonra hastane çantasıyla birlikte uğradılar. Uyumaya çalışıp uyuyamadığımız huzursuz bir gece geçirdik. Bir daha uyanamayacağımı bile bile nasıl uyuyabilirim ki? Ve Ryan kesinlikle uyuyamıyor. Hastanede olmaz. Ve benimle geçirdiği tek bir anı bile kaçırmak istemiyor, bakıyor, sarılıyor, ne kadar önemli olduğumu söylüyor.

Sonunda daracık hastane yatağında birlikte yattık, o bana bir çocuk gibi sarılmıştı. Parmaklarımı saçlarında gezdirirken ağladı. Ben de ağladım. Söylememiz gereken tüm sözleri söyledik. Nasıl hissettiğimi biliyor. Bugün işler yolunda gitmezse ne istediğimi biliyor.

Şimdi boşum, gevşek ve bitkinim, sıkılmış bir havlu gibi. Aynı zamanda vücudum huzursuz bir enerjiyle uğulduyor. Adrenalin, korku ve şiddetli bir yaşama arzusuyla besleniyorum. Ölüm ihtimali düşük. Kendime sürekli bunu söylüyorum. Ve MR hafif bir akreta vakası gösteriyor. Belki bu hızlı ve kolay bir doğum olur. Yaygara yok. Yaygara yok.

Tamam, içinde biraz umut da var. Adrenalin, korku ve umut.

"Buyur babacığım," diye sesleniyor hemşire. "Üstünü değiştirme zamanı." İçinde bir takım önlük olan plastik bir torba uzatıyor.

Ryan ona bakmadan onları alıyor. Yatağımın hemen yanında durarak tişörtünü çıkardı ve giydi. Sonra atletik

Pantolonu çekip, paçalarını sıvadım.

"Buyurun," diyor başka bir hemşire. "Şapka, maske ve galoş. Doğum odasına gittiğimizde size steril bir önlük vereceğiz."

Onları da alıyor, yatağımın yanında sarışın bir Patrick Dempsey gibi durana kadar robot gibi giyiyor.

Serum bağlanmış elimi uzattım, onu tekrar gülümsetmek için her şeyi yapmaya hazırdım. "İlaçlar konuşuyor olabilir... ama çok seksi görünüyorsun bebeğim."

Maskesinin arkasından bana bir gülümseme bulmaya çalışıyor.

"Bunları sonraya saklayabilir misin?" Omzumun üzerinden hemşirelere bakıyorum. "Hey, bunları sonraya saklayabilir mi?"

Hemşire Erin gülüyor. "Açıkçası, bir çift kullanılmış doğumhane önlüğünü saklamasını isteyeceğinden şüpheliyim, tatlım." Yatağın üzerinden eğilip bana gülümsüyor. "Peki ya iyileşme odana yeni bir çift gizlice sokarsam? Hâlâ plastik içinde," diye göz kırparak ekliyor.

"Sen en iyisisin," diyorum iç çekerek ve gözlerimi kapatıyorum. Bir süre önce omurgamı bloke etmişlerdi, bu yüzden göğsümden aşağısı uyuşmuş durumda. "Çok garip bir his," diye mırıldanıyorum.

"Tuhaf olan ne bebeğim?" diye soruyor Ryan, sandalyede arkasına yaslanarak.

"Sanki ayaklarımı ya da dizlerimi hissedemiyorum. bitmiş gibiyim. Artık sadece yarım var." Başımı yastığa koyup ona bakıyorum. "Sadece yarım olsaydı beni yine de sever miydin?"

Şimdi gülümsüyor. Uzanıp saçlarımı geriye doğru tarıyor. "Seni her boyutta ve şekilde severim, Tess. Üst yarı, alt yarı, ön yarı... hatta yandan görünüm bile iyi olurdu. Profilden muhteşem görünüyorsun."

Gülümsüyorum, gözlerim yaşıyor. "Bana karşı çok iyisin." Başını sallıyor. "Öyle bir şey yok."

Hemşire Erin, "Pekâlâ, sanırım her şey hazır," diye seslendi. "Siz ikiniz Küçük Kız Langley ile tanışmaya hazır mısınız?"

Gözlerimi Ryan "dan ayırmadan başımı sallıyorum. "Evet, hazırım."

Beni odamdan çıkarıp koridordan ameliyathaneye götürüyorlar, Ryan da yanımda yürüyor.

"Tamam, baba. Seni birkaç dakikalığına burada bırakıyoruz," diyor Hemşire Erin. "Ameliyathane hemşiresi buraya yerleşmene yardımcı olacak. Onu odaya yerleştirdikten ve Doktor Ballard başlamaya hazır olduktan sonra seni içeri alacağız."

Yatağın üzerine eğilip maskenin arkasından alnımı öperken elime yaptığı baskı artıyor. "Hemen geliyorum. Bensiz başlamayın." O

elimi bıraktı ve beni götürdüler.

Ameliyathaneye girdiğimizde gözlerimi kapatıp arkama yaslanıyorum. Bana dokunmalarına ve itip kakmalarına, tüm yastık ve battaniyelerimi çıkarmalarına izin veriyorum. Sırada hastane önlüğü varken dürtülüp dürtükleniyorum. Sonra beni örtüyorlar. Bu odadaki herkesin her yerimi görebileceğini bildiğim için kendimi çok açıkta hissediyorum.

Genelde çıplak olmayı umursamam. Harika bir vücudum var ve onu sergilemek eğlenceli. Ama şu anda, her bakış ve dokunuş bir ihlal gibi geliyor. İhlal edici çünkü dışarıya sunabileceğim hiçbir şeyi istemiyorlar. Hayır, beni kesip açmak niyetindeler. Kelimenin tam anlamıyla. *İçimdekinden* bir parça istiyorlar.

Bir anne ejderha gibi, ateş püskürtme dürtümle savaşıyorum. Onu güvende tutmak zorundayım. Onu güvende tuttum. O benim. İçeride benimle birlikte. Sadece Ryan bizimle içeri girebilir. Önce vermeden almayacağına güvendiğimiz tek kişi o. Sevdiğimiz tek kişi o.

Ryan'a burada ihtiyacım var.

"Biliyorum tatlım," diyor perdenin arkasından biri. "Bir dakika içinde burada olacak. Seni yerleştiriyoruz, sonra gelip seninle oturabilir."

Ryan kısmını yüksek sesle söylemiş olmalıyım.

Bir hemşire gelip yüzüme bir oksijen hortumu sarıyor ve burnumun altına yerleştiriyor. Bir başkası kırmızı buklelerimi steril bir cerrahi başlığın altına sokuyor. Tamamen gülünç görüldüğümünden eminim. Gözlerimi kapalı tutuyorum, "Hey, bebeğim" sesini duyana kadar tüm gürültü ve hareketleri engelliyorum. Bağımı yana çeviriyorum ve bir hemşire onu içeri götürürken Ryan "a gülümsüyorum.

Endişeyle etrafına bakıyor, tüm makineleri, doktorları ve hemşireleri inceliyor. Güzel yeşil gözleri korkudan kocaman. Deniz mavisini hemşire önlüğü giymiş iri yarı bir adam ona başımın yanındaki sandalyeyi gösteriyor. Avuç içimi ameliyat masasına çeviriyorum, kolum kablolar ve tüplerle dolu. Ryan alıyor. Eğilerek maskesinin altından dudaklarını parmak uçlarıma değdiriyor.

Doktor Ballard ameliyat öncesi her şeyi açıkladı. Standart sezaryenle devam edecekler ama en kötüsüne de hazırlar. Akretam taramaların gösterdiğinden daha kötüyse, plasentayı güvenli bir şekilde çıkaramazlarsa, sert adımlar atmak zorunda kalabilirler.

Ben hazırım. Tüm formları imzaladım. Riskleri biliyorum. Sadece kızımın güvende olmasını istiyorum. Onu kollarımda istiyorum.

"Başlamak üzereyiz, Tess," diye sesleniyor Doktor Ballard. "Nasıl hissediyoruz?"

"Güzel," başarıyorum, sesim titriyor.

"Emin ellerdesiniz. Size ve bebeğinize göz kulak olacağız," diye yanıtlıyor. "İzninizle başlıyoruz."

Ryan'a bakıyorum. O da bana bakarken gözleri yağlarla doluyor. Çıplak ve açıkta yattığım örtünün ötesine bakmamaya çalışıyor. "Hazırım," diyorum elini zayıf bir şekilde sıkarak.

"Mükemmel, o zaman başlayalım."

Oda hareket eden insanlar ve vınlayan, bipleyen makinelerle dolu. Kalp atış hızı monitörü dışında hiçbirinin ne işe yaradığını bilmiyorum. Keskin tıbbi koku buketini görmezden gelerek monitöre bakıyorum ve kendi kalp atışlarımın nabzını izliyorum. Garip bir şekilde sakinleştirici. Nefes alabildiğim bir tempo, her nabız bana bir gerçeği hatırlatıyor.

Yaşıyorum. Yaşıyorum. Yaşıyorum. Yaşıyorum. Yaşıyorum.

Ryan yaklaşıyor, yüzü benimkine yaslanıyor. Sol eliyle başparmağını avucumun içinde gezdiriyor. Sağ eli ise sarılmak için elimizden gelenin en iyisini yaparak başımın etrafına sarılıyor. "Çok iyi gidiyorsun bebeğim. Çok cesursun. Seni çok seviyorum."

Gözyaşlarımı geri kırıyorum. "Adının ne olduğunu biliyorsun," diye fısıldıyorum. Başını sallıyor.

"Ve hiçbir koşulda onu dini bir okula göndermeyeceksiniz.

Bana söz ver Ryan. Ekose etekler ve Hail Mary'ler yok."

"Biliyorum." Elimi sıkıyor ve maskesinin altından alnımı öpüyor. "Cay ona sörf yapmayı, Jake de buz patenini öğretmek zorunda. Ve lütfen Rachel'en az on altı gelene kadar onu dövme yaptırmaya ikna etmesine izin verme-"

"Tess," diye yatıştırıyor yüzümü avuçlayarak. "Dur, bebeğim. Her şey yoluna girecek."

"Mars evlenmeden önce herhangi birini onaylamak zorunda. Bana söz ver." Başını sallarken bir damla gözyaşını siler. "Tamam, bebeğim. Ne istersen yaparım."

"Ve Cassie'nin ona bakıcılık yapmasına asla izin yok. Poseidon kız kardeşinden daha iyi bir bakıcı olurdu."

Başını sallamaya devam ediyor. "Tess, seni seviyorum."

"Ona karşı çok iyi olacaksın," diye mırıldanıyorum. "Çok iyi bir baba.

Sadece onu sev Ryan. Onu da beni sevdiğin gibi sev ve her şeyi affet."

"Ölüyormuş gibi konuşmayı kes," diye yalvarıyor, gözyaşlarını durdurma zahmetine girmeden. "Tamam, Tess," diye sesleniyor Doktor Ballard örtünün arkasından. "Biz

ve küçük kızınızla tanışmak üzereyiz."

"Hazır mısın baba?" diye soruyor bir hemşire.

Ryan gözlerini silerek benden uzaklaşıyor. "Ne yapmalıyım?"

Hemşire, "Onu çıkardıktan sonra, onu tutmanız ve 'merhaba' demeniz için size biraz zaman vereceğiz," diyor. "Ama sonra hayati değerlerini kontrol etmemiz gerekiyor."

Ryan başını sallıyor, hâlâ örtünün etrafına bakmamak için elinden geleni yapıyor. Birkaç dakika sonra zayıf bir çığlık kalbimi ikiye bölüyor.

Kızım burada.

"Kordon kesildi. İyi görünüyor," diyor Doktor Ballard. "Ciğerleri güçlü."

Kızım daha yüksek sesle ağlıyor, bu kadar parlak ışıklar altında doğduğu için öfkeli.

Onu suçlamıyorum. Ben de tepe aydınlatmasını sevmiyorum. Ben tam bir evcimenim. Yumuşak ortam aydınlatmasını severim; birkaç lamba, bir şömine, küvetin kenarında yanan mumlar...

"İşte geliyor," diyor Hemşire Erin. "Kollar dışarı, baba."

Ryan kollarıyla bir beşik oluştururken taş kesilmiş gibi görünüyor. Hemşire ona miyavlayan, ıslak bebeğimizi uzatıyor. Doğum battaniyesine yarı sarılmış, gözleri sınıksız kapalı ve küçük ağzı feryatla açık.

"İşte böyle," diyor hemşire. "Başını tutun. İşte oldu. Onu anneme göstermek ister misin?"

Ryan dönüyor, kızımızı kaldırırken kolları titriyor.

"Onu görmeme izin ver," diyorum gözyaşlarımın arasından. "Ryan, güzel mi?" "O çok güzel." Ayağa kalkıp eğiliyor, bana onu göstermeye çalışıyor. Yüzünü daha iyi görebilmek için. Battaniyenin içinde kıvranıyor, küçük yumrukları sınıksız sıkılmış.

"Bir adı var mı?" diye soruyor Ryan'ın omzundaki hemşire.

Başımı salladım. "Ona en iyi arkadaşımın adını vereceğiz. Beni sevmenin bir yük olmadığını hissettiren ilk kişiydi."

"Bu çok tatlı. O biliyor mu?"

Gözyaşlarımı kırıştırarak kızımın kızgın pembe yüzüne bakıyorum. Yavaşça başımı sallıyorum. "Hayır... O öldü... araba kazası."

"Artık onun adı yepyeni bir hayata kavuşacak. Bu oldukça özel bir şey."

Gözlerimi kapatıyorum, görüşümdeki parlak noktaları kırıştırmaya çalışıyorum. Keşke biri yüzümdeki lambayı söndürse. Çok parlak...

"Bebeğim?"

Her şey çok parlak, çok gürültülü geliyor. Ve vücudum çok sıcak hissediyor. Bekle.

-Kızımı götürüyorlar. Doğrulmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Onu nereye götürüyorlar? Ryan onu geri istiyor. Konuşuyor. Ne diyor? Neden Ryan'ın onu tutmasına izin vermiyorlar?

"Genel anesteziye geçelim. Kanamayı kontrol altına almalıyız."

Ryan tekrar yanıma geliyor, eli elimde, yüzü yüzüme bastırıyor. "Tess-"

"Biri onu buradan çıkarsın lütfen."

Tek gördüğüm Ryan. Çok güzel gözleri var, elma gibi yeşil. Tüm vücudum ağırlaşıyor, sanki yapışkan bir şeyin içinde sıkışmış gibiyim. Altıncı sınıf fen projelerinden birinde, gittikçe kalınlaşan sıvı katmanlarının arasından düşen bir bilye gibi hissediyorum - bal, mısır şurubu, koyu siyah pekmez.

"Kaza yapıyor." "Tess,

bebeğim, *lütfen*-"

"Bay Langley, dışarıda beklemek

zorundasınız." "Hiçbir yere gitmiyorum."

Bir dalgıç yüzümün üzerinde yüzüyor. Başının üzerinde parlak ışıklar parıldıyor. Okyanusta mıyız? Ağzıma bir maske tutuyor ve derin nefes alıyorum. Daha önce ne nefes alıyordum? Bu odada hava yok mu? Bu garip görünüyor.

Batıyorum... Batıyorum...

"Efendim, gitmelisiniz."

"Tess!"

Her şey kararmadan önce duyduğum son şey Ryan'ın sesi oluyor.

BEKLİYORUZ: BÖLÜM 2

"Tess! Hayır, *lütfe*n - lanet olsun - sadece orada kalmama izin verin," diye yalvarıyorum, ama hemşire pratik olarak beni ameliyat odasından itiyor. O engelliyor.

kapının arkasından kapanmasına izin verdi. İri bir adam ama sanırım onunla başa çıkabilirim.

"Efendim, üzgünüm ama şu anda sizi içeri alamayız." "Bana sadece neler olduğunu anlat-"

Elini omzuma koydu. "Kanaması var. Bu çok kan kaybettiği anlamına geliyor-"

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorum," diye bağıyorum ve omuz silkerek ondan uzaklaşıyorum. "Plasenta akretası var." Bu iki kelime son üç haftadır aklımdan çıkmıyor. Buzun üzerinde ya da Tess'in yanında olmadığım her dakikayı YouTube videoları izleyerek, doktorların açıklamalarını dinleyerek geçirdim. Bu noktada, muhtemelen bu durumun sözcüsü olabilirim.

"Bana plasentasının duvarını yırttığını söylüyorsun, değil mi? En kötüsünün olduğunu söylüyorsun. Kontrol altına alabilecekler mi? Rahmini kurtarabilecekler mi, yoksa alacaklar mı?"

Hemşire ameliyat maskesinin ardında pasif bir ifade takınıyor. "Bunu söylemek için çok erken Bay Langley. Doktor Ballard elinden gelen her şeyi yapıyor-"

Kendi maskemi çıkarıp önlüğümün cebine koyuyorum. "Kızım nerede?"

Elini tekrar omzuma koydu. "Bir nefes alalım. Bunun korkutucu olduğunu biliyorum-"

Onu omuz silktilim. "Kızım nerede *lan*?" Tekrar söylüyorum, bu sefer daha yüksek sesle. "Kollarımdaydı ve sonra onu alıp götürdüler."

"Evet, Yenidoğan Yoğun Bakım Ünitesi'ne gidecek. Hayati değerlerini kontrol edecekler ve oksijen seviyesinin ve her şeyin stabil olduğundan emin olacaklar. Sen de

Onu orada görebilirsin. Aslında şimdi oraya gidebilir ve karınızdan haber bekleyebilirsiniz."

İki kolumu da kaldırıyorum, ellerimi saçlarımda gezdirmeye hazırım, lanet olası önlük başlığımı unutuyorum. Onu da çıkarıp cebime sokuyorum. Neler oluyor böyle? Her şey çok boktan. İki saniye önce yeni doğmuş kızımı kucağıma almıştım. Onu kollarıma almıştım. O buradaydı ve benimdi. Tess vardı ve küçük kızım vardı.

Şimdi bu nane yeşili koridorda Tess ve bebek olmadan duruyorum. Karım kilitli bir kapının diğer tarafında kan kaybından ölüyor. O ölüyor, küçük kızım ise bu hastanede bir yerlerde tek başına, annesine ihtiyaç duyuyor.

Sanki biri mideme bir kap sıcak asit dökmüş gibi hissediyorum. "Sanırım hasta olacağım."

"Efendim, gerçekten oraya geri dönmeliyim-"

Hemşireyi iterek geçiyorum ve küçük mavi bir geri dönüşüm kutusuna doğru tökezliyorum. Yerden kaptığım gibi içine atlıyorum. Dizlerim titriyor, kollarım titriyor. Önlüklerimde kan var. Karım yok, kızım yok. Bu aptal nane koridorunda yalnızım. Yapayalnızım-

"Langley!"

Çöp kutusuna tutunarak etrafımda dönüyorum, parlak ışıkların altında göz kırpiyorum.

"Langers, buraya gel!" Sully bana el sallayarak koridorun sonuna gelmemi işaret etti. Jake ve Mars'la birlikte duruyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Hemşire gitmiş, kapıdan kaybolmuş. Ama yalnız değilim. Onlar da buradalar. Benim takımım. Kardeşlerim. Koridorda tökezleyerek onlara doğru ilerliyorum, Sully beni yakalamak için kolunu uzatırken ona doğru düşüyorum. "Beni kovdular," diye hıçkırıyorum, yüzümü omzuna bastırarak. "Onu aldılar."

"Biliyorum," diye yatıştırıyor Sully, kollarını bana doluyor.

"Kollarımdaydı ve onu aldılar," diye inliyorum, ağladığımı görmelerini umursamadan.

Biri uzandı ve kirli çöp kutusunu benden uzaklaştırdı. Elimde tuttuğumu bile unutmuştum.

"Neler oluyor?" Jake mırıldanıyor, eli omzumda. "Tess nerede?"

"Kadın ölüyor, doğum sonrası var.

Neredeyse her on kadından biri ölüyor-"

"Hey, durun," diye emrediyor Sully. "Şu anda neler olduğunu bilmiyorsun. Tek bildiğin sen ayrıldığında neler olduğu, yani kanaması olduğu. Bunu çoktan kontrol altına almış olabilirler."

Novy ve Morrow, Sully'nin omzunda beliriyor. Novy, takım maskotumuz Pelikan Pelly'nin büyük bir resmini tutuyor. Benim numaramın yazılı olduğu pembe bir Rays forması giymiş gibi görünüyor. Morrow bir sürü parlak pembe balon tutuyor. Yüzleri perili görünüyor.

"Ne oldu?" Morrow mırıldanıyor.

Jake benim için "Tess'in kanaması vardı," diye açıkladı. "Tek bildiğimiz bu. Rach ve Cay nerede?"

"Bizden hemen sonra pistten ayrılıyorlardı," diye yanıtlıyor omzunun üzerinden bakarak. "Her an burada olabilirler."

"Peki ya bebek?" diye sorar Novy.

Hepsi bana bakarken omuzlarım tekrar titriyor. "Onu götürmeden önce sadece iki saniye kucağında tuttum," diye cevap veriyorum, sesim titreyerek. "O kadar güzeldi ki, kollarımdaydı ve onu aldılar-" Yüzümü tekrar Sully'nin omzuna yasladığımda kelimelerim ölüyor.

"Ah, siktir et," diye mırıldanıyor Novy, sözlerini öfke kaplıyor. "İşte, tut şunu

- "Doldurulmuş hayvanı Morrow'a doğru iter ve uzaklaşır.

Sully nazik elleriyle beni bir sıra sandalyeye götürdü. Bir çeşit bekleme odası köşesindeyiz. Koridorun aşağısında bir hemşire istasyonu var. Tezgâhın arkasındaki iki kadın biz sandalyelere doğru ilerlerken bizi izliyor.

"Ryan, dur," diyor Mars arkamdan. "şunu."

Sully bana sarılmasını gevşetiyor ve ben de aşağı bakıyorum. ameliyathane önlüğünü giyiyorum. Üstüne kan ve doğum maddesi sıçramıştı. Mars çözdü ve Jake omuzlarımdan indirdi. Sully onu paketleyip çöpe götürüyor. Novy hemşire odasına yaklaşırken ben sandalyeye çöküyorum.

"Evet, merhaba Lukas Novikov," diyor sesini yükselterek. "Ryan Langley ile birlikteyim." Başparmağıyla omzunun üzerinden beni işaret ediyor. "Karısının yeni bir bebeği oldu ve siz onu ondan aldınız. Nerede olduğunu bilmek istiyoruz. Hemen."

Hemşirenin yumuşak sesini duyuyorum ama ne dediğini anlayamıyorum.

"Peki, durumu stabil mi?" Novy soruyor. "YYBÜ'den ayrılabilir mi? Arayıp sorun." Parmaklarını tezgâha vuruyor. "Evet, ben Ryan Langley. L-

A-N-G-L-E-Y. Karısı Tess. On dakika önce bir kız bebekleri oldu.

."

İkinci bir hemşire duyamadığım başka bir şey söylüyor. "Risk" ve "enfeksiyon" hakkında bir şeyler.

Novy, "Tamam, karısı ölmek üzere ve çocuğu da az önce kollarından koparıldı," diye bağıyor. "Ve sen de az önce durumunun stabil olduğunu söyledin, değil mi?"

"Evet, ama-"

"Onun hiçbir sorunu olmadığını söylemiştin."

"Evet-"

"Harika, yani demek istediğim şu ki, birisi o yenidoğan yoğun bakım ünitesine gidecek ve bu adamın sağlıklı bebeğini alıp ona getirecek. Şimdi."

"Efendim, biz sadece-"

"Ya *sen* gidip bebeği alırsın ve burada çalıştığın için tutuklanmazsın ya da *ben* yaparım ve kesinlikle tutuklanırsın" diye bağıyor. "Her iki sonuç da benim için sorun değil. Ama biri arkadaşşıma bebeğini getirecek, Tanya. Sanırım bunun için takla atacağız?" Pislik herif elini cebine atıp bir çeyreklik çıkardı.

Hemşire uzaklaşmadan önce oflayıp pufluyor.

Novy dönüp bize doğru geliyor ve Morrow'un yanında durup doldurulmuş pelikanını alıyor.

"Bu gece kefaletini ödeyip seni hapisten çıkaracağım, değil mi?" Morrow başını sallayarak söylüyor.

"Hey, yeni yeğenim için her şeyi yaparım," diyor Novy omuz silkerek. "Biz Rays'ler birbirimize destek olmalıyız, değil mi? Özellikle de söz konusu bebek Rays olduğunda." Karşımdaki koltuğa çöküyor, pelikan kucağına tünemiş.

Çatlamış bir hindistan cevizinden daha boş hissediyorum. Hiçbir şey kalmadı. Her şey Tess ile kilitli bir kapının ardında. Nefes almak bir angarya gibi geliyor. Ciğerlerime hava çekmek için vücuduma hatırlatmak zorunda kalıyorum. Yanımdaki koltuktan Mars ve elini benimkinin üzerine, kolçağın üzerine koyuyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece orada oturuyor, lanet elimi tutuyor.

Kahretsin, yine ağlayacağım.

Gerçekten dökecek daha fazla gözyaşım olup olmadığını anlamadan Novy ayağa fırlıyor. "Kahretsin... Sanırım bu gerçekten işe yaradı."

Bakışlarını koridorda takip ediyorum ve kalbim duracak gibi oluyor. Novy'nin bağırdığı siyah saçlı hemşire plastik bir bebek arabasını bize doğru sürüyor. İstasyondaki hemşire elinde bir kutu maskeyle yanımıza geliyor.

el. "Herkes bunlardan birini giysin lütfen. Ve ellerinizi dezenfekte edin."

Adamlar hiç tereddüt etmeden küçük karton kutuyu karıştırır ve içinden cerrahi bir maske çıkarıp takarlar. Mars zehirli kokan bir şişe el dezenfektanı uzatıyor. Ellerime iki pompa sıkıyor ve ben de kimyasalların acısı parmak eklemlerimdeki açık kesikleri yakarken umursamadan onları birbirine sürüyorum.

Siyah saçlı hemşire bebek arabasını getirirken diken üstünde oturuyorum. İçeride küçük kızım uyanık, kıvranıyor ve hayal kırıklığı içinde miyavlıyor.

"Bilekliğinizi taramam gerekiyor," diyor hemşire, telefon büyüklüğünde küçük bir tablet uzatarak.

Plastik hastane bandıyla kolumu uzatıyorum. Barkodu tarıyor. Sonra şeffaf bebek şeyinin ucundaki kodu tarıyor. İki kez bipleyince diğer hemşireye başıyla işaret ediyor.

Sarışın hemşire uzanıp bebeğimi çıkardı. "İşte burada: Kız Bebek Langley. Hayati değerleri güçlü. Sağlıklı bir şekilde iki kilo beş gram."

Kızımı kollarıma bırakırken yaprak gibi titriyorum. Ona bakıyorum, yanaklarının pembeliğini ve gözlerinin etrafındaki kırılganlıkları görüyorum. O küçük bir insan. *O benim insanım.*

Hemşire, "İsterseniz onunla ten tene temas kurabilirsiniz," diye öneriyor. "Muhtemelen bu hoşuna gider. Sakinleşmesine yardımcı olur."

Gözlerimi ondan ayırıp hemşireye bakıyorum. "Ne yapmalıyım?"

Novy, "Gömleğini çıkarman bir başlangıç," diye alay ediyor.

"İşte-" Sully bebeğe uzanıyor ve ben çekilmek için içimdeki dürtüyle savaştıkça zorunda kalıyorum. Onu almaya çalışmıyor. Bana yardım etmeye çalışıyor. Onu . İtilip kakılmaktan hoşlanmıyor ve daha yüksek sesle ağlamaya başlıyor.

"Özür dilerim güzel kız," diye mırıldanıyor maskesinin ardından. "Gününü daha da kötüleştirmeye çalışmıyorum, söz veriyorum. Seni hemen babana geri vereceğiz."

"Gömleğini çıkar," diye mırıldanıyor Mars yanımda, sözleri maskesi yüzünden boğuklaşıyor.

Ne yapmam gerektiğini hatırlayarak önlük gömleğimi çıkardım ve ona uzattım. Novy kurt ıslığı alıyor ve çocuklar gülüyor. Hemşire Sully'nin bebeği battaniyeden çıkarmasına yardım ediyor. Şimdi gerçekten çılgın atıyor. Sully onu bana geri verdi, yüzü öfkeyle ezilmişti.

Onu ben alıyorum. Hemşirenin talimatlarına uyarak arkama yaslanıyorum ve göğsüme yaslanmasına izin veriyorum. Küçük çıplak vücudu benimkine karşı çok zayıf ve çelimsiz hissediyor. Kemikleri çok küçük, dizleri kıvrılmış ve kolları altımda sıkışmış.

Karnı. Bir tavuktan daha büyük değil. Onu kıracağım diye çok . Bebekler neden bu kadar narin?

Ben arkama yaslanırken, elim onun bezli poposunu destekliyor. Hemşire bir çift bebek battaniyesi alıp ikimizin de üzerini örtüyor, battaniyeyi omzumun etrafına ve kolumun altına sıkıştırıyor. Bu sırada zavallı küçük kızım ağlıyor ve bunun her saniyesinden nefret ediyor. Onun ağlaması beni de ağlatacak. Buna dayanamıyorum. Sadece bir saatlik ve şimdiden çok mutsuz.

"Bebekler sıcaklığımızı paylaşmayı severler" diye açıklıyor hemşire. "Ve onu göğsünüzde tuttuğunuzda, küçük bedeni kalbinizin ritmini hissederek yatıştır. Bu ona kendini yeniden anne karnındaymış gibi hissettirir. Rahatlaması için ona bir dakika verin. Vücudunu sabit tut ve..." Ağlamalar azalmaya başlayınca gülümsüyor. "Gördün mü? Sakinleşiyor."

Hemşireler uzaklaştı ve bizi küçük kızımın baş başa bıraktılar.

"Hiç saçı var mı?" Jake Mars'ın diğer tarafından soruyor.

Minik kafasına bakıyorum. Pembe ve mavi çizgili küçük bir bebek şapkası takıyor. "Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

Mars çok nazikçe uzanıp şapkasını çıkarıyor. Yüzünü ona doğru çeviriyor, burnu tekrar ağlayacakmış gibi kıvrılıyor ama yanağı göğsüme yaslanıp gevşiyor. Uykuya dalarken küçük pembe dudakları somurtarak ayrılıyor.

"Sadece biraz," diyor Mars gruba. "Kırmızı görünüyor."

Tabii ki, kızım vahşi annesine çekecekti. Benim hiç şansım yoktu.

"Gözleri ne renk?" diye sorar Morrow.

Tekrar omuz silkiyorum, o sakınleşince ben de sakınleşiyorum. "Henüz açmadı."

"Ve göz rengi de değişebiliyor," diye ekliyor Sully. "Joshie mavi gözlerle doğmuştu ama şimdi kahverengi."

"Ona ne isim vereceksiniz?" diye soruyor Novy.

Ona tekrar baktım. Tüm o karmaşa içinde bunu yüksek sesle söyleme bile olmadı. Başparmağımı sırtında gezdiriyor, teninin ipeksi pürüzsüzlüğünü hissediyorum. Tanrım, o kadar küçük ve kırılgan ki. Öne doğru kıvrılarak onu göğsümde biraz yukarı kaldırıyorum ve tüylü başını öpüyorum. Dudaklarım vücuduna değdiği anda kopuyorum. Annesi için ağlarken ellerimle kızımı kavrayıp tamamen dağıldığımda çocuklar hiçbir şey söylemiyor.

Çok korkuyorum. Birinin kapıdan çıkıp bana Tess'in hayatta olduğunu söylemesini istiyorum. Sully ve Mars birer kollarını bana doladılar. Jake, Novy,

ve Morrow sandalyelerini daha yakına çekiyorlar, her biri bir elini de bana koyuyor - dizlerime, kalçalarım. Küçük kızımı sallarken ve ağlarken benimle birlikte oturuyorlar, gözyaşları sessizce yüzümden aşağı dökülüyor.

Bir süre sonra Rachel ve Caleb gelir. "Ah... Ryan," dedi selamlarken, gözyaşları yüzünden aşağı dökülmeye başlamıştı bile. Bir şey söylememe bile gerek yoktu. O zaten biliyordu. *Tanrıya şükür*. Tekrar söyleyemem. O kelimeleri söyleyemem. Bir kişiye daha karımın ölebileceğini söyleyemem.

Çocuklar ona yer açarlar. Jake ayağa kalkıyor, kollarını Caleb'e doluyor, Rachel da onun sandalyesine oturuyor. Bebeği görmek için battaniyelerin üzerinden bakarken, elini dizime koyarak eğiliyor. Elimi sıkarak, "Çok güzel," diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum. Yapacak başka bir şey yok ve konuşmak için kendime güvenmiyorum. "Bay Langley?"

Hepimiz sarsıldık, herkes ellerini benden çekti. Hemşire Erin'in yüzüne bakıyorum. Kıvrıkcık gri saçları olan yaşlı bir kadın, şimdi bir önlük altında saklanıyor. Tess onu seviyor. Dün gecedен beri bizimle birlikte.

"Bana hayatta olduğunu söyle," diye yalvarıyorum, sesim titriyor.

Gülümsüyor ve ben tekrar nefes alabiliyorum. "O yaşıyor. Doktor Ballard kanamayı kontrol altına aldı."

Sully alnını omzuma koyarak, "Tanrı'ya şükürler olsun," diyor.

"Teşekkürler İsa," diye mırıldanıyor Morrow.

Rachel dağılır. Rahatlamış bir şekilde hıçkırığa hıçkırığa ağlarken neredeyse Mars'ın kucağına kapanacaktı.

Erin'in gülümsemesi düşüyor
ve ben hareketsiz kalıyorum.

"Ne oldu? Sadece söyle bana."

Rachel başını Mars'ın omzundan kaldırıp benden hemşireye bakıyor.

"Doktor Ballard kanamayı durdurmak için daha radikal bir yaklaşım benimsemek zorunda kaldı," diye açıklıyor. "Karıınız ameliyattan önce zaten rıza göstermişti. Bunun bir olasılık olduğunu biliyordu..."

Göğsümdeki havanın boşalmasına izin verdim, elim bebeğimin başını okşamak için yukarı kalktı. "Onun rahmini aldın."

Erin başını sallıyor. "Kanamayı kontrol altına almanın en etkili yolu buydu. Üzgünüm Bay Langley, ama onu kaldırmak gerçekten de en iyi seçenektir."

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve asla sahip olamayacağımız çocuklar için yas tutmak üzere kendime kalbimin tam üç atışını veriyorum. Gözlerimi açtığımda, kollarımdaki mükemmel küçük hayata bakıyorum. Bir tane var ve bir tane yeterli.

Tess'in rahmi hâlâ yerinde olsaydı bile, ona bu dehşeti bir daha asla yaşatmazdım. Tanrım, önce ben ölürdüm.

"Onu ne zaman görebilirim?" Ben soruyorum.

"Doktor Ballard şu anda işini bitirmek üzere. Kesiğini kapatması gerekiyor ve yoğun bakım ünitesinde biraz zaman geçirecek."

"Ne zaman?" Tekrar
söylüyorum. "Ben
olsam bir saat
derdim."

Titrek bir nefes aldım. Bir saat. Bir saat ve sonra tekrar Tess'le birlikte olabilirim. Tekrar bir aile olabiliriz.

"Bebeği yoğun bakım ünitesine götürmemizi ister misiniz?"

"Kızım benimle kalıyor," diyorum onun üzerinden.

Bana sabırlı bir gülümsemeyle, "Üzgünüm Bay Langley, ama hastane politikasına göre yeni doğanlar yoğun bakım ünitesine giremez. Bebeğin YYBÜ'ye geri dönmesine izin vermezseniz, Tess iyileşme odasına girene kadar beklemeniz gerekecek."

"O zaman bekleyeceğim," diye cevap veriyorum, ellerim uyuyan bebeğime sıcaklık sızdırıyor. Mars ve Rachel'a bakıyorum. "Tess onu kucağıma almamı isterdi, değil mi? Onu güvende tutmamı?"

Mars başını sallar.

"Evet, dostum. Hepimiz seninle bekleyeceğiz," diyor Jake.

"Hiçbir yere gitmiyoruz," diye yankılanıyor Rachel gözyaşları arasında.

Hemşire Erin gülümsüyor. "Pekala, odasına geri döndüğünde ikinizi de bulmaya geleceğim."

Ona teşekkür ederek bu sert ve rahatsız sandalyeye yerleşiyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıp nefes alıyorum. O yaşıyor. Tess yaşıyor.

"Olabilecek en iyi haber, dostum," diyor Novy. "Tess yaşıyor, bebek yaşıyor ve önemli olan tek şey de bu."

Başımı sallıyorum, başparmağımı kızımın şakağına hafifçe dokunduruyorum. Novy haklı, önemli olan tek şey kızlarım.

"RYAN?"

Sarsıldım, gözlerimi kırıştıtarak açtım. Gerçekten lanet olası bir hastanede mi uyuyakalmışım? Ellerim göğsümde uyuyan bebeğin etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılıyor. Bebeğimi. Aşağı bakıyorum, küçük bedeninin yükselip alçalmasını izlemek için endişeleniyorum.

Nefes al. Nefes aldığında rahatlayarak iç çekiyorum. Nefes alıyor. Uyuyor. Kollarımda mutlu.

Başımı çeviriyorum ve gözlerim yaşla doluyor. Tess bana bakıyor. Gözleri açıktı. "Ah... bebeğim-" Sandalyede öne doğru kayıyorum. "Uyanmışsın."

Bu küçük nekahet odasının duvarındaki saate bakıyorum. Beni buraya sadece yirmi dakika önce almışlardı. Tess baygındı ve hemşireler uyumasına izin vermemi söylediler.

Şimdi uyandı ve zayıf bir elini kaldırıp bebeğe uzanırken gözleri yaşlarla doluyor. "O iyi mi?"

Başımı salladım. "Evet, bebeğim. O çok mükemmel. Bunca zamandır üzerimde uyuyordu. Hayati değerleri güçlü. Buraya gelmeden hemen önce hemşireler tekrar kontrol etti. Onu götürmek istiyorlar ama ben izin vermiyorum. Onu yere bırakamam. Tess, onu bırakırsam ölecekmişim gibi hissediyorum."

Gülümserken yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. "Sen çok iyi bir babasın." Başını başka yöne çeviriyor, gözleri kapalı, yüzü tavana dönük. "Öyle olacağını biliyordum."

Ses tonundaki bir şey beni geriyor. "Bekle, neden ağlıyorsun?"

Burnunu çekiyor, gözlerini silmek için elini kaldırıyor. "Çünkü çok mutluyum... ve o kadar kıskandım ki çılgık atabilirim."

Gözlerim kocaman oldu. "Kıskanç mı? Neden?"

"Çünkü ben de ona sarılmak istiyorum," diyor inleyerek. "Ama onu senden ayırmak istemiyorum."

Kalbim durdu. "Oh-bebeğim, hayır." Ayağa kalktım, yatağa doğru eğildim. "Tess, tatlım, onu tutmanı *istiyorum*. Onu benden alabilirsin. Şaka mı yapıyorsun? O senin, Tess. Hemşireler siktir olup gidebilirler ama onu sana seve seve veririm. Sana ihtiyacı var. Annesine ihtiyacı var."

Ağlarken elini yüzünün yarısına bastırıyor. "Neredeyse ölüyordum."

Şimdi yine ağlıyorum, kalbim parçalara ayrılıyor. "Biliyorum."

Acısını benden saklamaya çalışıyormuş gibi iki eliyle yüzünü kapatıyor. "Çok korkmuştum Ryan. Seni duyabiliyordum ama göremiyordum. Hareket edemedim. Onu tutamadım... kendi bebeğimi..."

Ben cevap vermeden kapı çalınıyor ve hemşire içeri giriyor. "Hey, Bayan Tess. I-" İkimizi de içine çekerken gözleri büyüyor.

Çaresizlik içinde ona "Yardım et" diyorum.

Aceleyle ilerliyor. "Neye ihtiyacınız var?"

"Bebeği ona vermeme yardım et. Bebeğini tutmaya ihtiyacı var."

Hemşire yatağının diğer tarafına geçerken Tess hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor.

Hemşire hiçbir soru sormadan Tess'in yatağını biraz yükseltmek için işe koyulur. "Tamam, anne, işte başlıyoruz. Biraz ten tene dokunmak ister misin? Bu iyi hissettirir, değil mi?" Tess'in hastane önlüğünün omuz düğmelerini açıyor ve göğsünün yarısını ortaya çıkaracak kadar aşağı katlıyor. Sonra yatağın etrafını sarıyor ve battaniyeleri yavaşça üzerimden çekiyor. "Baba, onu anneme teslim et. Hazır mısın, Tess?"

Tess hâlâ ağlıyor, elleri titriyor ve uzanıyor. Bebeği göğsünden kaldırıyorum ve hemen kıvranmaya ve ağlamaya başlıyor. Bu ses beni parçalara ayırıyor. "Özür dilerim," diyorum ikisine de. "Çok özür dilerim."

Bebeği Tess'in göğsüne yerleştiriyorum ve Tess iki eliyle açgözlülükle ona sarılıyor, bebek kıvrılırken gözyaşları akıyor. Hemşire ikisinin de üzerini bir çift battaniyeyle örtüyor, köşeyi aşağı doğru katlıyor, böylece kızımızın yüzünü annesinin çilli tenine yaslanmış halde görebiliyorum.

"Derin nefes al, anne," diyor hemşire. "Şimdi daha iyi hissediyor musun? Evet, ayrılık kaygısı tamamen normal. Onu büyütmek için çok çalıştın. Sadece onunla tanışmak istedin, değil mi? İyi olacaksın."

Tess yatıştırıcı sesler çıkarmaya çalışırken nefes nefese kalıyor, elleri bebeğin sırtında geziniyor. Sandalyeyi öne çekerek oturuyorum ve iki elimi battaniyenin üzerinden onunkilerin üzerine koyuyorum. Sakinleşiyor, sadece omuzları hâlâ titriyor. "O güvende, Tess," diyorum. "O burada ve mükemmel. Çok iyi bir iş çıkardın. Ona bir bak. O senin."

"Sanırım şurada biraz kıvılcık saç görüyorum," diye alay ediyor hemşire. "Ve ikinizin de o muhteşem yeşil gözleri var. Çok güzel olacak."

Tess ağlamaklı bir gülümsemeyle aşağıya bakıyor ve kızımızın yüzünün her santimini inceliyor.

"Küçük Bayan Langley için bir isim belirledik mi? İsterseniz evrak işlerini başlatabilirim. Hala karar vermediyse aceleye gerek yok..."

"Hayır, kararımızı verdik," diyor Tess, bebek ona yaslandığı için nefes alış verişini yavaşlıyor. Bana bakıyor. "Karar verdik, değil mi?"

"Elbette," diye yanıtlıyorum. "Tess, onun adını seviyorsun. Fikrini mi değiştirdin?"

Başını sallıyor, gözlerinde taze yaşlar var. "Hayır... ama belki onu daha iyi tanıyorsundur diye düşündüm. Belki de bu onun kişiliğine uymuyor. Onu benden daha uzun zamandır tanıyorsun-"

Tess'in yanağını okşayıp gözyaşlarını siliyorum. "Onu uzun zamandır tanımıyorum. Sen onun annesisin, Tess. Şu andan itibaren sonsuza kadar benden dokuz ay öndesin. Küçük kızımızı tanıyorsun. Onun adını söyle. İlk sen söyleyene kadar benim için gerçek değil."

Tess tekrar ona bakıyor, ipeksi pembe yanağını nazık bir parmakla okşuyor. "Emma," diye mırıldanıyor. "Onun adı Emma... Emma Rose Langley."

Son birkaç hafta içinde bu ismi yüzlerce kez duydum ama sadece şu anda gerçekmiş gibi hissediyorum. Kızımı kucaklayan karıma bakıyorum ve sanki tüm varlığım genişliyor. Öyle olmak zorunda, çünkü bu yeni hayata, bu yeni mucizeye yer açmak zorundayım.

Emma burada. O benim ve bizim. Benim Emma'm. Benim küçük kızım.

Yatağın üzerine eğilerek önce onu, sonra annesini öpüyorum. Bir elimi her ikisinin de üzerine koyuyorum ve kendimi bu anın her yönünü hatırlamaya zorluyorum: Tess'in ağlarken yanaklarının pembeliğini, başının üzerindeki makinelerin tıkırtısını, burnumda soluklaşan limonlu hastane temizleyicisinin metalik kokusunu, kızımın battaniyenin altındaki minik bedeninin şeklini.

Bunu daha sonra ilk kez bir baba gibi hissettiğim an olarak hatırlayacağım.

Artık sadece Ryan Langley değilim ve uzun zamandır da değildim. İki yılı aşkın bir süredir, Tess'in ortağı, onu sahiplenmeye ve sevmeye layık biri olmakla gurur duyuyorum. Bir yıl önce bu unvanı koca olarak değiştirdik.

Şu anda, listeye yeni bir unvan ekleyeceğim. Şu andan itibaren ve hayatımın geri kalanında Emma'nın babasıyım.

ÇIKIŞ YOK

Not: Bu bölüm, PEA: Cilt 1 (IKEA) kitabının 4. Bölümündeki olayların hemen ardından gelmektedir. Rachel ilk çocuğunun doğum sancısını çekmektedir. Doğumu hayati tehlike arz etmemektedir.

(Efendim! Caleb, Jacksonville şehir merkezindeki ambulans bölümüne bir çığlık atarak yanaşırken bir hastane güvenlik görevlisi bize işaret ediyor Hastane. "Buraya park edemezsiniz."

Kalbim hızla çarparak arka kapıyı açıyorum ve aynı anda kendimi boş bir tekerlekli sandalyeye doğru fırlatıyorum. Otomatik çift kapının yanında bekliyordu.

Ben hızla geçerken güvenlik görevlisi kolumu tutuyor. "Efendim, bu arabayı çekmelisiniz.

."

Kolumu kurtarmak için ona doğru döndüm. Yemin , sanki Doğum günü partilerindeki konfeti biri gibi derimden fırladım. "Hey, pislik, neden orada dikilip bağırarak yerine bize yardım etmeyi denemiyorsun? Karım arabada bebek doğuruyor!"

Gitmeme izin veriyor, bir korku gösterisi görmeyi umarak arka koltuğa bakıyor. "Jake," diye sesleniyor Rachel. "Bebeğim, ben iyiyim."

Geri dönüyorum, sandalyeyi onun için sürüklerken tekerlekleri takırdıyor. Mars ön koltuktan iniyor ve Rachel'ın hastane çantasının askısını omzuna asıyor. Tabii ki, Bay Sakin ve

Tüm bu olanlardan sonra toparlandı. Bahse girerim IKEA doğum günü partisinden erken ayrılmak için bir neden arıyordu. Küçük Bebek Flörp'ün yaklaşan gelişi sağlam bir bahane.

Gardiyan, Rachel'in rahat, oturmuş duruşunu inceliyor. Kan ya da çılgılık izi yok. "Onu içeri götürün," diyor bana. "Sonra da şu lanet arabayı çek," diye bağıyor açık kapıdan Caleb'a doğru. "Dört dakika içinde bir ambulans gelecek."

Rachel'in arka koltuktan inmesine yardım etmeye odaklandığım için onu zar zor duyuyorum. Vücudu açılırken inliyor. "Bebeğim, gayet iyi yürüyebiliyorum," diyor derin bir nefes alarak ve tekerlekli sandalyenin etrafından dolaşıyor. "Kasılmalarım hâlâ yedi dakika arayla geliyor. Sana buraya gelmemeni söylemiştim," diye omzunun üzerinden Caleb'a sesleniyor.

"Rachel, bebeğimizi doğuracaksın," diyorum ona. "Lanet kaldırıma düşmeden önce tekerlekli sandalyeye bin!"

Sadece gülüyor ve acil servisin kapısına doğru ilerliyor.

Arkamızdan Cay, "Seni içeride bulacağım!" diye bağıarak uzaklaşıyor.

"Hadi, *lütfen*, bebeğim?" Rachel'in arkasından sesleniyorum, boş tekerlekli sandalyeyi bir aptal gibi itiyorum. "Oturup seni itmeme izin verir misin?"

"Yürümek bana iyi geliyor," diyor derin bir nefes alarak, bir eliyle bebek yumrusunun basketbol topunu destekliyor. "Doğal doğumu teşvik ediyor."

Mars geçerek ona kolunu uzatıyor. Acil servisin giriş bölümüne doğru ilerliyorlar ve beni boş sandalyeyi iterek arkalarında bırakıyorlar.

Pekâlâ, şu anda biraz fazla mı dramatik davranıyorum? Evet, tabii ki. Ama bu benim ilk çocuğum. Eminim dört numaraya geldiğimizde, biz maçıyken doğuma girecek, hastaneye kendisi gidecek ve bittiğinde bizi arayacak. Ama şu anda? Bu bebekle mi? Evet, şu anda Kaşif Dora olsaydım bile rahatlayamazdım.

Ben tekerlekli sandalyeyi kaybederken Mars onu kontrol ettiriyor. Bu sırada Rachel ayaklarının üzerinde sallanıyor, başını geriye eğmiş, yumrularını ovuşturuyor. Burası Poppy'nin tavsiye ettiği ücretsiz doğum derslerini aldığımız hastane ve Rachel'in kadın doğum uzmanı, burada olduğunu bildirmek için çoktan aranmış. Beklemekten başka yapacak bir şeyim kalmadı.

Ki bu da benim en kötü olduğum şeylerden biri.

İçimden bir ses, tüm bunlar bitmeden Caleb'in beni bir malzeme dolabına kilitleyeceğini söylüyor. Arkamdan geliyor, eli omzumda, o da yıpranmış görünüyor. Bilmesen anlamazsın.

Cay'i tanıyorum. Dışarıdan bakıldığında, Mars kadar sakin ve derli toplu görünüyor, grup tişörtü ve solmuş kot pantolonu içinde kambur duruyor.

Ama Cay'i tanıyorum. Onu ele veren saçları. Koyu kumral bukleleri karmakarışık, sanki ellerini sürekli saçlarında gezdiriyor. Ben bu düşünceyi aklımdan geçirirken o boştaki elini kaldırıyor ve tam da bunu yapıyor, parmaklarını dağınıklığın içinde gezdiriyor, tepesini hafifçe çekiyor.

"Neler oluyor?" diyor, etrafına bakarak. "Neden burada öylece duruyoruz?"

"Mars onu kontrol etti."

Sırıtişımı yakalıyor ve kara gözlerini kısarak bana dik dik bakıyor. "Ne?"

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum, hâlâ bir pislik gibi sırtarak. "Sen sadece

Gerginsin."

Bilinçaltındaki elini kaldırıp buklelerini düzleştirirken bakışları derinleşiyor. Homurdanıyorum ve elini tekrar indiriyor.

"Gerçekten bu hastanede olmak istiyor musun?" diye bana takılıyor.

"Çünkü bunu gerçekleştirebiliriz."

Gülüyorum. Bu yardımcı oluyor aslında. Dikkatimi dağıtıyor. "Küçük, eğlenceli bir yabancı cisim çıkarma vakasına hazırım," diye takılıyorum. "Yabancı nesne sen olduğun sürece."

şişiriyor, cevap vermeye hazırlanırken yüzü öldürücü.

"Rachel Price!" Sakız pembesi önlüklü bir hemşire giriş masasının yanında duruyor, elinde bir tablet tutuyor ve bize gülümsüyor.

Caleb anında sönüyor, bakışları Rachel'a kayıyor. Mars uzanmaya fırsat bulamadan onun yanına eğilip elini tutuyorum.

Hemşire Rachel'dan bana gülümsüyor. Canlı, sarışın ve 'bebekleri seviyorum' diye bağırان kişiliklerden birine sahip. Eminim hayatı boyunca hemşire olmak istemiştir. Eminim Cadılar Bayramı'nda en az iki kez hemşire kılığına girmiştir. "Tamam anne," diyor şekerli tatlı bir sesle. "Seni geri götüreceğiz ve ilk muayeneni yapacağız. Suyun mu geldi demiştin?"

"Mhmm," diye cevaplıyor Rachel. "Yaklaşık kırk dakika önce." "Otuz dört dakika önce," diye düzeltiyor Mars omzumun üzerinden.

Hemşire, Rachel'a dönmeden önce gözlerini kocaman açarak ona bakıyor.

"Kasılmalar başladı mı?"

Rachel başını sallar. "Evet, yaklaşık yedi dakika arayla." Mars tekrar düzelterek, "Şimdi altı buçuğa yaklaştı," dedi.

"Bütün gece bunu mu yapacaksınız?" Cay üçümüz için de soruyor.

Mars kaşlarını çatarak ona döner. "O bir tıp uzmanı. Doğru bilgiye ihtiyacı var."

"Minnettarım," diye yanıtlıyor hemşire tatlı tatlı. Rachel'a, "Şimdilik seni hızlı bir muayene için geri götüreceğim," diyor. "Baba, sen de gelebilirsin," diye ekliyor bana. "Diğer misafirleriniz burada bekleyebilir ya da kafeteryaya gidebilir. Doktor sizi yatırmaya karar verirse, her zaman L&D katındaki odanızda sizinle buluşabilirler."

"Hayır, hepimiz babayız," diyorum hemen.

Aramıza bir göz atıyor. "Hepiniz..." Tekrar tabletine bakıyor. "Bir dakika, bu bir taşıyıcı annelik davası mı? Çünkü çizelgede öyle bir şey yok."
_"

"Hayır," diye sabırla yanıtlıyor Rachel, nefes alırken hâlâ sallanıyor.

"Bu tehlikeli bir poliamori vakası, Caitlin," dedi Caleb. "Dikkatli ol, yakalıyor."

Tabletten başını kaldırıp bakıyor. "Ne?"

Rachel elini bize doğru sallayarak, "Bunlar benim kocalarım," diye açıklıyor. "Üçü de. Lütfen beni Doktor Varma'yı görmeye götürebilir misiniz?"

Zavallı kız bu noktada bir çizgi film karakterine benziyor. Bize bakarken yanakları pembeleşiyor, bakışları tekrar Mars'a yerleşiyor. Evet, sevimli sarışınlar hep ona gidiyor. İki yıl önce ilişkimizi kamuoyuna açıkladığımızdan beri, hayranlar 'becer, evlen, öldür' ve 'kimi seçerdin' gibi anketler bile yapıyorlar. Kaç kişinin Cay'imi becermek, Mars'la evlenmek ve beni öldürmek istediğini bilmenin beni üzmesine izin verecek rekabetçiyim.

Her neyse, tüm bu dinamiğin yapıştırıcısı benim. Ve zavallı Hemşire Caitlin'in hiç şansı yok. Rachel nefes aldığı sürece, Mars asla başka bir kadına oda dekorasyonundan başka bir şey olarak bakmayacak. Hiçbirimiz bakmayacağız. Şu anda bile onun yüzünü arıyor, inceliyor, herhangi bir sıkıntı belirtisi görmeyi bekliyor. Başlangıcı ve sonu olan karımıza bir lazer gibi odaklanmış durumda.

"Oookay," diyor Hemşire Caitlin, tabletinde bir şeylere dokunarak. "O zaman sizi geri götürelim, anne... ve babalar," diye ekliyor, hâlâ kızarıyor.

Bizi yarı aydınlık bir koridordan küçük bir muayene odasına götürürken peşinden gidiyoruz. Süpürge dolabı büyüklüğünde bir muayene odasında üç hokey oyuncusu ve hamile bir kadın mı? Rachel'ın elini sıkmak için eğildim. "Bu eğlenceli olacak."

"ÜÇ MÜ?" RACHEL SIZLANIYOR, BAŞI YASTIĞA DOĞRU DÜŞÜYOR yenilgiyle. "Sadece üç santimetre mi?"

"Özür dilerim Rachel," diyor Doktor Varma bacaklarının arasından.

Rachel inliyor ve ben de inliyorum. Uzun zamandır bu durumda. Dün gece saat dokuz gibi yatırdılar. Çok az genişlemişti ama suyu geldiği için doktor onu burada tutmanın daha güvenli olduğunu söyledi. Steril ortamlarla ilgili bir şey.

On saatten fazla oldu. Bu koridorlarda bir aşağı bir yukarı yarım maraton yürüdük, egzersiz topunun üzerinde zıpladı ve ağırlığınca buz cipsi yedi. Tüm bu süre boyunca, her kasılma sırasında çenesini sıkırmaktan ve inlemekten başka bir şey yapmayarak bize bunun gerçekleştiğini bile hissettirdi.

Hiçbir yere varamıyoruz.

Üç saat önce üç santimetreydi. Sonunda Pitocin damlasını artırdılar, bu da kasılmalarını birbirine yaklaştırıyor. Yani, daha fazla acı çekiyor... bunun için gösterecek daha az ilerleme ile. Artık volta atmıyor. Artık egzersiz topunun üzerinde üstsüz zıplarken kötü şakalar yapmaya çalışmıyor. Sadece yatakta yatıyor ve her kasılmada iki büküm oluyor.

Monitörde her birinin yükselişini izliyor, elimizden geldiğince nefes almasına yardımcı olmaya çalışıyoruz. On saat boyunca birbirimizi etiketledikten sonra, ben huzursuz, Mars yorgun ve Cay uyuşmuş durumda. Kızımızın bu şekilde mücadele etmesini izlemek, onu bu duruma sokanın biz olduğumuzu bilmek?

Evet, gerçekten berbat.

Bunun bir süreç olduğunu anlıyoruz. Hepimiz bu bebeği istedik. Hepimiz bunun için çabaladık. Ama biz eylem adamıyız. Başkalarının zor işleri yapmasını seyretmeyiz. Kollarımızı sıvayıp kendimiz yaparız. Bu yüzden kızımızın hayatının en zor işini yapmasını izlemek hepimizi işe yaramaz ve gergin hissettiriyor.

Bu lanet kasılmaların birkaç turu için bile olsa onunla yer değiştirmek için neler vermezdim. Bir molaya ihtiyacı var. Dinlenmeye ihtiyacı var.

Doktor Varma sanki aklımı okuyormuş gibi, tekerlekli sandalyesinde geriye doğru itiliyor ve gözlüklerinin üzerinden Rachel'a bakıyor. "Sanırım epidural hakkındaki konuşmamızı tekrar gözden geçirmemizin zamanı geldi."

Mars tıbbi bir prosedürden bahsedildiğinde anında canlanıyor. Arkamda durmak için mini kanepeyi itiyor.

"Hayır," dedi Rachel. "Epidural istemiyorum. Sadece biraz daha zamana ihtiyacı var."

"Ve dinlenmeye ihtiyacın var," diye bastırıyor Varma. "Pitocin serumunu tekrar yavaşlatıyorum-"

"Hayır," diye bağıyor, başka bir kasılmanın etrafında kıvrılıyor. "Doktor, bu... geriye doğru gitmek gibi değil mi?" diye sordum.

Bana baktı. "Pitosin bazen bizi sadece bir yere kadar götürebilir," diye açıklıyor. "Rahmi kasılmaya zorlayarak doğumu taklit eder. Bazen bu, genişleme de dahil olmak üzere doğumun diğer tüm doğal süreçlerini gerçekleştirmesi için vücudu harekete geçirir. Ama Rachel'da durum böyle değil. Her kasılma onu ve bebeği sıkıntıya sokuyor ve henüz doğum için yeterince genişlemedi."

"Peki epidural ne işe yarayacak?" diye soruyor Caleb kanepeden.

"Kasılmaya devam ederken hissettiği acıyı engelleyecektir," diye yanıtlıyor doktor. "Daha da önemlisi, ona dinlenmesi için bir şans verecek-"

"Epidural istemediğimi söyledim," dedi Rachel. "Bu planın bir parçası değildi."

Varma, "Gücünü korumalısın," diye karşı çıkıyor. "Neredeyse on iki saattir doğum sancısı çekiyorsun ve bu bebeği vajinal yolla dünyaya getireceksek daha çok zamanın var. Bir molaya ihtiyacın var Rachel. İlaçların ve vücudunun çalışmaya devam etmesine izin verirken birkaç saat dinlen, sonra ıkmaya hazır olacaksın. Bu benim resmi tıbbi tavsiyem."

Rachel elini karnına koymuş, hayal kırıklığı gözyaşlarını geri kırıyor. Eline bantlanmış serumun görüntüsü beni ürpertiyor. Bu çok kötü. Sadece ona yardım etmek için ne yapabileceğimi bilmek istiyorum. Bu acıyı dindirmek, bebeğimizin kollarımızda güvende olacağı yarına hızlıca ilerlemek istiyorum.

Doktor Varma mavi ameliyat eldivenlerini bir çırpıda çıkarıp çöpe atıyor. "Tartışmanız için size birkaç dakika vereceğim. Ama eğer genişlemeni sağlayamazsak ve ıkınamayacak kadar yorgunsan hangi yöne gitmemiz gerektiğini biliyorsun."

Rachel başını sallıyor, yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor.

Bir korku ürpertisi ensemden aşağı süzülüyor. Sezaryenden mi bahsediyorlar? Olamaz. Tess sağ olsun, çocuklarda ve bende sezaryene karşı ilkel bir korku var. Kızımızı kesip açarlarken koridorda oturmamın imkanı yok. Başka bir seçenek varsa olmaz.

Varma stajyer gölgesiyle birlikte dışarı çıkıyor ve ben sandalyedeki öne doğru eğilerek Rachel'in seruma sarılı elini nazıkçe tutuyorum. "Rach, epidural yapılması gerekiyor gibi görünüyor. Çok yorgunsun-"

"Bir doğum planım var. Hepiniz kabul ettiniz. Bu konuda beni destekleyeceğinizi söylediniz."

"Evet, ama sadece güvenli olduğu sürece," diye karşı çıkıyor Caleb, diğeryanımda durmak için ayağı kalkarak. "İnsan vücudu ancak bu kadarını kaldırabilir Rachel. Tükeniyorsun. Epidural ağrını dindirecek ve rahatlamanı sağlayacak; doğum için gücünü toplamana izin verecek."

"Rachel," diye mırıldanıyor, eli benimkinde gevşek.

"Ne?" Dirseklerimi yatağı dayayıp yaklaşarak söylüyorum.

Başını çeviriyor, omzunun üzerinden bize bakıyor, alnında ter parlıyor. Koyu renk saçları dağınık bir şekilde toplanmış. "Buna daha fazla dayanamayacağım," diye uyarıyor.

"İşte bu yüzden dinlenmen gerekiyor," diye bastırıyor Caleb.

"Bu değil," diyor, eli hâlâ karnını tutarken. "Bu. *Sizsiniz*. Üçünüz de."

"Ne yaptık biz?" Üçümüz için de söylüyorum.

"IKEA'dan çıktığımızdan beri hepiniz çıldırmış durumdasınız," diye homurdanıyor ve sırt üstü dönüyor. "Bana hayvanat bahçesindeki bir maymunmuşum gibi bakıyorsunuz ve talimat vermeden etkisiz hale getirmeye çalıştığınız bir bomba gibi davranıyorsunuz, sanki iş arkadaşımıyş gibi bana 'Rachel' diyorsunuz. Bu beni deli ediyor."

"Şey... biz iş arkadaşınız," diyorum sırtarak.

Başını yastığı koyup bana bakıyor, dudakları öfkeyle büzüşmüş. Acil servisteki hemşireler girişte septum yüzüğünü çıkarttıldılar - tüm mücevherlerin gitmesi gerekiyordu. Onsuz çıplak görünüyor.

"Ben camdan yapılmadım ve ölmüyorum," diyor aramızda bakışarak. "Duyduğun acı iniltileri sadece zayıflığımın bedenimi terk etmesi. Ben bunu yapmak için yaratıldım. Bu bebeğı dokuz ay boyunca taşıdım. Onu güvende tuttum. İkimizi de bu bitiş çizgisine kadar götüreceğim, Tanrı yardımcım olsun. Sadece peşimizden koşmayı bırak. Bizimle koş."

Caleb yavaşça yatağın ucuna doğru yaklaşırken koyu renk gözleri ona kilitlenmişti. "Seninle birlikte koşmamızı ister misin?"

Eliyle şişmiş karnını ovuşturarak onu izliyor.

Sesi alçalıyor, tonu değişiyor, daha karanlık bir şeye dönüşüyor. "Sana bir iş arkadaşısı gibi davrandığımızı mı düşünüyorsun? Seninle tartışmak, yüzüne vurmak, kontrolü ele almak için fazla mı kibarsın?"

Cay'ın yaklaşmasını izlerken göğsü her nefeste biraz daha yükseliyor. "Çocuğın içimde, sana ulaşmak için savaşıyor ve sen sanki en derin parçalarına sahip değilmişim gibi bana 'Rachel' diyorsun."

Yatağın diğery tarafında onun üzerinde duruyor ve ona dik dik bakıyor. Tamam, bu beni neden tahrik ediyor?

Başını eğiyor, karanlık bakışlarının vücudunda gezinmesine izin veriyor, çirkin mavi çiçek desenli hastane önlüğünü, monitörleri ve serumları, buruşuk çarşafları ve küçük lastik noktalı bordo hastane çoraplarını . Sırıttıyor, bakışları tekrar kızın terli yüzüne yöneliyor. "Bok gibi görünüyorsun, Kasırğa."

Şaşırtıcı bir şekilde kahkaha atıyor. "Bok gibi hissediyorum."

Çömeliyor, bir eli kızın alnındayken diğer eli karnının üzerinde geziniyor. "Sana camdan bir terlikmişsin gibi davranmayı bırakmamızı ister misin?"

Başını sallıyor, elini onun elinin üzerine koyuyor. "Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyor, gözleri taze yaşlarla dolarken sesi kırılıyor. "Cay, bunu yapamam. Yapabileceğimi sanmıyorum-başarısız oluyorum-o dışarı çıkmayacak-"

"Dur." Yüzünü onunkine yaklaştırdı, gözleri ateşle parlıyordu. "Sen Rachel Price'sın. Hayatta cesurca yürüyorsun, ne istiyorsan onu yapıyorsun, sonuçlarına lanet olsun. Hayatımıza yıkıcı bir kaos fırtınası gibi girdin, tüm bacakların ve keskin tavırlarınla. Bizi süpürdün ve döndürdün. Bizi bedenlen ve ruhen bağladın."

Yanağından bir damla gözyaşı süzülürken eğilip elimi onlarınkinin yanına, karnının üzerine koyuyorum.

"Şimdi sessiziz," diye ediyor. "İzliyor ve bekliyoruz, hareket etmekten korkuyoruz, nefes almaktan korkuyoruz, çünkü fırtınanın gözünde olduğumuzu biliyoruz." Başıyla karnını işaret ediyor. "Son dokuz aydır çocuğumuzu tanımanı ve sevmeni izlemenin bizim için nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Ne kadar kıskanç olduğumuzu biliyor musun? Bunu seninle paylaşmak isterken ne kadar hayal kırıklığına uğradığımızı biliyor musun?"

"Cay-"

"Görmüyor musun? Zaten onun en derin kısımlarına da sahipsin," diyor onun üzerinden. "Onu sıfırdan inşa ettin. O zaten senin. Onu bizimle bunu değiştirmeyecek. Dokunduğun her şeye sahip çıkıyorsun, Hurricane. O yüzden endişelenmeyi bırak. Nasıl ortaya çıkarsa çıksın, o zaten senin içinde. O senin kalbinde ve ruhunda, sahiplenildi. O Rachel Price'a ait. Hepimizin."

Gözyaşlarını içine akıtıyor, bir kasılma daha geçirirken elleri bizimkilere sıkıca sarılıyor.

Mars omzumun üzerinden içeri giriyor. "Vakit geldi Rakas," diyor, ses tonu kesin. "Epidural alacaksın. Vücudunun dinlenmeye ihtiyacı var."

"Bu doğum planında tek bir madde var, o da güvenli ve sağlıklı bir doğum," diye ekliyorum. "Eğer Doktor Varma bunun doğru yol olduğunu söylüyorsa, yapalım derim."

Rachel Caleb'a bakıyor ve en son onun tartılmasını bekliyor.
Yavaşça sırtıyor. "Epidurali al, Jake ve Mars bir dakikalığına
öpüşecekler."

Bir kahkaha atarak odadaki gerginliği azaltıyor ve ben de gülümseyerek
boştaki elimi kaldırıp saçlarını terli alnından geriye doğru tarıyorum. "İşte
burada."

Gözlerini kapatarak başını sallar. "Tamam. Başka bir yol deneyelim. Git
Varma'yı getir."

KARININ DOĞUM SANCISI ÇEKMESİNİ İZLEMekten DAHA KÖTÜ NE VAR BİLİYOR MUSUN?
on iki saat boyunca? Gergin bir cerrahi stajyerin omurgasına üç inç
uzunluğunda, 18 kalibrelik bir iğne sokmasını izlemek. Ama Rach bunu
yapmasına izin vermek zorundaydı çünkü 'herkes bir yerden başlamalı'.

Doktor Varma başarılı olduğunu söylüyor ve ben de kesik kesik nefes
alıyorum. Cay yüzünü buruşturarak elini benimkinden çekti ve salladı. Evet,
şimdi kırılmış olabilir. Şimdiden hastanede olmamız iyi bir şey.

Zavallı Rach yatağa uzanmış, hastane önlüğü yere atılmıştı. Ter içinde
kaldı ve elbiseyi çıkardı, tenindeki hissinden nefret ediyordu. Umarım
epiduralin etkisiyle bir süre arkasına yaslanıp dinlenebilir, küçük Flörp
kendini toparlayıp buradan defolup gidene kadar vücudunun kasılmasına ve
genişlemesine izin verebilir.

Gergin stajyer, yeni hattı sabitlemeyi bitirirken gülümsüyor. İdrar kateteri
yerleştirmeden önce epiduralin etkisini göstermesi için birkaç dakika
bekliyorlar.

Duvar saatine bakıyorum. Tanrım, saat sabahın on birini geçmiş bile. On
dört saattir buradayız ve hala bebek yok. Yapacağım ilk şey bu çocuğa bir saat
almak olacak.

"Bebeğim, başka bir elbise var mıydı?" Rachel bana bakıyor, şimdiden
daha rahatlamış görünüyor.

Gözlerimi odanın içinde gezdiriyorum. "Ben... uhh..."

Hemşirelerden biri yatağından uzaklaşarak, "Ben bakarım," diyor. Cay,
Mars ve ben yoldan uzak durmak için elimizden geleni yapıyoruz. Mars
başının yanındaki sandalyede, Cay ise dikkatli bir karga gibi kanepeye
tünemiş durumda. Ben de lavaboya uyum sağlamaya çalışıyorum,
oturamayacak kadar endişeliyim.

"Bunu hiç hissetmemelisin," diyor stajyer, başı karımın açılmış bacaklarının arasındayken.

O anda kapı arkamdan açıldı. "Surpis-oh!"

Arkamı döndüğümde annemle babamın kapıda durduğunu görüyorum, üstsüz ve hamile karıma bakarken gözleri kocaman açılmış, şu anda on dört yaşında gibi görünen bir stajyer tarafından çiş sondası takılıyor.

"Aman Tanrım," diye haykıran Rachel, kolunu açıkta kalan göğüslerinin üzerine atıyor. "Ah-ah, bilmiyorduk-" Annem telaşlandı. odayı okuyor. Babam çoktan boğazını temizleyerek arkasını dönmüştür.

"Merhaba Bay ve Bayan Compton," dedi Rachel zayıf bir sesle, koluyla kendini örtmek için elinden geleni yaparken kendi yanakları da pembeleşmişti. "Bir dakika dışarıda bekleyebilir misiniz?"

Onun endişesini duymak kalbimi yerinden oynatıyor. "Anne-baba," diye bağıryorum, sesimi bularak. "Burada ne halt ediyorsun?"

"İçeri gelmemizi söylediler," diyor annem elini sallayarak. "Hemşire odasındaki Molly çok iyiydi. O-"

"Evet, hadi bunu koridora çıkaralım, olur mu?" Aceleyle yanlarına gidip dikkat dağıtıcı bir sürü el kol hareketiyle onları kapıdan dışarı çıkarıyorum. Giderken omzumun üzerinden bir bakış atıyorum, önce özür dilemek için Rachel'a, sonra da gelip beni kurtarması için Caleb'a yalvarıyorum.

Beni yanlış anlamayın, ailemi seviyorum ama çok fazlalar. Bu noktada, bir rutinimiz var. Genellikle yılda üç maça geliyorlar (playofflara kalırsak daha fazla) ve babam önemli bir mağlubiyet ya da üzüntüden sonra beni arayıp neyi yanlış yaptığımı söylüyor. Mükemmel bir sistem değil ama işe yarıyor.

Bunun dışında, ayda bir kez tembel bir Pazartesi öğleden sonra annemi arıyorum ve 'çene çalışıyoruz' - onun terimi, benim değil. Arada bir Şükran Günü hafta sonunu onların evinde geçirmeyi seviyorum. Harika hindi ve dolma yapar ve futbol izlemek için kışma mükemmel uyum sağlayan daha iyi bir kanepe bulamadım.

Ama babam inşaat şirketiyle meşgul ve annem de iki düzine kadar hanımın İncil çalışmalarına ve kitap kulüplerine katılıyor. Benimkine rakip bir sosyal etkinlik takvimi var ve ben profesyonel bir sporcuyum. Bu küçük ritüellerin dışında birbirimizi pek görmüyoruz.

"Ee, uhh... Siz burada ne yapıyorsunuz?" Tekrar söylüyorum, onları koridorun yarısında birkaç sandalye ve iki otomatın bulunduğu küçük bir oyuga yönlendiriyorum.

"Tatlım, bir bebeğin olacak," diye cevaplıyor annem. "Dün gece bize mesaj attın, biz de aceleyle uçağa bindik. Babamın kiliseden arkadaşı Kevin Delta'da uçuyor, hatırlıyor musun Kevin?"

"Evet, Kevin'ı hatırlıyorum," diyorum, omzumun üzerinden koridora bakarak. Caleb'in bakışımı gördüğünü biliyorum. Önümüzdeki altmış saniye içinde sahte bir bebek acil durumuyla koşarak gelse iyi olur. Çünkü bu otomatın başında kapana kısılıp Kevin Masterson'ın gut hastalığıyla destansı mücadelesi hakkında başka bir hikâye dinlediğim için çocuğumun doğumunun bir anını bile kaçırsam lanetleneceğim.

"Kevin bize bu yedek biletleri aldı, böylece buraya uçabileceğiz-" "Evet anne, dinle," diyorum elimi kaldırarak. "Bu harika ve ben de Sen buradasın ama karım doğum yapıyor. Henüz bebek yok. Belki de gidip otele falan yerleşmelisin, doğum bitince sana mesaj atarım."

"Oh, beklemenin sakıncası yok." Annemi tanıyorsam, muhtemelen hemşire odasında kamp kuracaktır. Bir saat içinde hepsine köfte için soğanları nasıl düzgünce soteleyeceklerini öğretiyor olacak.

"Evet, büyük gösteri için geldik," diyor babam, elleri ceplerinde. Her zaman az konuşan bir adam olmuştur.

"Evet, ama 'büyük şov' Rachel'ın bacaklarını havaya açıp hindi büyüklüğünde bir bebeği vücudundan dışarı itmesi. Bence otelinizdeki televizyonda farklı bir şov izleyerek daha çok eğleneceksiniz."

"Ona ne isim vereceğini bize söyleyecek misin?" Annem ellerini dua eder gibi kavuşturarak bastırıyor. "Rachel sorduğumda çok ketum davrandı, bu yüzden hediyelerimin hiçbirini kişiselleştiremedim."

İnliyorum. Cay hangi cehennemde? "Anne, henüz bir isim seçmedik."

"Peki, bana hangi isimleri düşündüğünüzü söyleyin."

Babamı yansıtmak için ellerimi ceplerime sokarak iç geçirdim. "Sanırım benim olursa ona ne isim vermek istediğimi biliyorum ama..."

Gözleri kocaman olurken
gülümsemesi düşüyor. "*Eğer* o
seninse?" Babam tekrarlıyor.

"Evet, yani biyolojik baba ben olursam," diye açıklıyorum. "Hepimiz biyolojik babanın bebeğe isim vereceği konusunda anlaştık. Rachel'ın gerçekten nefret ederse veto yetkisi var ama hiçbirimizin Flörp Flörpington gibi gerçekten korkunç bir isim seçeceğini sanmıyorum," diye ekliyorum gülerek.

"Ama-yani-bilmiyor musun?" Annem gözlerini kırıştırıyor ve şaşkınlıkla benden babama bakıyor. "Babasının kim olduğunu bilmiyor musun?"

"Yani, şüphelileri üçe indirdik," diye cevap veriyorum yine zoraki bir kahkaha atarak. Ama şu anda ses tonlarından hiç hoşlanmıyorum...

Ya da bana bakışlarından. "Tahminimce Albay Mustard şamdanla kış bahçesinde."

"Bu bir şaka meselesi değil, Jake," diyor babam kesin bir dille.

"Şaka yapıyorum çünkü şu anda ikiniz de çok tuhaf davranıyorsunuz," diyorum kaşlarımı çatarak.

"Ama babası kim?" Annem bastırıyor. "Bir çocuğun bir anneye ve bir babaya ihtiyacı vardır, Jake."

"Evet ve üç tane var," diye tersliyorum, gözlerimi ona dikerek. "Bak, doğduğunda DNA testi yaptıracağız, böylece doğum belgesinde kimin adının yazacağını ve kimin evlat edinmesi gerektiğini bileceğiz ama hepimiz onun babasıyız

."

"Ama bunun senin çocuğun olduğunu söylemiştin," diyor babam kaşlarını çatarak. "Bunca zaman bizi onun senin olduğuna inandırdın."

"Öyle," diyorum dişlerimi sıkarak. "Karım orada bebeğimi doğuruyor. Karım... bebeğim."

"O senin karın değil," diyor usulca.

İçimdeki her şey uyuştı. "Az önce ne dedin sen?"

Babam homurdanıyor ve annem araya girerek elini koluna koyuyor.

Yalvarırcasına bana bakıyor. "Tatlım, biz sadece biraz kafa karıştırıcıyız, anlıyor musun? gereken çok şey var. Ve her şey çok hızlı gelişti." "Hızlı mı?"

Kendimi son derece rahatsız hissederek zoraki bir kahkaha daha attım. Bunu neden şimdi yapmak zorundalar? Üstünü çiz. Neden bu dönemde yapmak zorundalar? "Anne, arkadaşlarımdan çoğu kızlarını üniversitede hamile bıraktı ve sonra da yüzük taktı. Biz çocuk sahibi olmayı denemeye başlamadan neredeyse bir yıl önce evlenmiştik. Bunun nesi hızlı?"

İç çekiyor, rahatsız görünüyor. Sonra sanki duyulmayı bekliyormuş gibi etrafına bakınıyor. "Tatlım, sen bile her şeyin çok hızlı geliştiğini kabul etmek zorundasın. Bir dakika önce beni arayıp Seattle'da harika bir kızla tanıştığını söylüyorsun. Bir sonraki duyduğumuz şey, Caleb Sanford ile evli olduğun. Düğüne davet edilmedik-"

"Sana söyledim, spontane gelişen bir şeydi," diyorum onun üzerine. Tüm bu incinmiş duyguları tekrar konuşmayacağız. Bununla iki yıl önce başa çıktım. "Rachel'in ailesi dışında kimse yoktu çünkü Los Angeles'ta yaptık."

"Amy davet edildi," diye karşı çıkıyor annem.

"Evet, çünkü-" diye inleyerek iki elimi saçlarımda gezdirdim. "Anne-tanrım- onu Rachel'la tanışması için uçurdum ve işler o andan itibaren kızıştı. O zaman evlenmeyi planlamamıştık, yemin ederim. Rach'la bahse girmiştik.

Mars ile yapılan. Ve birkaç ay sonra herkes için düzenlediğimiz büyük resepsiyon partisine hepiniz davetliydiniz. Ve bu konuda sizden iki yıl boyunca özür diledim," diye ekliyorum. "Benden bu kadar."

Annem bana *baktı*. "Ağzını topla, Jake. Böyle bir ağzı bozuk yetiştirmek için ne yaptım bilmiyorum. Bebekle böyle mi konuşacaksın?"

Başımı sallıyorum. Hayal kırıklığım taşmak üzereydi. "Anne, yemin ederim, bunu şimdi yapamam." Bir adım uzaklaşıyorum. "Rachel . Karımın bana ihtiyacı var."

"Yanında kocası var," diyor babam.

Kıpırdamadan duruyorum, ona ters ters bakıyorum.

Babam bakışlarımı tutuyor. "Mars Kinnunen Rachel'la evli," diye iğneliyor. "Seninle değil. Onun karısı, Jake."

"O *bizim* karımız," diye karşı çıkıyorum. "Ve onun adı Mars Price. Tanrım, buraya neden geldin ki?"

"Çünkü bebeğin olacağını söylemiştin," diye ağlıyor annem. "Sen, Jake. Ve ilk torunumuzla tanışmak istedik."

"Sadece kalecinizin çocuğu olabilir," diyor babam kaşlarını çatarak.

Tekrar ona döndüm. Boylarımız eşit ama ben ondan 50 kilo daha fazla kaslıyım. O her ay birkaç golf sopası sallayabilir, ama ben NHL defans oyuncusuyum. Onu bu leylak rengi duvara, sepette uyuyan tavşanların olduğu o aptal resmin tam karşısına yapıştıracam. "Kalecimin bir adı var ve bunu senden duymak istiyorum."

Annem elini ikimizin de koluna koydu. "Jake, tatlım, biz sadece anlamaya çalışırken bize kızma-"

Sarsılarak geri . "Evet, ama , değil mi? Bak, ilk ortaya çıktığımda seni korkuttuğumu biliyorum. Ama iki yıldan fazla oldu. Başta sana garip gelmesini anlıyorum ama artık kendini toparlamalısın. Cay ile yasal olarak evliyim, evet. Ama Mars ve Rachel için de önemli olan her konuda evliyim. Hepsini seviyorum ve biz bir aileyiz-"

"Florida eyaletine göre değil," diye mırıldandı babam.

Tek gördüğüm kırmızı. Biri güvenliği çağırmaya hazır olsa iyi olur. Ben kolumu geri savurmadan hemen önce annem babamın önüne geçti. İki elini de bana doğru kaldırmış, sanki sorunu olan benmişim gibi bana bakıyor. "Jake, bir dakika kendini dinle tatlım. DNA testlerinden ve senden bile olmayabilecek bir çocuğu evlat edinmekten bahsediyorsun-"

"O benim," diye bağıyorum.

"Jake-"

"Yeter."

Yeni bir ses kavgaya girdiğinde hepimiz hareketsiz kaldık. Bu ses annemle babamı alarma geçirdi. Babam sertleşiyor ve annem ona karşı geri çekiliyor. Mars'ın arkamdan yaklaştığını hissettiğimde gözlerimi kapatıyorum. Omzu değene kadar durmuyor. O bağlantı anı sanki beni çekici bir ışınlı kendisine bağlıyor gibi hissettiriyor.

"Merhaba Mars," diyor annem zoraki bir gülümsemeyle. Babam taş suratlı bir şekilde arkasında duruyor. "Bize bir dakika izin verir misin canım? Bu bir aile meselesi."

"Ben de bu yüzden buradayım," diye yanıtlıyor Mars, sesi buz gibi. "Ailemi koruyorum."

"Oğlumuzla yalnız konuşmamız gerekiyor," diyor baba.

"Hayır." Tek bir kelime, çok güçlü bir şekilde söylenmiş. Aramızdaki boşlukta yankılanıyor, sepetteki tavşanları korkutuyor. Bana bakmadan, Mars elimi tuttu.

"Oğlumla konuşmak istersem konuşurum," diyor babam, 1.75 boyundaki Finli ayı kalecime karşı göğsünü kabartmaya çalışarak.

"Hayır, yapmayacaksın," diye sakince yanıtlıyor. "Ne burada, ne de şimdi. Arkanı döneceksin ve gideceksin," diye parmağıyla koridoru işaret ederek.

"Burası bir devlet hastanesi-"

"Evet, burası bir doğum ve şifa yeri," diye karşı çıkıyor Mars. "Burası kutsal bir alan ve ikiniz de bu gereksiz sahneyle ortalığa kasvet saçıyorsunuz."

Annem şimdi ciddi ciddi ağlamaya başlar. "Gereksiz-"

"Jake'in seçimlerini onaylamıyorsun," diyor onun üzerinden. "Beni kesinlikle onaylamıyorsun. Bunu çok açık bir şekilde ifade ettin. Tanıştığımız andan beri bunu açıkça belirtiyorsun. Ama kocamın aksine, senin onayını ne arıyorum ne de ihtiyacım var."

İkisi de ona göz kırpmıyor.

"Oğlunuzla ilgili endişelerinizi dile getirmek için seçtiğiniz tamamen uygunsuz yöntemle rağmen, onu ve geleceğini önemseyişinizi biliyorum," diye kabul ediyor Mars. "Bu anlaşmanın yürüyebileceğinden şüphe ediyorsunuz. Bunu anlamıyorsunuz ve kendiniz için asla seçmezsiniz, bu yüzden şüphe ediyorsunuz. Şüphemiz o kadar büyük ki, şu anda bile bunu ona yüksek sesle dile getirmekten kendinizi alamıyorsunuz."

"Biz sadece onun için en iyisini istiyoruz," diyor annem gözyaşlarını silerek. "Peki Jake bu konuda en iyi karar veren kişi değil mi?" Mars karşı çıkıyor.

"Etkilenebilir" diyor babam.

Mars, "O açık fikirli ve son derece empatik," diye düzeltiyor. "Bu etkilenebilir olmak değildir. Bu büyümeye, öğrenmeye ve değişmeye istekli ve muktedir olmaktır."

"Ya senin çocuğunsa?" diyor babam. "Ya Jake'in kayıtsızca söylediği gibi 'biyolojik baba' sensen?" diye soruyor, tırnak işareti kullanarak benimle alay ediyor. "Bu durumda bizim Jake ne olacak?"

"Yanımda durarak," diye cevaplıyor Mars ciddiyetle. "Bana her gün çocuğumuzun hak ettiği gibi bir baba olmayı gösteriyor. Nezaket ve dürüstlikle liderlik eden bir baba. Sadık bir baba. Hatalı olduğunu kabul etmeye ve değişmeye istekli bir baba."

Annemle babama yabancıymış gibi bakarken, kalbim boğazımda, elini sıkıyorum. Beni sevdiklerini iddia edip bana nasıl bu şekilde davranabilirler, eşime nasıl bu şekilde davranabilirler? Benim ne istediğimi umursuyorlar mı? Yoksa sadece benim için ne istediklerini mi önemsiyorlar? Beni hiç tanıyorlar mı?

"Oğlunuz tanıdığım en nazik ve en iyi adam," diye devam ediyor Mars, beni parçalara ayırmaya kararlı bir şekilde. "Bu hayatı onunla paylaştığım için onur duyuyorum. Şu anda gelip onun neşesini kaçırmayı yanılttı. Yanılıyorsun."

Annem ağlamaya . "Jake-"

"Gitmen gerek," diyorum sonunda sesimi bularak.

"Tatlım-"

"Seni burada tutamam," diyorum onun üzerinden. "Şimdi olmaz. Bu şekilde olmaz. Anne, lütfen... sadece git. Sonra konuşuruz, tamam mı? Seni sonra ararım. Ama lütfen git."

Mars yanımda duruyor, annemle babama bakıyor. Babam yavaşça anneme döndü. "Hadi, Mags. Hadi gidelim."

Babamın onu çevirmesine izin verirken ağlamaklı bir haldeydi ve koridorda hemşire istasyonuna doğru yürüyorlardı. Köşeyi döndükleri anda göğsümün sıkıştığını hissediyorum. Mars'ın elini bırakarak keskin bir nefes verdim. İnleyerek iki büklüm oluyorum, ellerim dizlerimin üzerinde, nefesimi tutmaya çalışıyorum, gözlerim yaşıyor.

"Tanrım, bu berbattı." Gülmeye zorlamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Bu çok

-Buraya gelip o saçmalıkları söylememeliydiler. Çok üzgünüm, dostum."

Mars elini omzuma koydu. "Kalk, Jake. Ayağa kalk."

Bir hışımla kendimi toparlayıp omuzlarımı silkeliyorum. Gözlerimin altını hızlıca siliyorum, içimde ağırlaşan duyguların geri kalanını yutuyorum.

Boğazım. "Özür dilerim," diyorum
tekrar. "Benden özür dileme."

"Bunu yaptıklarına inanamıyorum. Babamın tüm bu saçmalıkları
söylediğine inanamıyorum. Yani, hala biraz kararsız olduklarını biliyordum
ama-"

Mars benim alanıma giriyor, bir eli omzumda, diğeri kalçamda. "Yeter."
İrkiliyorum, ondan uzaklaşıyorum ama o beni sıkıca tutuyor.

"Bunu sindirmek için daha sonra zamanımız olacak" diyor, sesi alçak.
"Şimdilik sadece nefes al."

Dediğini yapıyorum, burnumdan kesik kesik bir nefes
çekiyorum. "Ve dışarı," diye mırıldanıyor.

Nefesimi büzülmüş dudaklarımın arasından veriyorum ve vücudumun
titremeye başladığını hissediyorum.

Siktir et onu, şu anda böyle bir şey olamaz. "Mars, yapamam-"

"Tekrar," diyor, mavi gözleri içimi delip geçiyor, kalbimin iniyor. "Bana
bak, Jake." İri, nasırlı eliyle yüzümü kavırıyor. "Sadece bana bak. İçeri."

Onun için nefes alıyorum, benimle birlikte nefes alırken omuzlarımın
onun belirlediği düzeni takip etmesini sağlamaya çalışıyorum, ben sarmal olup
dağılmadan önce beni merkeze alıyorum.

Mars'ın benim için yaptığı şey bu, beni bir arada tutuyor. Diğerleri bunu
yapamaz. Sadece Mars. Gözlerimi kapatıyorum, muhtemelen onu buraya
Caleb'ın gönderdiğini biliyorum. Kara kara düşünen Finn'imiz kafamda dönen
tüm o saçmalıkları susturabilecek tek kişi. Şu anda en çok ihtiyacım olan
kişiyi gönderdiler. Çünkü ailemin aksine beni anlıyorlar.

Bana saygı
duyuyorlar. Beni
seviyorlar.

"İyi," diye yatıştırıyor Mars, başparmağıyla yanağımdaki gözyaşlarını
siliyor. "Sen iyisin. Sadece bana bak."

Ona doğru eğildim, elim bileğini sarmak için havayı emerken yükseldi,
tüm olumsuz, zehirli saçmalıkları zihnimden atmaya çalıştım.

"Şu anda başka hiçbir şeyin önemi yok," diye yatıştırıyor. "Bana bak.
Hepsi bu... sadece bana. Nefes al."

Başımı sallıyorum, yutkunacak kadar sakinleşiyorum. Kendimi çok bitkin
hissederek başımı öne eğip onunkine yaslıyorum. Gözlerimi kapatarak birkaç
sakinleştirici nefes daha alıyorum. Bir süre sonra rahatladığımı hissediyorum.

"Seni buraya Cay mi gönderdi?"

Eli sırtımda, sabit ve güçlü. "Gelmek istedim."

Tekrar bakışlarını tutarak eğildim. "Neden?"

Bana gülümsüyor, başparmağını ayrık dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Sen benim kocam mısın, joo?"

Sırıyorum. Bungalovunun oturma odasında durduğumuzdan ve beni ancak yalvarırsa böyle çağırabileceği tehdidinde bulunduğumdan bu yana ne kadar zaman geçti? Tek hatırladığım Tess'in havluyla durduğu. Doğru. Ve sanırım Langers'ın dizi kırılmıştı.

"Bana yalvarıyor musun?" Alay ediyorum.

Yüz ifadesi değişmiyor. "Yalvarmıyorum."

Gözlerimi devirip ellerimi ondan uzaklaştırıyorum. "Evet, biliyorum."

Ama o bana sımsıkı tutunuyor, eli enseme kavramak için yer değiştiriyor. "Biliyorsun," diye bastırıyor. "Beni tanıyorsun."

Yavaşça başımı sallıyorum, bakışlarım onun gözlerinin derin mavisine dalıyor.

"Beni tanıyorsun Jake," diyor tekrar. Elini indirerek avuç içiyle göğsüme, kalbimin üzerine bastırıyor. "*Bunu* biliyorsun. Bizi tanıyorsun."

Siktir et onu. Yeni gözyaşları dökülmek üzere ve bu sefer onun hatası olacak.

Pislik herif elimi kaldırıp göğsüne koyuyor ve avucumu kalbine bastırıyor. "Bizi tanıyorsun," diyor tekrar, sesi bir fısıltıdan biraz daha fazla.

"İstiyorum," diyorum nefes nefese, kalbim avucunun altında hızla çarpıyor. Benimkinin altında onun kalbinin düzenli atışını hissedebiliyorum.

"Benden hiç şüphemiz yok mu?"

"Yok," diye yanıtlıyorum bakışlarını tutarak.

"Benim de hiç şüphem yok," diye yanıtlıyor. "Sen benim kocamsın, Jake. Çıkış yolu aramıyorum."

Hay sikeyim. Gözyaşlarımı yutuyorum ve başımı sallıyorum. "Evet... çıkış yok."

Başını sallayarak ellerini yanına indiriyor. "Şimdi iyi misin?"

Tekrar başımı salladım.

"Hazır mısın?"

Öfkelendim. "Evet, hazırım Mars."

Elini bana uzatırken ağzının kenarı bir gülümsemeye dönüşüyor. "O zaman gel. Gidip oğlumuzla tanışalım."

"ÇOK ." PARMAĞIMI UYUYAN OĞLUMUN DUDAKLARINDA GEZDIRİYORUM.
Kaş. Kollarımda biraz kıpırdandı ama uyanmadı.

Neredeyse gece yarısı olmalı. Etrafımdaki herkes sızmış durumda. Bu öğleden sonra Mars'ı Goldilocks'un yatağında uyuyan Ayı Baba gibi gösteren küçük bir tekerlekli yatak getirdiler. Cay onun yerine ayakları ucundan dışarı çıkmış bir şekilde yatıyor. Mars kanepenin köşesine tünemiş, duvara yaslanmış oturur pozisyonda uyuyor ve usulca horluyor.

Rachel da ne mutlu ki uyuyor. Yatağa bir göz atıyorum. Saçları düğümlenmiş, ağzı açık ve biraz salyası akıyor. Gülümsüyorum. Hiç bu kadar güzel görünmemişti. Sonсуza dek hatırlamak için fotoğrafını çekerdim ama cebimdeki telefona ulaşmak için kucağımdaki bebeği itip kakmam gerekecek.

Tabii ki uyuyamıyorum. Bebeğime bakmadan duramıyorum. Onu yere bırakamıyorum. Langley bu kadar yoğun hissedeceğim konusunda beni uyarmıştı. Sonuncusunun elini ısırarak tehdit etmeden önce hemşireler iki kez onu benden almaya çalıştı. Tüm öğleden sonra ve akşam boyunca ekipten, arkadaşlardan ve aileden 'tebrikler' mesajları yağdı. Sonunda hepimiz telefonlarımızı sessize aldık. Küçük bebek No Name Flörp Price, saat 13:07'de son derece saygın bir ağırlık olan 8 lbs. 1 oz.

Ve yumurtadan çıkmadan tavukları saymıyorum, ama onun tamamen siyah saçları var. Kızılımsı esmerime ve sarışın Viking'e bakıp sırtıyorum. İkisi de umurumda değil ama bahse girecek olsaydım.

"Peki, sana ne isim verelim küçük adam?" Parmaklarımdan ucuyla siyah saçlarını okşayarak mırıldanıyorum.

Kapı açılıyor ve koridorun parlak ışığı üzerimize düşüyor. Vücudumu çevirerek onu ışıktan koruyorum ve davetsiz gelen her kimse ona ters ters bakıyorum.

"Oh-" yumuşak bir fısıltı geliyor. "Hepsi uyuyor. Geri geleyim mi?"

Gözlerimden yaşlar akarken kalbim duracak gibi oluyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum. "Amy?" İkizim daha yüksek bir fısıltıyla, "Sakın " diyor.

"Sakın onu düşürme
tatlı bebeğim."

Sandalyeye yerleşip onun bana doğru gelmesine izin veriyorum. Koyu renk saçlarını uzun bir at kuyruğu yapmış, makyajsız yüzünde şeffaf çerçeveli gözlükler var. Bir çift yoga pantolonu ve hımbıl bir kazak giyiyor; belli ki havaalanından yeni gelmiş... Japonya'dan gelen bir uçakla gelmiş olmalı.

"Nasıl oldu da buraya geldin?" Alnımdan öpmek için eğildiğinde öne doğru eğilerek söylüyorum.

"Dün mesaj atar atmaz uçağa atladım," diye cevap veriyor.

Öfkelendim. "Evet, annem ve babam da aynı fikirdeydi."

üzerimden bebeğe bakarken eli omzuma gidiyor. "Annem söyledi. Uçuşun ortasında beni aramaya çalışıyormuş. Uçakta Wi-Fi varmış, o da bana mesaj atmış."

"Harika," diye mırıldandım.

"Sanırım onun tarafını tutacağımı falan düşündü," diye devam ediyor. Yavaşça dönüp bana bakıyor, yüzü taş kesilmiş. "Onun yerine onu azarladım."

Gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum. Bugün gerçekten daha fazla ağlayamam. Bu noktada, sağlığım için korkuyorum. Rachel'ın serum torbasını çalıp su takviyesi yapmam gerekecek.

"Ona dedim ki, onlar kendilerini toparlayıp çağdışı önyargılarından kurtulmadıkça, sen ve ben yetimler gibi yaşayacağız" diye devam ediyor.

Gözlerimi açarak iç çektim. "Amy, benim yüzümden onları kesmek zorunda değilsin."

"Hey, boğayla uğraşırsan boynuzlarını yersin," diye dalga geçiyor.

Başımı sallayarak bir kahkaha atmaktan kendimi alamıyorum. Ortaklarım iş göremeyecek kadar Boğa burcu olduğum konusunda şaka yapmayı severler, ama bunun tek nedeni ikizimi benim kadar iyi tanımamalarıdır.

"Hadi ama," diyor daha ciddi bir şekilde. "Her şey senin için değil, Jake. Benim için de. Bu benim iç huzurumla ilgili. Sen ve ben onların umduğundan ya da korktuğundan çok daha fazla birbirimize benziyoruz," diye ekliyor. "Onların zehirli enerjisine hayatımızda ihtiyacımız yok Jakey. Burada harika bir ailen var." Etrafta kendinden geçmiş ortaklarıma bakıyor. "Ve harika arkadaşların, harika bir takımın var."

"Peki sende kim var?" Fısıldıyorum.

Gülümsüyor, gözleri yaşıyor. "Sana sahibim."

Başımı salladım. "Senin de daha fazlasına ihtiyacın var, Am. Daha fazlasını hak ediyorsun. Etrafında senin için savaşılan koca bir ekip olmasını hak ediyorsun."

"Ben her zaman biraz yalnız bir kurt oldum," diyor omuz silkerek.

"Yalnız bir kurt," diye düzeltiyorum. "Ve öyle olmak zorunda değilsin. Eve gel, Am."

Kara kaşlarını kaldırıyor. "Ne yani, seninle, üç ortağınla, yeni doğmuş bir bebekle ve hiperaktif bir köpekle mi yaşayayım?"

"Mars'ın eski evini aldık. Tess ve Langley yıllar önce taşındı. Orada öylece boş duruyor."

Tekrar alnımdan öpüyor. "Bunu düşüneneğim."

O da hep böyle söyler. Beş yıldır onu Amerika'ya geri getirmeye çalışıyorum. İşinde ya da hayatında mutlu olmadığını biliyorum. İlk başta, tüm bu macera onu heyecanlandırıyordu. İzin günlerinde ve hafta sonlarında Güney Kore, Tayland, Vietnam, Malezya gibi her yeri gezdi. Ancak yurt dışında olmanın verdiği yenilikler geçince, macera hikayeleri kısaldı ve gülümsemeleri azaldı.

İkizimi tanıyorum. O yalnız ve mutsuz. Ve bu beni parçalıyor.

"Peki, adı ne?" diye fısıldıyor, Flörp'ün küçük başını okşamak için bana doğru uzanıyor.

"DNA sonuçlarını alana kadar ona isim vermeyeceğiz."

Gülümsüyor ve beni bilerek dürtüyor. "Ama isim düşünüyorsun... O siyah saçlarla, düşünmemek için deli olmalısın."

Omuz silkiyorum. "Rach'in de siyah saçları var."

"Hadi ama Jakey. Bu bebek senin burnuna, saçına ve bahse girerim çikolatalı süt sevgine sahip."

Yumuşak bir kahkaha atıyorum, umudum biraz daha parlıyor. "Tamam, eğer benim olursa... Aile ismi olmasını isterim. Çocuğa yakın bir kök veriyormuşsun gibi hissetmek hoşuma gidiyor. Sanki ilk anlarından itibaren içlerine işleyen bir tarih parçası gibi. Onlar bir yere aitler." Oğluma bakarak gülümsüyorum. "Onun bir yere ait olmasını istiyorum, anlıyor musun? Hayatında çok fazla kahkaha ve sevgi olmasını istiyorum."

"Biliyorum," diye mırıldanarak kolumu okşuyor.

"Hayır, bilmiyorsun," diyorum, hâlâ ona bakarak. "Bunu yapana kadar, onu kollarıma ilk aldıklarında hissettiklerimi hissedene kadar yapabileceğini sanmıyorum. Sanki kalbimin büyüdüğünü hissettim. Sanki daha da büyümesi *gerekiyordu* çünkü bu yeni küçük hayat tarafından doldurulması gereken çok fazla alan vardı. Korkmuştum, mutluydum ve çok bunalmıştım. Bu..." Ne söylemeye çalıştığımı bile bilmiyorum. Kahretsin, çok yorgunum.

"Ebeveyn olmak böyle bir şey," diye sözümü bitiriyor. "Artık birinin babasıysın, Jake. Bu küçük hayatın sana hiç kimsenin ihtiyaç duymadığı kadar ihtiyacı var. Hatta benden bile fazla," diye ekliyor hüzünlü bir gülümsemeyle. "Çok yazık, çünkü hayatındaki en muhtaç kişi benmişim gibi davranmayı hep sevmişimdir."

Alnından öpecek kadar eğildim. "Sana yakın bir ikinci diyeceğiz."

Tekerlekli yatağın üzerinde kayan yumruya bakıyor. "Cay şimdi bu ödülü almıyor mu?"

"Kahretsin... evet, o çok muhtaç bir pislik."

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Poseidon'u da unutma. Onlar uyumlu bir çift."

İnledim. "Biliyor musun, çok haklısın Am. Herkes bana muhtaç pislik demek istiyor - ve kesinlikle öyleyim - ama benim kadar kötü olmadıklarını iddia etmeleri tam bir şaka."

"Amy?"

de dönüp Rachel'in gözlerini kırıştırarak uyandığını ve aramızda dolaştığını görüyoruz. "Selam Rach," diyor yumuşak bir gülümsemeyle. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ağrım var," diye cevaplıyor Rachel. "Ve yorgun." Bana bakıyor. "O nasıl?" "Biraz sıkıcı olduğunu düşündüm, bu yüzden onu bir bebekle takas ettim.

tembel," diye takılıyorum. "Çok daha havalı. Görmek ister misin?"

Amy yumuşak bir kahkaha atarken Rachel gözlerini deviriyor. "Burada olmana sevindim," diyor Rachel kardeşime ve yüzünü buruşturarak su bardağına uzanıyor. Amy hemen kalkıp suyu getiriyor, yeniden dolduruyor ve yastıklarını kabartıyor. Usulca konuşuyorlar ve beni güzel oğluma bakmam için yalnız bırakıyorlar.

Ardından Mars kıpırdanıyor, boynunu kırarken inliyor, bükülmüş yastığı yere düşüyor. Bir saat içinde hepimiz yeniden uyandık, buna yüksek sesle osurduktan sonra Rachel onu tutup suratına bir meme sokana kadar ağlamaya devam eden No Name de dahil. Zaman resmen anlamını yitirmişti, bu yüzden bir saat sonra Cay, Mars, Amy ve ben köşedeki mobilyaların üzerine garip bir şekilde tünemiş, New York usulü pizza için dünyanın en boktan bahanesini atıştırıyorduk. Kapı çalındığında isteksizce bir dilime daha uzanıyordum.

"İçeri gel," diye sesleniyor Rachel.

Ama içeri giren bir hemşire ya da doktor değildir. Harrison, Rachel'in ikizinin yüksek güçlü yönetici şefi.

"Aman Tanrım," diye bağırıyor Rachel, emzirdiğimiz bebeği itip kakacak kadar hızlı bir şekilde öne doğru oturarak. Rachel onu düzeltinceye kadar inliyor ve mızızlanıyor, tüylü siyah saçlarını birkaç kez okşayarak onu yatıştırıyor.

Harrison elinde bir buket çiçekle kapıda öylece duruyor. "Hey, hanım evladı," diyor sonunda, gözyaşları dolup taşarak. "Kahretsin, artık... birinin annesi gibisin." Elini göğsüne bastırıp derin bir nefes alıyor. "Vay canına... Bu çok tuhaf. O burada. O artık bütün bir insan."

Gülümsüyor. İçinde bir ışık gibi parlıyor. Kahretsin, *bu* onun şimdiye kadar görüldüğü en güzel hali. Böyle otururken çekilmiş bir fotoğrafını istiyorum.

-Saçları dağınık, ellerinde serumlar, gözlerinin altında yorgun halkalar, çocuğumu emziriyor. Bir yeryüzü tanrıçası gibi görünüyor, tüm gücü, sakinliği ve sevgisiyle.

Sanki kapının tekrar açılmasını bekliyormuş gibi ikizinin etrafına bakıyor. "Somchai nerede?"

"Bu hafta sonu büyük bir yemek kamyonu etkinliği vardı," diye omuz silkerek cevap veriyor ve Caleb'in kendisine uzattığı açık kutudan bir parça pizza kaparken geri kalanımıza 'merhaba' diyor. "Pazartesi günü uçakla gelecek. Sizin evin yakınındaki sahilde küçük bir bungalov kiraladık. Bir hafta kalacağımızı düşündük -yakın ama yolumuzun dışında," diye hızlıca ekliyor. "etmek istemiyoruz. Annem ve babam da şu anda uçakta. Bizimle kalacaklar."

Hiçbirimiz daha fazlasını söyleyemeden kapı bir kez daha çalınıyor.

"Buraya başka kimse sığmaz," diye uyarıyor Caleb, etrafına bakınarak kalabalık bir alan.

"İçeri gel," diye sesleniyor Rachel.

Gece hemşiremiz Esther lavaboda ellerini yıkarken içeri giriyor. "Merhaba anne. Bebek nasıl? İyi emiyor mu?"

Rachel bebeğe bakarak, "Sanırım öyle," diye cevap veriyor. "Sanırım uykuya dalıyor," diyor, onu bininci kez içine çekerken gülümseyerek.

"Doktor Varma'nın paylaşmamı istediği bazı sonuçlar var," diyor, gözleri tabletinde. "Sabah dönene kadar beklemek isteyeceğinizi düşünmedi."

Kalbim durdu. Yutmaya ağızındaki boktan pizzanın tadı kum gibi geliyor. "Aman Tanrım," diyorum Caleb'in elini tutarak. "Esther, DNA sonuçlarını aldın mı?"

Bana gülümsüyor. "Elbette. Acele sipariş."

Odadaki gerilim birden on bire yükselir. Birdenbire, kimse nefes almıyor.

"Umm... Gideyim mi?" diyor Amy, küçük kanepenin koluna tüneyerek.

Hızlıca Harrison'a bakıyor. "Biz... biz dışarıda bekleyebiliriz-" "Hayır, kalın," diyorum ve boştaki elimle onun elini tutuyorum.

Rachel'a ve ortaklarıma bakıyor.

"İkizler kalabilir," diyor Rachel, en az bizim kadar gergin ve heyecanlı görünüyor.

"Pekâlâ o zaman," diyor Esther, okuyucularının arasından gözlerini tablete dikerek. "O zaman sadece okumamı ister misin?"

"Evet," diyor altı ses aynı anda.

Gözlerini kırıştırıyor ve küçük bir gülümsemeyle etrafımıza bakıyor. "Pekala o zaman... şey..." Biz erkeklere doğru bakıyor. "Hanginiz Jake?"

Caleb ve Amy ellerimi sıkarken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Amy'nin nefesi kesiliyor. Yatağın üzerinde, Rachel gözyaşlarına boğuldu.

Esther bana nazik bir gülümsemeyle, "Hepsi sana bakıyor, tatlım," diyor. "Sen Jake Price mısın?"

Başımı sallıyorum, kelimeler bulamıyorum. Derimden fırlayacakmışım gibi hissediyorum.

"Tebrikler, tatlım. Sen babasın."

"Aman Tanrım," diye haykırıyor Amy yanımda, bir kolunu bana dolayarak. "Tebrikler bebeğim," diye fısıldıyor Caleb, beni öpüyor-dudaklarımı, yanağımı, yanaklarımı

Tapınak. "Bu ilkinin senin olmasını o kadar çok istedim ki."

Yani, ben de biliyordum ama asla bir şey söylemeyecektim. Ne olursa olsun o benim. Mars haklı, çıkış yok. Ama önce Rachel'ı sevdiğimi ve şimdi birlikte bu güzel insan hayatını kurduğumuzu bilmek benim için tatmin edici bir şey. Evrende bizden bir parça var. Tam bir döngü anı gibi hissettiriyor.

Mars gözlerinde sevinç gözyaşlarıyla bana başını sallıyor ve Rachel boştaki elini uzatarak beni yanına çağırıyor. Küçük kanepeyi itip hastane yatağının ucuna doğru koşuyorum. Bana olabildiğince yer açıyor ve ben de yarım yanağımla oturuyorum, emzirdiğim oğluma bakarken bir kolumu onun omuzlarına atıyorum. Ağzı artık zar zor hareket ediyor. Yine neredeyse uyuyor. Dolu, mutlu ve çok seviliyor.

"Bir isme ihtiyacı var," diye mırıldanıyor Rachel. Yüzünü çevirerek göğsümü öpüyor.

Elimi onun üzerine koyuyorum. "Bir Compton aile ismi olmasını umuyordum," diye yüksek sesle itiraf ediyorum. "Güçlü bir isim istiyorum... sadakat ve merhamet ifade eden bir isim." Odanın diğer ucundaki ikizime bakıyorum. Ona gülümseyerek, "Açıkçası Amy'yi düşünüyordum... ama bu çok tuhaf," diyorum.

"Adını Amy mi koymak istiyorsun?" diyor Cay ve bana 'veto' dememek için gerçekten çok uğraştığını biliyorum.

"Tanrım, Jake," diye ağlıyor Amy, gözlerini ovuşturarak.

Kendi gözyaşlarımı kırıştırıyorum. "Evet, ama belki biraz değiştirebiliriz. Mesela... daha erkeksi yapabiliriz? Mesela... Jamie'ye ne dersin?" diyorum, "J" sesini uzatarak. "Bu bir erkek ismi, değil mi?"

Rachel bir an düşündü. "Jake ve Amy'nin bir karışımı gibi mi?"

Lanet olsun, ben bir dahiyim. "Evet," diyorum gülerek. "Evet, aynen böyle. Jake ve Amy Jamie oluyor... Jamie Price."

"Göbek adın var mı?" diyor Cay.

Kahretsin. İlk isimleri düşünmek için o kadar çok baskı yapıyordum ki, bir göbek adına da ihtiyacı olacağını düşünmeyi bile bırakmadım. "Rachel'ın seçmesini istiyorum," dedim sonunda.

Bana sertçe baktı. "Ne? Bebeğim-babam seçmiyor. Kural bu, değil mi?"

"Evet, ben de *senin* seçtiğini seçiyorum," diyorum alnından öperek. "Jamie onun ilk adı. Oğlumuza bir göbek adı ver, bebeğim."

İç geçiriyor, ona bakıyor. Çok geçmeden yeniden gülümsemeye başlıyor. "Eğer ikizin onun ismiyle temsil ediliyorsa, benimkini de orada istiyorum," diyor. "Jamie Harrison."

Sırtarak odanın öbür ucuna baktığımda ikizini de kırıldığını gördüm. Şimdi ikisi de orada ağlıyor.

"Bu gerçekten harika bir isim," diyor Caleb.

"Bayıldım." "Katılıyorum," diyor Mars. "Mükemmel bir isim."

Oğluma gülümsüyorum, kalbimi o kadar çok sevgi dolduruyor ki beni öldürebileceğini düşünüyorum. Başparmağımla onun yumuşak saçlarını okşuyorum, diğer kolum hâlâ Rachel'ın boynunda. "Bunu duydun mu? Artık bir adın var küçük adam ve bu mükemmel. Sen bizim Jamie'mizsin... Jamie Harrison Price."

DİŞ HEKİMİ: BÖLÜM 1

Not: Aşağıdaki iki bölüm Tuomas Price'ın doğumundan on ay sonra geçmektedir (ilk olarak PEA:VOL 1, Bölüm 5'te belgelenmiştir).

(Mutfak lavabosunda üstsüz dururken omuzlarımı geriyor, boynumu kırıyorum.

Sabah güneş ışığı açık veranda kapılarından içeri süzülür. Bitti

Yoldan çekilen bir çöp kamyonunun gürültüsüyle bir blok ötedeki okyanusun sesini zar zor duyabiliyorum. Bu sestən asla bıkmam - suyun kuma karşı ritmik itiş ve çekişi. Bu doğanın kalp atışı, bir saatin akrep ve yelkovanı gibi sabit.

Kahve makinesi tıklıyor ve kendime büyük bir fincan kafeinsiz koyu kahve dolduruyorum. Benimkini sade bırakıp buzdolabına uzanıyorum ve süt ile nane kremasını çıkarıyorum.

"Hiç uyudun mu?" Caleb bir dakika sonra arkamdan yaklaşarak soruyor. Çoktan bir çift atletik pantolon ve eski bir hokey tişörtü giymiş, kafasında ters bir şapka var.

Sütü ve kremayı tezgahın üzerinden ona doğru kaydırıyorum. "Birazcık."

Doğrusu, çok yorgunum. Gecenin yarısını diş çıkaran bebeğimizle geçirdim. Zavallı Tuomas'ın günlerdir diş etleri ağrıyor. Üst dişlerinin ikisi de aynı anda kesiliyor. Umarım bu gece biraz rahatlar ve ikimiz de uyuyabiliriz.

"Sana yardım edeceğimi söylemiştim," diyor Caleb, fincanına kahveyi doldurduktan sonra mide bulandırıcı derecede tatlı süt ve nane kremasını ekliyor.

"Uykuya benden daha çok ihtiyacın vardı," diye mantık yürütüyorum, kahvesini beyazlatılmış badem rengine gelene kadar karıştırmasını izliyorum. "Hey-kahve yok," diyorum tam zamanında.

Sarsılır, fincanı dudaklarına götürür. Sonra inliyor. "Sik beni."

"Doktor Ingram yiyecek ya da içecek yok dedi-"

"Evet, oradaydım," diyor, eli fincanını sıkarken bakışları yanlara kayarak bana dik dik bakıyor. "Madem bana zorluk çıkaracaktın neden kremamı çıkardın?"

"Çünkü her zaman senin kremanı çıkarıyorum." Sütle birlikte buzdolabının kapağına yerleştiriyorum. Beş yıllık günlük yaşamın ardından artık alışkanlık haline geldi. Genellikle ilk kalkan ve ilk inen ben olduğum için kahveyi hazırlıyorum. Bilinçli bir düşünce olmadan karton elimdeydi. "Bir yudum ve sonra lavaboya gidecek," diye uyarıyorum.

"Ben bir kahve bağımlısıyım, Mars. Sabah kahvemi içmem *lazım*." "Bir yudum. Küçük bir yudum."

Bir iniltiyle dövmeli kolunu kaldırıyor ve ağzını ıslatmaya ancak yetecek kadar kahvesinden bir yudum alıyor. "Kahretsin... bu çok iyi." Dilini emiyor ve kupasının içindekilere özlemle bakıyor.

Elimi uzatıyorum ve o da iç geçirerek uzatıyor. Lavaboya dökmemi izliyoruz, kremisi, naneli karışımı paslanmaz çelik üzerinde birikiyor, gidere doğru yarıyor.

Kahvesinin yok oluşunu izlerken elleri tezgahı kavıyor. "Şu anda senden nefret ediyorum."

"Alabilirim," diye cevap veriyorum, boş kupasını yumuşak bir çınlamayla lavaboya bırakıyorum.

"Dada, bak," diye sesleniyor Jamie arkamızdan.

Caleb döner ve kötü tavrını çabucak bir kenara bırakır.

Çocuklar mutfak adasının uzak tarafındaki mama sandalyelerinde yan yana oturmuş, sessizce kahvaltılarını yapıyorlar.

Cay, Jaime'ye, "Selam çocuklar," diyor ve adanın etrafından dolaşarak başlarının üstünü öpüyor. "Vay canına, burada çok güzel bir kahvaltı yapmışsınız. Dada'yla paylaşmak ister misiniz?"

"Tuo ile paylaşıyorum," diye yanıtlıyor Jamie. "Bak."

En büyüğümüz paylaşma evresinde-oyuncaklar, yiyecekler, hatta ara sıra sırtındaki gömleği bile. Biz izlerken, çırpılmış yumurtayı ve doğranmış çileği minik yumruğuyla kavıyor, kardeşinin tabağına koymadan önce sıkıyor.

"Ye bakalım Tuo," diyor ve bir avuç daha uzatıyor.

"Çok naziksin Jaminen, ama senin de yemek yemen gerek," diyorum Fince, Caleb mama sandalyelerini birbirinden uzaklaştırırken.

Tuomas mırıldanıyor, elini yeni yumurtalarının üzerine vuruyor, ağzı zaten kavunla dolu. Jamie yumruğuna daha fazla yumurta sıkıştırarak eğilmeye çalışıyor, kardeşinin tabağına ulaşamayınca hayal kırıklığına uğruyor. Bir çığlıkla yumruğunu açar ve yumurta yere düşer. Poseidon saniyeler içinde orada olur ve pisliği çabucak temizler. Çocuklar yemek yerken asla birkaç santimden fazla uzaklaşmıyor.

"Tanrım, çok tatlılar," diye mırıldanıyor Caleb, tostlarını yerken ellerini iki çocuğun kafasında gezdiriyor. Jamie'nin saçları çikolatamsı kahverengi ve arkaya doğru biraz uzuyor. Tuomas'ın saçları ise sarı. Annelerine o kadar benziyorlar ki içim acıyor.

"Bu sabah onlardan haber aldın mı?" Caleb bana soruyor.

"Henüz çok erken," diye yanıtlıyorum.

Rachel ve Jake takımın geri kalanıyla birlikte batıdalar. Cuma günü bir dizi deplasman maçı için yola çıktılar. Rays Cumartesi günü Arizona'da Coyotes, bu gece Colorado'da Avalanche ve Çarşamba günü Teksas'ta Stars ile oynadıktan sonra Cumartesi günü Predators ile kendi sahasında oynayacağı maç için Jacksonville'e dönecek.

"Avs iyi bir sezon geçiriyor," diyor muhtemelen telefonundan istatistikleri kontrol ederken. "Savunma sıkı. Yakın bir maç olacak."

"Senin için kaydediyorum," diyorum, kalçamı tezgâha yaslayıp çıplak ayaklarımı bileklerimden çaprazlayarak.

Kupamı dudaklarıma götürüp sıcak kahvemden bir yudum daha alırken mutfağın diğer ucundan bana bakıyor. Kaşları çatıldı. "Bunu benim önümde yapmak zorunda mısın?"

"Burası kahvemi içtiğim yer," diye cevap veriyorum.

"En azından bir seyahat kupasına koyabilirsin, böylece koklamak zorunda kalmam. Yiyemediğim yumurta ve tostun kokusundan midemin guruldaması yeterince kötü zaten."

Sırıtlıyorum, fincanı burnumun altında tutuyorum, fındıklı dumanın zengin kokusunu, o ince tuz ipucunu içime çekiyorum. "Bana hep Jake'in dişçiye gitme konusunda ele avuca sığmaz olduğu söylenirdi."

Caleb çenesini sıkıyor, irkilmemeye çalışıyor. Bu ameliyatı aylardır erteliyor, her seferinde işle, hayatla ve çocuklarla çok meşgul olduğumuzu savunuyor. Gereksiz yere acı çekiyordu. Rachel ve Jake sonunda, randevuyu alıp dişini çektirmeyi kabul etmesi için onu tüm yakınlıklarını kesmekle tehdit etmek zorunda kaldılar.

Bu sabah dişçinin iki aydır tek boş günü. Bu da demek oluyor ki evde tek başıma *iki* muhtaç, ağzı ağrıyan bebeğe bakacağım.

Yine sııttım.

Caleb göğsünü , "Dişçilerden korkmuyorum," diyor. "Biliyorum."

"Gereksiz ameliyatlara inanmıyorum."

Karanlık bakışlarını tutuyorum. "Dişin çenende çürüyor Cay."

Kollarını kavuşturarak inliyor.

"Basit bir işlem," diyorum daha nazikçe. "Doktor Ingram büyük olasılıkla çıkarma işlemi için sizi ameliyata bile almayacaklarını söyledi."

"Altına girmeyi sevmiyorum," diye itiraf ediyor, Jamie tostuyla köpeği kızdırırken aşağıya bakıyor.

"Biliyorum," diyorum tekrar.

Ve bu doğru. Caleb Price'ı tanırım. Eğer kontrolü elinde tutacaksa, uyanık kalacaksa her türlü acıya katlanır. Diz ameliyatlarının anıları hala bazen rüyalarına giriyor. Ve vücudu dinlenirken bile biraz acı içinde yaşadığını biliyorum.

Daha da önemlisi, savunmasızlığın her türlüşünden nefret eder. Bu yüzden beş yıl sonra bile bizimle aynı odada uyumuyor. Diğer üç kişinin ve bir köpeğin her saat bir aşağı bir yukarı olduğu bir odada kendini kontrolden çıkmış hissediyor.

"Bunu bir kez yap, sonra biter," diye akıl yürütüyorum.

"Ağrı kesici yok" diyor. "Sonrasında Tylenol'den daha sert bir şey yok. Anlaştık mı?" Başımı salladım. Bu konuda her zaman . İkimiz de içki içmeyiz ya da uyuşturucuya tolerans göstermeyiz.

İkimiz de vücudumuzun doğal işleyişini değiştiren kimyasallardan hoşlanmıyoruz. Gençliğinde deneyler yaptığını biliyorum. Ligden tıbbi olarak emekli olduktan sonra aşırıya kaçtığını biliyorum. şimdi bedenem ve zihnem temiz kalmayı tercih ediyor. Benim etkim altında kafeinsiz kahveye bile geçti. Kahve arzusu tamamen tat ve rutin için, kimyasal dürtü için değil.

"Bununla tek başına uğraşmak zorunda kalmandan nefret ediyorum," diye mırıldanarak telefonunu cebine soktu.

"Bethany çocuklara göz kulak olmak için burada olacak," diye cevap veriyorum. "Günün geri kalanında uyumaktan başka bir şey yapacağından şüpheliyim."

Sanki onun adını söylemek bir çağrı gibi, kapı zili çalıyor ve köpek havlayarak koridordan aşağı fırlıyor. Kapı zili uygulamamı kontrol ettiğimde, çocukların en sevdiği dadının ön verandada durduğunu ve kızı Sunny'nin kalçasına tünediğini görüyorum. Jamie ile aynı yaşta ve birlikte çok iyi oynuyorlar.

Kupamı yere bırakıp kapıya doğru ilerlerken Caleb'in sesi beni durduruyor. "Kapıyı gerçekten bu halde mi açacaksın?"

Kıpırdamadan duruyorum, yırtık pırtık uyku pantolonumu, çıplak ayaklarımı ve gömleksiz halimi düşünüyorum. Bir elimi kırpılmış saçlarımın üzerinde gezdiriyorum. "Çok mu fazla?" Sırıtarak söylüyorum.

"Çok az dene," diye kestirip atıyor. "O pantolonun içinden aletini görebiliyorum Mars."

Elimi yanıma bırakıyorum. "Neden sen kapıya bakmıyorsun ve ben de üstümü değiştirmiyorum?"

"İyi fikir." Kıpır kıpır Tuo'yu mama sandalyesinden alan Caleb yanımdan geçip ön kapıya yöneliyor.

Mutlu bir Jamie'yi tostunu parçalamayı bitirmesi için bırakıyorum, ben de bir gömlek aramak için çamaşır odasına giriyorum.

OTUZ DAKIKA SONRA, CALEB VE BEN KAMYONUMDAYDIK, GPS'İMDE

Dişçinin şehir merkezindeki muayenehanesine giden yolu tarif eden telefon. Caleb'la geçirdiğim bu sessiz anları seviyorum. Rachel ve Jake arabada çok konuşurlar. Eğer konuşmuyorlarsa, müziğin açık olmasını istiyorlar. Ve şimdi, çocuklar daha az uyuduğu için, her zaman bir çeşit gürültü var.

Sadece Caleb ile sessizce oturabilir ve kamyonun yolda gürültüyle hissedebilirim. Ön camdan dışarı soğukkanlılıkla bakıyor. Gergin olduğunu gösteren hiçbir işaret yok... tabii onu tanımıyorsanız. Saçlarını karıştırma dürtüsüyle savaşıırken elini kucağında yumruk yapıp duruyor.

Bu arada, taksinin diğer ucuna uzanıp elimi onun kalçasına koyma dürtüsüyle savaşıyorum. Dokunuşumun onu sakinleştirip sakinleştirmeyeceğini ya da daha da gerginleştirip gerginleştirmeyeceğini asla bilemiyorum. Jake ve Rachel her zaman benim dokunuşumu arzularlar. Birlikte geçirdiğimiz beş yıldan sonra, Rachel ve ben neredeyse aynı teni paylaşıyoruz. İster seks yoluyla olsun, ister hayatın sıradan işlerini yaparken aradığımız bağlantı olsun, dokunuşumuz sürekli.

Jake'le ilişkimiz hiçbir zaman cinsel dokunuşla ilgili olmadı. Bunu benden istemediğini biliyorum, ben de ondan istemiyorum. O sadece fiziksel yakınlık istiyor-platonik ve romantik. Diğerleriyle seks yapmak istiyor. Yorulduğunda, sıkıldığında, sadece benim yakınlığımın getirebileceği sessizliğe ihtiyaç duyduğunda benim dokunuşumu arzuluyor. Bizimki aşıkların dokunuşu değil. Bu dokunuş

sevilmek. Ve bizim için bu yeterli. Gerisini ortaklarımız memnuniyetle sağlar.

Ortaklarımız...

Sağ tarafa bakıp Caleb'in yolu nasıl izlediğine dikkat ediyorum. O benim de ortağım ama yine de bir muamma olarak kalıyor. Beni sevdiğini biliyorum. Bundan hiç şüphem yok. Ama benden ne istediği belli değil. Rachel aramızdayken beni kandırır, kızdırır, elime ve ağzıma götürür. O zaman dokunuşu sınır tanımıyor, dikkatinin çoğunu Rachel ve Jake'e odaklasa bile ortak duvarlarımızın yıkılmasıyla özgürleşiyor. Bu yeterli mi? Tatmin oldu mu?

Grup seks dışında, daha fazla yakınlık için beni hiç aramadı, bu yüzden tatmin olduğunu varsaymalıyım. Rachel'ı sevdiğim, Jake'i rahatlattığım ve ikisini de Caleb'la paylaştığım bir hayata teslim oldum.

Ama bazı anlar vardır.

Tekrar ona doğru bakıyorum, ışık kırmızıya dönerken hızla yola geri dönüyorum. Frene hafifçe basıyorum, kamyon durmak üzere yuvarlanıyor.

Nadir anlarda Caleb bana bakıyor ve sanki parmaklarını göğüs kafesimin kemikleri arasına sokuyor, sıkıca kavırıyor ve tüm gücüyle çekiyor gibi hissediyorum. Bu bakış beni nefessiz bırakıyor. *Acı* çekiyorum. Ama sonra gözümü kırpmıyorum ve kayboluyor. Gözlerindeki gölgeler kalkıyor ve benden uzaklaşıyor. İsteniyor olma hissi bir anda yok oluyor.

Belki de hayal etmişimdir.

Işık yeşile dönüyor ve dikkatimi yola veriyorum. Sağlık ofislerinin otoparkına döndüğümde telefonlarımız yeni bir mesajla çalıyor. Caleb bardak tutucusundan telefonunu alıyor. "Hurricane'den" diyor. "Jake sabah pateni için buza çıktı."

Başımı salladım.

"Dizinin hâlâ sorunlu olduğunu söylüyor."

Park makinesinden bir bilet çekerken cevap vermiyorum. Mekanik kol bizi kabul etmek için kalktı.

Jake sezon öncesi antrenmanından çıkarken hafif bir diz burkulması geçirdi. Daha da kötüleşmemesi için dua ederek onu yakından izliyoruz. Kalçalarımın ve dizlerimin durumu hakkında sürekli endişelenmemin geride kaldığını hatırlamak garip geliyor. Emekli oldum. Hokey artık benim hayatım değil.

Bir NHL takımında aktif olarak çalışan üç ortağım olduğu için bu benim hayatım. Ama artık hayatımın toplamı bu değil. Yapabilirim

İstedigimi yiyebilir, istediğim zaman ve istediğim şekilde çalışabilirim. Dizlerim ağrıyorsa, ağrıyla oynamak zorunda değilim.

Hokey olmadan kendimi boşlukta hissedeceğimi düşünmüştüm ama hissetmiyorum. Son üç yılda pek çok kez koçluk pozisyonları, personel pozisyonları, kamp ve eğitim pozisyonları, gözlemcilik pozisyonları teklif edildi. Hepsini geri çevirdim. Hayatımın geri kalanında ne yapmak istediğimi bilmiyor olabilirim ama hokeyin benim için bittiğini biliyorum. Emekli olma kararından dolayı huzurluyum.

Ama Jake henüz o noktada değil. Yakınında bile değil. Buz üzerinde olmaktan aldığı keyif azalmadı. Kariyerinde birkaç güzel yıl daha geçirmesi için dua ediyorum. Hepsinden önemlisi, emeklilik kararının bir zorunluluk değil, bir seçim olması için dua ediyorum. Ailemin Jake'in oyundan ayrılmak zorunda kalışını izlemenin acısıyla yaşamasını istemiyorum.

"Hey... iyi misin?"

Yavaşça bir park yerine girip kamyoneti park ediyorum ve kabinin karşısındaki Caleb'e bakıyorum. Yüzü bana dönük ama koyu renk gözlükleri gözlerini kapatıyor. Çenesindeki gergin çizgiyi, omuzlarındaki sertliği görebiliyorum. "Bunu sana sormam gerekmiyor mu?" Güneş gözlüklerimi çıkarıp tişörtümün üst kısmına sokuyorum.

Kapısını açmak için hareket etmiyor. "Bunu neden yapıyoruz, Mars?"

Kıpırdamadan duruyorum, parmaklarım kapımın kolunu okşuyor. "Ne yapacaksın?"

Güneş gözlüklerini çıkarıyor, bakışlarımı tutuyor. Gözleri yavaşça hareket edip yüzümü incelerken aramızda gergin bir an geçiyor.

"Bana bir şey sor, sana söyleyeyim," diyorum, neye baktığından emin değilim.
için.

Bir süre sonra oflayıp pufluyor ve güneş gözlüğünü bardak tutucusuna fırlatıyor.

"Evet...doğru. Hadi gidelim. Şu lanet işi bitirelim."

Üçüncü katta dişçinin muayenehanesini buluyoruz ve Caleb kaydını yaptırıyor. Sonra bekleme odasındaki sert sandalyelere oturuyoruz. Televizyonda gereksiz yüksek bir sesle bir ev çevirme programı çalışıyor. Bekleyen diğer hastalar sadece bir anne ve küçük oğlu. Çocuk bir oyuncak masasının başında duruyor ve bir sıra renkli bloğu kıvrılan bir tel boyunca şaklatıyor.

"Sanırım sokağın aşağısında bir kafe var," diye öneriyor Caleb, üzerinde modası geçmiş dergiler ve sahte bir saksı bitkisi olan sehpa bakarak.

"Bekleyebilirim."

"Bu biraz zaman alabilir-"

"İyiym dedim ya."

Sessizliğe gömüldük, kollarımızı kavuşturduk, beklerken dirseklerimiz birbirine sürtünüyor. "Caleb Price?"

İkimiz de yukarı bakıyoruz. Yeşil önlüklü, solgun, çilli yüzlü bir adam açık kapının önünde bekliyor. Genç çocuktan bize doğru bakıyor. Caleb orada oturuyor, kıpırdamadan, sanki az önce kötü bir şey söylemiş ya da yapmış gibi ona bakıyor.

Sırık gibi dişçi yutkunuyor, gülümsemesi biraz azalıyor. "Bay Price? Gitmeye hazır mısınız?"

"Siktir." Caleb sonunda ayağa kalkar. Ellerini atletik pantolonunun ceplerine sokarak cüzdanını ve telefonunu çıkardı. "Al dostum. Eşyalarımı tut."

Kişisel eşyalarını alıyorum.

"Neden şapkayı da almasına izin vermiyorsunuz?" der dişçi.

Caleb hışımla şapkasını çıkarıp bana doğru itiyor. Bir elini saçlarında gezdiriyor, buklelerini bir kez çekiştirdikten sonra elini bırakıp ceplerini yokluyor.

Şapkayı alıp az önce boşalttığı koltuğa koyuyorum. Sonra cüzdanını ve telefonunu içine yerleştiriyorum.

Diş hekimi "Arkadaşınızın da sizinle gelmesini istediniz mi?" diye sorar.

Caleb ona sertçe bakar. "O benim kocam ve hayır. On iki yaşında değilim."

Köşedeki kadın öfkeyle soluk soluğa kalıyor.

"Özür dilerim," diye fırlatır.

Çocuk kayıtsız kalır, hâlâ bloklarıyla oynamaya devam eder.

İçgüdülerimle hareket ederek öne uzanıp Caleb'in elini tutuyorum. Kaskatı kesildi. Dokunuşum koluna ve göğsüne doğru yayılan bir sarsıntı yaratıyor. Bana bakmasını isteyerek elini sıkıyorum. Yavaşça dönüp omzunun üzerinden bakıyor.

"Hemen geliyorum," diyorum ve elini bir kez daha sıkıyorum.

Başını salladı. Sonra dişçiyi takip ederek uzaklaşıyor ve beni beklemeye bırakıyor.

"BAY PRICE?"

Sarsılıyorum, şapkamı tekrar gözlerimin üzerine iterken omuzlarım sarsılıyor. Kahretsin, uyuyakalmak istememiştim. Ne zamandır dışarıdaydım? Telefonumu cebimden çıkardım.

Rachel ve Jake'in güncelleme isteyen birkaç telefonunu ve mesajını kaçırdığını görmek için cebimi açtım. Bir iniltiyle elimi kısa sakalıma sürüyorum. İki saatten fazla olmuştu.

Caleb'in ameliyatının sadece bir saat sürmesi gerekiyordu.

Sikeyim.

şimdi tamamen uyanığım. Telefonumu cebime geri koyup etrafıma keskin bir bakış atıyorum. Bekleme odasını daha fazla insan dolduruyor. Küçük çocukları olan iki anne daha odanın uzak tarafında bekliyor. Benden  koltuk aşağıda yaşlı bir çift telefonlarında geziniyor.

Resepsiyonist dikkatimi çekmek için bana el sallıyor. Sırtında ince örgüleri olan yaşlı, siyah bir kadın. "Sizi korkuttuğum için özür dilerim," diye sesleniyor camdan. "Kocanız şu anda işini bitirmek üzere, Bay Price."

"Tamam." Kişisel eşyalarını yanımdaki koltuktan alıp ayağı kalkıyorum.

Pencereye yaklaştığımda, "Sakinleştiriciye oldukça güçlü bir tepki verdiğı söylendi," diye uyarıyor.

Kalbim sıkışıyor. "Güçlü bir tepki mi?"

"Oh, kötü bir şey değıl," diyor hemen. "Sadece biraz kafası karışık. Kesinlikle eve bırakılmaya ihtiyaı olacak. Günün geri kalanında araba kullanmak ve herhangi bir tür ağır makine kullanmak yok, blender bile" diye ekliyor, kendi şakasına gülerek.

Kalp atışlarımın yavaşladığını hissederek başımı sallıyorum.

"İsterseniz sizi tekrar arayabilirim," diyor. "Doktor Ingram sizi sorduğunu söyledi."

Kıpırdamadan duruyorum. "Caleb beni mi soruyor?"

Dudaklarını gülümseyerek bzyor. "Sürekli 'seksi kocasını' sorup duruyor. Bu sensin, değıl mi tatlım?"

İ ekiyorum. Hayır, ben değılim. Caleb'in havadan daha çok arzuladığı başka bir kocası var. Gıpta ettiğı, taptığı, bedenine ve ruhuna taptığı bir koca. Uyuşturulmuş ve kafası karışmış bir Caleb sadece Jake'i istiyor olabilir. "Beni ona götür," diyorum yine de.

Benimle yetinmek zorunda kalacak.

Kapı vızıldıyor ve beni içeri almak için açılıyor. İçeri giriyorum.

"Bu koridordan aşağı inin ve sola dnn," diyor resepsiyonist. "O odada C."

Ona başımı sallayarak koridorda ilerliyorum. Matkapların sesi ve Ben sıramı savarken kapalı kapılar ardında diğerk dişçi ekipmanları uğılduyor.

kapıların üzerinde asılı olan işaretler. C odasının kapısı açık ve sesler duyabiliyorum. Kapıda durarak iki kez vuruyorum.

Uzun, siyah bir at kuyruğu olan minyon bir genç kadın arkasını dönüyor, yüzünde hala cerrahi bir maske var. Gözlerindeki gülümsemeyi görebiliyorum. "Şanslı koca siz misiniz?"

"İşte orada!"

Caleb'ı görmek için etrafına bakıyorum. Muayene masasına uzanmış yatıyor. Ağzının sağ tarafı biraz şişmiş görünüyor, yanağı gazlı bezle sarılmış.

"O burada," diye bağıyor, sözleri gazlı bez yüzünden boğuklaşıyor ve bulanıklaşıyor. "Tiffany, bak. Çok güzel değil mi?" Elini bana doğru uzatıyor, Tuomas'ın kucağa alınmak istediği zamanki gibi yumruğunu açıp kapatıyor.

Gözlerindeki donuk ifadeyi fark edince bir gülümsemeyi ısıyorum. Siktir, adam kızarmış.

"Çok güzel," diyor dişçi asistanı mutlu bir şekilde.

"Tanrım, Marsh, çok ateşlisin," diyor inleyerek ve muayene masasına . "Tiffany bana inanmadı."

"Bu doğru değil," diye düzeltiyor. "Onun çok yakışıklı olduğundan emin olduğumu söyledim... ve sen de öylesin," diye ekliyor bana.

Jake ve Rachel'in daha sonra keyfini çıkarması için telefonuma uzanıp kaydet tuşuna basmamak için kendimi zor tutuyorum. Ama Caleb bu sabah bana tam da bu korkuyu dile getirdi. Kontrolden çıkmaktan, damarlarında dolaşan uyuşturucunun iradesine karşı savunmasız kalmaktan korkuyor. Odanın öbür ucundan bilerek ona bakıyorum, kararlıyım. Onun bu yönünü benden başka kimse görmeyecek.

"Böylece Doktor Ingram dişi çekebildi," diyor diş hekimi asistanı. "Diş, taramaların gösterdiğinden biraz daha fazla gömülmüştü, bu yüzden lokalize uyuşturmadan daha fazlasını tercih ettik. Ama her şeyi temizledik ve çekim sorunsuz geçti. İyileşmesi gayet iyi olacak."

"Marsh! Tiffany'ye bebeklerimizi göster," diye Caleb. "Ona Tuo'yu göster."

Tiffany maskesinin arkasından bana zarif bir gülümseme veriyor. "Bebeklerinizi görmeyi çok isterim Bay Price."

İç çekerek cebimden telefonumu çıkarıyorum ve ona son aile plaj günümüzden çocukların bir fotoğrafını gösteriyorum. Rakas Tuomas'ı kucağında tutarken Jamie de onun yanında kumda oynuyor. Çocukların ikisi de renkli yüzme kıyafetleri giymiş, plaj şapkaları ve güneş gözlükleri takmışlar.

"Oh, ne kadar şirin," diye mırıldanıyor. "Ve bu onların...." "Anneleri," diyorum.

Maskesini indirip çöpe atarken bana gülümsüyor. "Öz anneyi resmin içinde tutabilmeniz çok güzel. Arkadaşınız mı?"

"O bizim karımız," diyor Caleb arkasından. Kamp kurup kestirmek ister gibi kollarını başının arkasına doğru uzatırken muayene masasının üzerindeki hijyenik kâğıt kırışıyor.

Tiffany onay için bana baktı.

"Biz çok eşliyiz," diyorum ve kısa versiyonunu anlatıyorum. "Üç erkek bir kadınla evli. Çocuklar bizim."

"Oh," diyor, gözleri kocaman. "Bu çok havalı."

"Ve ben de hokeyci sevgilimle evliyim," diye sesleniyor Caleb. "Ben de Marsh'la evli olurdum ama o sadece Rachel'ı seviyor. Caleb için hiç aşk kalmadı. Bana dokunmuyor bile Tiffany. Buna inanabiliyor musun?"

Ona sertçe bakıyorum.

"Şey... bu kulağa çok kötü geliyor," diyor, açıkça başka ne söyleyeceğini bilemeden.

"O sadece çok güzel... ve çok akıllı... ve çok lanet bir dişi. Ama beni istemesini sağlayamıyorum-" Sesi kesiliyor ve ağladığını görünce gözlerim açılıyor.

Tiffany'nin etrafından dolanarak yanına gidiyorum, yüzümü ona doğru eğerken ellerim kalçasına ve dirseğine temas ediyor. "Aarre, ağlama."

Caleb elini aşağı indirip belime doluyor ve gözyaşlarının arasından bana gülümsüyor. "Marsh? Burada mısınız? Hey, Tiffany, Marsh burada!" diye sesleniyor ona.

İç çekiyorum, omuzlarım gevşiyor. Uçurtma gibi uçuyor. Ne dediğini bilmiyorum.

"Biliyorum," diye yanıtlıyor dişçi asistanı. "Gelmesini umuyordun."

Hâlâ bana yıldızları ve ayı asmışım gibi bakıyor. "Seni çok istiyordum, Marsh. Eve dönerken dondurma yiyebilir miyiz?"

"Birkaç saat yiyecek ya da içecek yok," diye araya giriyor Tiffany. "Ve bu tamamen normal," diye ekleyerek kolumu okşuyor. "Bir saat içinde eski haline dönecek."

Başımı salladım, rahatladım.

Caleb'a döner. "Bay Price, bugün sizinle çalışmak bir zevkti. Doktor Ingram sizi taburcu edebileceğimizi söyledi. Eve gitmeye hazır mısınız?"

"Siktir, evet." Oturmaya çalışarak inliyor. Gl bir rüzgârda savrulan bir ot gibi sallanıyor ve ellerim onu sabitlemek için omuzlarına gidiyor. Elleri hemen kalkıp bileklerime dolanıyor ve beni kendine çekmeye alışıyor. Yüzü ne düşüyor ve burnu karnımın üzerindeki tişörtümün kumaşına sürtünerek nefes alıyor. "Kahretsin, senin derinin içinde yaşamak istiyorum."

"Tamam, Aarre," diyorum, gülümseyerek ondan uzaklaşıyorum. "Hadi seni ayağa kaldıralım, olur mu?"

Gülüyor. "Joo. Tha' Fince'de 'evet' demek, Tiffany," diyor ona. "Marsh Fince. Ve Fince çok zor, Tiffany. Hiçbir fikrin yok _."

"Oh!" Aramızda bakışırken koyu renk gözleri irileşiyor. "Tanrım, anladım. Siz hokey oyuncularısınız, değil mi? NHL'deki adamlar? Karınız da aktris falan mı?"

"Babası bir rockshtar," diyor Caleb.

"Doğru," diyor başını sallayarak, her şeyi bir araya getirerek. "şimdi hatırladım.

Sizinle tanışmak gerçekten çok güzel."

"Teşekkür ederim," diyorum, Caleb'in ayağa kalkmasını engellemeye çalışırken dikkatim dağılıyor. "Bu şekilde gidebileceğinden emin misin?" Ses tonum temkinli bir şekilde ona söylüyorum.

"Burada biraz daha takılabilirsin. O hazır olduğunda gidebilirsiniz."

"Artık hazırım," diyerek masadan kalktı ve ayağa kalktı.

"Hey-" Sol kolumu beline dolayarak onun tarafına geçerken ellerimle onu sıkıca tutuyorum. "Kolunu omuzlarıma dola, Aarre."

Caleb dönüyor, sağ kolunu bana doluyor, sallanırken bile sıkıca kavırıyor.

Sağ elimle uzanıyorum, elini omzumda tutmak için parmaklarımızı birbirine dokuyorum. "Yürüyebilir misin?"

"Gayet iyi yürüyebiliyorum, Marsh." Bunu kanıtlamak için beni de yanına çekerek bira adım attı.

Tiffany ona bakıyor. "İyi görünüyorsunuz, Bay Price. Kısa sürede eskisi kadar iyi olacaksınız." Sesini alçaltarak bana döndü. "Ben olsam uyumasına izin verirdim. Ameliyat sonrası tüm bilgileri tercih ettiği e-postaya gönderildi. Önümüzdeki bira saat içinde hasta portalına yükleyeceğiz, böylece orada da bulabilirsiniz. Bana sormak istediğiniz bir şey var mı?"

"Evet, ne zaman kahve alabilirim?" Caleb omzumun üzerinden sesleniyor.

"Yarına kadar bekleyelim," diye yanıtlıyor bizi dışarıda ve koridorda takip ederek. "Bugün sadece su var."

"Kahvemde naneyi severim. Söyle ona, Marsh."

"Evet, o yarı Noel elfi," diyorum, yürürken onun ağırlığının yarısını taşımaya odaklanarak.

"Çok tatlı ve çok iyi. Hey, hatırlıyor musun Jake doğum günümde bana naneli kayganlaştırmacı almıştı ve biz-"

"Oookay," diyorum onun üzerinden, elini sıkarak. "Güzel dışçıye güle güle de Caleb."

"Oh-işte." Bir kutu ameliyat eldiveni kapıp içinden bir tane çıkarıyor. "İstersen gazlı bezi şimdi çıkarabiliriz."

Tiffany ağzındaki gazlı bezi yardım ederken Caleb'ı sabit tutuyorum.

"Birkaç gün pipet yok, tamam mı?" Kanlı gazlı bezi çöpe atıyor ve eldiveni çıkarıyor. "Emmek kanın pıhtılaşma sürecini engelleyebilir. Çeneniz ağrıyorsa nemli ısı kullanın. Buz şişliklere iyi gelecektir."

"Biz üç hokey oyuncusu ve bir spor doktoruyuz," diyor Caleb, sözleri şimdi daha kolay anlaşılıyor. "Diş kaybetmek hakkında bir iki şey biliyoruz."

Tiffany bizi ana resepsiyon kapısından çıkarıyor, ben de Caleb'ı asansörden indirip kapalı otoparka götürüyorum. Yol boyunca konuşuyor, kahve kreması aromaları ve Jake'in doğum günü planları hakkında tutarsız şeyler mırıldanıyor.

"Kalk bakalım." Kapısını açtım ve kamyonu binmesine yardım ettim. Vücuduma tırmanıyor, elleri üzerimde geziniyor, kendini kabinin içine çekerken şapkamı düşürüyor. "Emniyet kemeri tak," diyorum.

Başını koltuğa yaslayıp bana bakarken kolları iki yanında gevşek bir şekilde sızlanıyor. "Benim için sadece bir şey yapabilir misin? Tanrım."

Sırıtişımı yutarak kamyonun rayına çıkıyorum ve üzerine eğilerek emniyet kemerini yerine oturtuyorum. Ben onun alanını doldururken, elleri bana uzanıyor, kalçalarımı çekiyor, kaburgalarımı okşuyor. Kıpırdamadan duruyorum ve o inliyor, yüzü öne düşerek omzuma bastırıyor.

"Çok güzel kokuyorsun," diyor, sesi acıyan bir ihtiyaçla karışık. "Bazen senin vücut yıkamanı kullanarak mastürbasyon yapıyorum. Jel senmişsin gibi davranıyorum." Elleri tekrar yanlarımdan aşağı kayıyor, nazikçe okşuyor. "Spermini tenime sürüyorum ve o kokunun beni rahatsız etmesine izin veriyorum. Senin gibi kokmak istiyorum-"

"Yeter," diyorum, ondan uzaklaşırken kalbim hızla çarpıyor. Tekrar kaldırıma düşüyorum. Gözlerini kırpmadan bana bakarken bir elini gömleğimin içinde tutuyor. Yavaşça elimi kaldırıyorum. Bileğine dolayarak sıkıyorum. "Bırak beni, Cay."

Elleri gevşeyerek yanına düşüyor.

Bir adım geri atarak, hayal kırıklığıyla iniltimi yutuyorum. Bir dakika önce, bu biraz sinir bozucu olsa da çekiciydi. Şimdi ise tehlikeli bir hal alıyor. Bunları yüksek sesle söyleyip ciddi olamaz. Bu çok zalimce. Ve Caleb bana karşı asla zalim değildir. Yani, onları kastetmiş olamaz. Uyuşturulmuş. Kendinde değil. Koruyucu içgüdülerim parlıyor, alev alev yanıyor. Şu anda, onu rahatlatmak ve güvende tutmak benim görevim.

Eğilip şapkamı kaldırımdan aldım ve kucağından kamyonetin kabinine fırlattım. Sonra kapısını kapattım, ayrılık anını nefes almak için değerlendirdim, ellerimi penceresinin camına dayadım.

Taksinin içinde Caleb elini benimkinin karşısındaki cama bastırıyor. "Seni şimdiden özledim," diye bağıyor.

İçimden bir kahkaha kaçıyor ve başımı sallıyorum. Parmaklarımı camın üzerinde kaydırarak Vulkanların işaretini yapıyorum.

Caleb bana ayna tutuyor, deli gibi gülümsüyor. "Hey, Mars..." Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Uzun yaşa ve sikimi yala."

Elimi bardaktan çekerek . Kara kara düşünen Caleb'im hâlâ oralarda bir yerde, köpüklü tuhafılık denizinin içinden yüzeye doğru tırmanıyor.

Kabinin önünden geçerek kamyonu tırmanıyorum ve motoru bu boş garajda kükreyerek çalıştırıyorum. Garajdan çıkıp parlak Florida güneşine doğru ilerlerken Caleb hiç vakit kaybetmeden müzik açıyor. Spor salonu dışında heavy metal dinlemeyi gerçekten seven tek kişi benim, bu yüzden Caleb Jake'in benim için hazırladığı 'Jake Approved' adlı çalma listesini buluyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Klasik bir rock şarkısı taksiyi doldururken ona doğru söylüyorum.

"Tuhaf," diye yanıtlıyor Caleb. "Ağzım ağırlaşıyor." "Ağrın var mı?"

"Henüz değil."

Başımı salladım. "Eve gittiğimizde sıcak kompres yapabiliriz."

Dinlemiyor, müzikle uğraşmakla meşgul. Sadece birkaç akor çaldıktan sonra başparmağı düğmeye sıkışıyor. Atlayan bir radyodan daha kötü. Bir gitarın cızırtısına ve bir bas davulun tıngırtısına katlanıyorum, ancak ses saniyeler içinde değişiyor. "Bir şey seç ve bırak," diye sesleniyorum ona, ses tonum keskin.

"Tanrım, patronluk taslıyorsun," diye mırıldanarak elini küçük ekrandan çekti. "Benim patronum olmadığını biliyorsun, değil mi? Biz ortağız, Mars. Metaforlar. Price Ailesi sandviçindeki ekmek. Ve bu ömür boyu sürecek," diye ekliyor bana parmağını sallayarak. "Geri almak yok."

"Biliyorum," diyorum ve başparmağımı direksiyonun kadranında gezdirerek şarkının sesini birkaç tık kısıyorum.

"Hayır," diye feryat ediyor Caleb, ellerini alarmla kaldırmış.

Aniden çarpışmaya hazırlanırken ayağım frene gidiyor. İyi geliştirilmiş kaleci içgüdülerimi kullanarak tüm aynalarımı ve kör noktalarımı hızla kontrol ediyorum, iki elim direksiyonda. Güvendeyiz, eyaletler arası yolda sahile doğru ilerliyoruz. Keskin bir nefes aldım. "Cay, ne oluyor lan?" Ona bağırdım.

"Şarkının sesini kısmışsın," diye mız mızlanıyor ve ses kadranını ayarlamak için kendini öne atıyor. "Bu bizim şarkımız Mars. Öylece kısamazsın. Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Sesini çok açtığında taksinin içinde kızlara özgü pop müzik bangır bangır çalıyor. Yüzümü buruşturarak aşağı bakıyorum ve ekranı okuyorum. "Ne zamandan beri 'Say Don't Go' bizim şarkımız oldu?"

Yüzündeki şaşkınlık ifadesi, bana dik dik bakarken saf bir nefrete dönüşüyor. "Eğer şu anda Taylor'ı yüzüme kapatırsan, boşanma davasını o kadar hızlı açarım ki, yemin ederim Mars."

Dikkatimi tekrar yola verirken bir gülümsemeyle savaşıyorum. Şimdi ona yasal olarak evli olmadığımızı, dolayısıyla tehditlerinin boş olduğunu hatırlatmanın zamanı değil. Ayrıca, benden kurtulmaya çalıştığını görmek isterim. "Tamam-"

"O bir şarkı sözü sihirbazı, Mars. Aşk ve kalp kırıklığı hakkında tüm şairlerden, tüm kalp doktorlarından ve beyin bilimcilerden, tüm sinema yazarlarından daha çok şey biliyor." Listeye eklediği her şeyle birlikte elini vurgulu bir şekilde sallıyor. "O bizi tanıyor, Mars. Anlıyor musun? Sanki... bizi *tanıyor*." Yumruğunu göğsüne vuruyor.

"Tamam," diye yatıştırıyorum, elimi uzatıyorum.

Sanki bir cankurtaran halatıymış ve boğuluyormuş gibi onu yakalıyor. Parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve rahatlatarak iç çekiyor. Diğer eli de parmaklarımızın etrafını sarıyor.

nakarati söylerken elleri. Onunla uyum sağlarken sesi derin ve melodiktir.

Gözlerimi yoldan ayırmadan elime yapışmasına izin veriyorum. Sözleri bir araya getirirken gözlerim kısılıyor. Karşılıksız bir aşktan, özlem dolu bir aşktan ve umutlu bir bekleyişten bahsediyor, sözler giderek artan bir kızgınlık ve hayal kırıklığından söz etse bile.

Bu bizim şarkımız mı? Caleb benim için böyle mi hissediyor?

"Kahretsin, köprü geliyor" diye bağıyor ve elimi bırakıyor.

Kırmızı ışıkta duruyoruz ve o dönüyor, gözleri yaşıyor ve kelimeleri sanki kendi yazmış gibi söylüyor. Göğsünü tutarken gözlerim kocaman oluyor. Kalbini söker gibi yapıyor ve sonra bana uzatır gibi uzanıyor. Başka ne yapacağımı bilemeyerek elimi açıyorum ve görünmez kalbi avucuma yerleştirmesine izin veriyorum. Sonra koro devam ederken arkasını dönüyor ve sözleri bir dua gibi söylüyor.

Taylor Swift'in bu kadar hayranı olduğunu bilmiyordum. Bu uyuşturucu olmalı, değil mi?

"Şimdi anladın mı?" diyor şarkı biterken. "Görüyor musun Mars? *Hissediyor* musun?" Elini kalbinin üzerine bastırıyor. "Şarkının adını 'Gitme De, Ilmari Price' koymalıydı."

"Güzel bir şarkı," diye onu temin ediyorum, sıkıntısını başka neyin hafifletebileceğinden emin değilim.

Bakışlarımı tutuyor, ifadesi tamamen açık ve silahsızlandırıcı. "Jake bana sabırlı *olmamı* söyledi ve ben de sabırlı oluyorum Mars. Beklemeye devam edeceğim. Yeterliymiş gibi davranmaya devam edeceğim çünkü hazır olmadığını ve belki de hiç hazır olmayacağını biliyorum. Ama beklemeye devam edeceğim, Mars. Belki bir gün bana Rachel'a baktığın gibi bakarsın ve o zaman artık beklemek zorunda olmadığımı anlarım. Çünkü birlikte çok iyi olabiliriz, Mars." Bunu bir nefeste söylüyor, sesi derin duygularla gerilmiş.

Bu arada, kendimi pansiyona yeni giriş yapmış gibi hissediyorum. Nefes almaya çalıştıkça göğsümde hava boşalıyor. Bunun hala uyuşturucudan kaynaklandığını söylemek istiyorum. Tek kelime bile etmediğine inanmak istiyorum. Çünkü bunun alternatifi, beş yıldır ona yavaş yavaş işkence ettiğimi, daha fazlasına ihtiyacı olduğunu göremediğimi ya da anlayamadığımı kabul etmem olurdu.

Kahretsin, daha fazlasına ihtiyacım var.

Sanırım bazen daha fazlasına ihtiyacınız olduğunu bilmiyorsunuz.

Eve dönüş yolculuğumuz biterken Caleb daha sakin, Jake'in şarkı listesinden daha fazla müzik dinlemekten memnun. Sanırım sakinleştirici etkisi azalıyor. Davranışları

Kendisine daha çok benziyordu, hareketleri daha küçük ve daha bilinçliydi. İçeri girmesine yardım ediyorum ama bana o kadar yaslanmasına gerek yok.

Ayakları hâlâ sürünüyor ve topallamasının her zamankinden daha belirgin olduğunu fark ediyorum. "Selam çocuklar," diye sesleniyor Bethany mutfaktan. "Jamie, babalarınız ev."

Caleb'i etrafından dolaştırıp mutfağa götürürken Poseidon ayaklarımızın dibinde dans ediyor.

Bethany adada duruyor, elinde telefon, Tuomas kalçasında dengede duruyor. Yanakları muzla dolu. Arkalarında, oturma odasında, Jamie ve Sunny yerde güneş ışığı alan bir alanda oyuncaklarıyla oynuyorlar. Bethany telefonuna bakarak, "Hey kızım, gitmem gerek," diyor.

"Tamam, beni sonra ara. Ve hey Mars, umarım Caleb yakında kendini daha iyi hisseder!" Bethany telefonu kapatmadan önce telefonun diğer tarafından Lauren Gerard'ın sesini duyuyorum. Kocasını Jean Luc, emekliliği yaklaşmış olsa da hâlâ Jake ile birlikte Rays takımında oynuyor. Bethany ve Lauren komşular, bu sayede tanıştık. "Hey, nasıl gitti?" diye sesleniyor, Caleb'in hafifçe şişmiş yanağına bakarak.

"İyiym," diyor, mutfak adasının etrafında dolanırken eli hâlâ kolumu tutuyor.

Şu anda sakinleştiriciyi bırakıyor. Yorgunluk .

"İsâ geri dön," diye sesleniyor Jamie bana Fince, bloklarını bırakıp bize doğru geliyor.

"Bubs, İspanyolca bilmediğimi biliyorsun," diye mırıldanıyor Caleb, omuzları çökmüş bir halde.

"Fince," diye düzeltiyorum.

"Kahretsin, çok yorgunum."

Bethany sadece gülümsüyor, Tuomas'ı hâlâ kalçasında zıplatıyor. "Onu üst kata yerleştirebilirsin," diyor bana. "Ben biraz buralarda takılacağım."

"Teşekkürler," diyorum ve Jamie bize ulaşmadan onu yakalamasına izin veriyorum. Sızlanıyor ve onu tutmam için sesleniyor. "Hemen geri geleceğim, Jaminen," diyorum Fince. "Önce Dada'ya yardım edeyim."

"İspanyolca konuşurken bir Viking kralı gibi konuşuyorsun," diyor Caleb, ses tonu artık bir hezeyan halini almış.

"Fince," diye tekrar düzeltiyorum.

Merdivenleri çıkmaya başladığımızda, "Saçlarını özledim," diyor üzerimden. "Rachel da özlüyor. Uzun saçlarınla çok seksiydin."

"Anlıyorum... ve şimdi artık seksi değil miyim? Karım ve metaforum beni itici mi buluyor?"

Alay ediyor. "Evet, her fırsatta sikine binen karımız seni itici buluyor. Uyan Mars."

Yumuşak bir kıkırdamayla onu koridorda ilerletiyorum ve ebeveyn yatak odasının hemen yanında duruyorum. Onun yerine soldaki kapıya dönüyorum ve onu özel yatak odasına götürüyorum. Kişisel eşyalarını burada tutuyor - gitarları, elektronik aletleri, kıyafetleri. Ve çoğu gece burada uyur. Yatak tek kişilik, ortak yatak odasındaki gibi çift kişilik değil.

Yumuşak gri yorgana ve lacivert yastıklara bakıyorum. Beş yıl boyunca burada hiç uyumadım. Hiç davet bile edilmedim. Eşiği geçmek beni cesaretlendiriyor. "Peki ya sen? Kısa saçlı halimi itici mi buluyorsun?"

"İltifat aramak zayıf bir sos," diye mırıldanıyor ve elimi bırakıp kendi başına yatağa doğru ilerliyor. Yorgun bir iniltiyle yatağın üzerine çöktü.

Bir dizimin üstüne çöküp ayakkabılarını çıkarmasına yardım ediyorum. "Çoraplar açık mı kapalı mı?" "Kapalı."

Eğildim ve eli kırılmış saçlarımı okşadı. Tuomas doğmadan hemen önce kısacık kestirmiştım. Kestirdiğimde onları kızdırdığımı biliyorum ama bir değişiklik istedim. Caleb'in dokunuşu nazik, bir okşayış gibi. Onun için çoraplarını çıkarırken elini saçlarımda tutuyor. "Gömlek?"

Kollarını güçsüzce kaldırarak "Çıkar" diye cevap veriyor. Çıkarmasına yardım ediyorum ve sonra geriye doğru yatağa çöküyor. "Biraz gözlerimi kapatacağım, tamam mı?" Gözleri çoktan kapanmış, yüzündeki kaslar gevşemişti. Çenesi şişmiş ve pembe görünüyor. "Bana ihtiyacın olursa uyandır beni."

"Tamam," diyorum, yapamayacağımı bildiğim halde. Dinlenmeye ihtiyacı var. Uzanırken vücudunun uzun hatlarına bakıyorum; kaslı göğsüne, karnından aşağı inen yumuşak saçlarına, dövmelelerine. Kolundaki tam kolluğun dışında sadece iki dövmesi daha var. Oğullarımızın isimlerini, her biri doğduktan kısa bir süre sonra sol kaburgasına, kalbinin altına yazdırdı.

O çok iyi bir baba, sabırlı ve koruyucu. Aynı sebeplerden dolayı iyi bir ortak. Ben Jake'in fırtınadaki limanı olabilirim ama Caleb benim. Bana arabada baktığı gibi bakmasını istiyorum, ham umut ve çaresizlikle dolu. Sözleriyle, dokunuşlarıyla beni topraklamasını istiyorum.

Rachel kalbimin yavaş atışı, yaşamak için gerekli. Jake ciğerlerimdeki temiz hava. Ama Caleb? O benim ikinci kaburga kemiğim oldu. O bizim koruyucumuz, merkezimiz. Bizi güvende tutuyor. Bizi bir bütün olarak tutuyor.

Odasına göz gezdiriyorum, masanın ve rafların üzerindeki kişisel eşyalarının konumunu not ediyorum. Burada onunla kalmak istiyorum. Onu kollarımda tutmak ve tekrar güçlenene kadar dünyayı engellemek istiyorum. Ama beni içeri almalı. Bunu benden gerçekten istemeli. Günün sert ışığında bunu tekrar söylemeli. Ayık bir şekilde, kararlı bir şekilde. Uyuşturucu olmadan. Şüphe yok.

Çünkü bu adımı atarsak, geri dönüşü olmayacak.

"Söyle," diye fısıldıyorum. Şimdi sormam yanlış ama kendime engel olamıyorum. "Caleb... bana gitmememi söyle."

Cevabını bekliyorum... ama o çoktan uyumuş.

DİŞ HEKİMİ BÖLÜM 2

M Telefonum çalışıyor ve beni uyandırıyor. Çenemdeki sıkıcı ağrıyı hissederek inliyorum. Çenem neden bu kadar ağrıyor? Enayi miyim ben? Yumruk mu? Bayıldım mı? Vücudumun geri kalanının hızlı bir envanterini çıkarırken sersemlemiş halimle bir an paniğe kapılıyorum. Ben iyiyim. Tüm uzuvlar çalışıyor. İşte o zaman hatırladım.

Kahretsin, bugün ameliyat oldum. Bekle... Bugün günlerden ne?

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum. Odamdayım ve dışarısı karanlık. Buraya geldiğime dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Hatırladığım son şey dişçi koltuğunda Doktor Ingram'la ameliyatım hakkında konuştuğum. Günün geri kalanından parçalar zihnimde canlanıyor -ağzımdaki kanın demir tadı, tepemdeki parlak ışıklar, bana Rachel'ı hatırlatan yatıştırıcı sesli bir kadın.

Ve Mars. Kesinlikle oradaydı. Beni eve getirip yatağa yatırmış olmalı.

Gömleksiz göğsüme ve çıplak ayaklarıma dikkat ederek yan dönüyorum. Beni de mi soydu? Telefonum yan masamda fişe takılı, ekranı cevapsız bir aramayla parlıyor. Telefonun yanında uzun bir bardak su var. Bardağın üzerine küçük bir not ilıştırılmış: *Yavaş iç*. Bardağın yanında bir çift Tylenol hapi bekliyor.

Önce telefonu elime alıyorum, ekranın parlaklığına göz kırpıyorum. Neredeyse gece yarısı. Saatlerdir uyuyordum. Şu anda o tür bir hesap yapamam. Bazı mesajları ve aramaları kaçırmışım. Son mesaj Rachel'dandı ve Colorado'ya karşı oynadığımız maçı kaybettiğimizi bildiriyordu.

Telefonumu tutarak doğruldum. Jake kaybetmekten nefret eder. NHL'de geçirdiği onca sezondan sonra bile her mağlubiyeti kişisel olarak algılıyor. Artık takım kaptanı olduğu için, kendini kırbaçlaması yaptı. Ama yapabileceğim hiçbir şey yok.

O ülkenin öbür ucundayken. Belki onu neşelendirmek için görüntülü aramayı deneyebilirim ama tüm zamanını benim için endişelenerek geçirir. Rachel onunla ilgilenebilir. Birlikte geçirdikleri beş yıldan sonra, yaralarını sarmasına nasıl yardım edeceğini biliyor. Çarşamba günü Dallas'a karşı buza çıkmaya hazır olacak.

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp ağrı kesicilere uzanırken Rachel'a hayatta olduğumu bildiren bir mesaj atıyorum. Ilık sudan bir yudum alarak hapları yutuyorum. Mars'ın el yazısıyla yazılmış not yan masamdan halıya düşüyor.

Lambamı yakıyorum ve tekrar etrafıma bakıyorum. Bu sabah giydiğim gömleğim yatağın ucunda katlanmış duruyor. Çoraplarım üstte toplanmış. Giydiğim spor ayakkabılar topuklarıyla birlikte yerde duruyor. Çenemdeki ağrıyla savaşıyor. Mars üç profesyonel, iki bebek ve bir köpeği besleyen, temiz ve mutlu tutan bir nimet.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Ev çok sessiz ve sakin. O sessizlikte karnım gurulduyor. Ayağa kalkıp telefonumu yatağın üzerine bırakıyorum ve bir şeyler atıştırmak için aşağıya iniyorum.

Koridorun oğlanlar tarafı karanlık. Bebek kapısını açmadan başımı onların odasına uzattığımda Jamie'nin yeni yürümeye başlayan çocuk yatağında ejderha pijamalarıyla yayıldığını görüyorum. Tuo beşiğinde, ağzı açık uyuyor. Gülümsüyorum, sıvışırken kapıyı aralık tutuyorum.

Alt katta ışıklar yanıyor ve Mars'ın hâlâ uyanık olacağını biliyorum. Adam bir seferde altı saatten fazla uyumuyor, o da ancak hastaysa ya da jet-lag olmuşsa... ya da bazen Rachel onunla ölesiye seks yapmışsa.

Mutfağa girdiğimde onu bulaşık makinesinin başında sırtı bana dönük dururken görüyorum. Elinden gelse evin içinde asla gömlek giymez. Buna aldırmiyorum çünkü bu onun destansı havalı sırt dövmesinin her zaman sergileneceği anlamına geliyor. Bir dövme hayranı olarak, onunki kolayca favorilerimden biri. Omuzlarından kıkına kadar tüm sırtını kaplıyor. Sanatçı onu bir suluboya tuvali gibi boyamış ve ışık, gölgelendirme ve ince çizgi desenlerini oluşturmak için kendi soluk tenini bırakmış. Sırtının her bir bölümünde Fin mitolojisinden sahneler yer alıyor. Ürpertici, havalı ve çok heavy metal.

"Selam," diyorum selamlarken.

Kıpırdamadan duruyor, omzunun üzerinden bana bakarken elinde küçük bir tabak yığını var. "Hey." Sessiz bir soruyla tek kaşını kaldırarak yüzümü inceliyor.

"Sadece biraz ağrıyor," diyorum ve adadaki taburelerden birine oturuyorum.

Tabakları tezgâhın üzerine koyuyor ve dolabı karıştırıp bir bardak alıyor ve buzdolabından su dolduruyor.

"Bu kadar uzun uyuduğum için özür dilerim," diyorum gürültünün üzerine.

"Üzülme. Buna ihtiyacın vardı."

"Çocuklar mı?"

"Dışarı," diyor arkası dönük bir şekilde. "Banyo zamanı, atıştırmalık ve sekizden önce uyudular." Ne yaptığını göremiyorum ama birkaç dakika içinde omzunun üzerinden bakıyor. "Gel."

Taburemden kayıyorum ve çıplak ayakla lavabonun başında durduğu yere doğru ilerliyorum. Bardağı uzatıyor. Su bulanık. Tezgâhın üzerinde bir kaşığın yanında küçük bir kutu tuz duruyor.

"Ağzını çalkala," diyor bardağı uzatarak. Kaşlarımı kaldırıp ona doğru eğiliyorum.

Sesi biraz yumuşuyor. "Doktorun emri."

Kahretsin, dişçinin bu konuda bir şeyler söylediğini hatırlıyorum. Bardağı ondan kapıyorum ve bir yudum alıp suyu ağzımda çalkalıyorum. Tuzluluk öğürme isteği uyandırıyor ve ameliyat bölgemi yıkarken acıtıyor.

"Nazikçe," diye ekliyor, bardağı elimden alırken çıplak omzu benimkini okşuyor.

Eğildim ve pis, tuzlu suyu lavaboya tükürdüm. "Siktir, bu iğrenç."

Sırıttır. "Sahilde yaşıyorsun ve yılın on iki ayı sörf yapıyorsun. Şimdiye kadar tuzlu suya alışmış olmalısın."

"Evet, ama okyanus suyu biraz daha fazla su ve çok daha az tuz içerir."

O kadar yakın duruyoruz ki elini uzatıp parmak uçlarını çenemin üzerinde gezdiriyor, gözlerini kısarak inceliyor. "Şişmiş gibi görünmüyor. Buz torbası ister misiniz? Ya da dişçi nemli ısının ağrıya iyi gelebileceğini söyledi..."

Kıpırdamadan duruyorum, parmaklarının kolundan omzuna inen çizgisini takip ediyorum. Çok özenli davranıyor. Beni yatırdı, kıyafetlerimi katladı, haplarımı ve garip gargara suyumu hazırladı. Şimdi de bana buz mu getirmek istiyor? Onun tüm dikkatinin üzerimde olmasına alışık değilim.

Yanımda duruyor, izliyor, bekliyor. Bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum.

"Umm... aslında biraz açım," diye itiraf ediyorum.

Beni geçip ocağa gidiyor ve ocağı açıyor. Kapaklı bir tencere zaten n ocakta bekliyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Senin için çorba yaptım," diye cevap verir. "abucak ısınır." Gözlerimi kırıştırtıyorum. "Sadece benim için mi çorba yaptın?"

Omzunun üzerinden bakıyor. "Şaşırmış gibisin."

Şaşırdım mı? Pek değil, sanırım. O da Jake de iyi aşçılar. Tanrıya şükür, çünkü gen Rachel'ı tamamen atlamış. Abisi şef olabilir ama Rachel'ın sadece salata ve kokteyl yapmasına izin var. Noel kurabiyelerinden daha karmaşık bir şey olmadığı sürece yemek pişirebilir.

Yargılamak için yerim yok çünkü mutfakta umutsuz vakayım. Zamanlamam berbat ve her zaman ya bir şeyleri yakıyorum ya da az pişiriyorum. Sadece masayı hazırlama ve aile yemeklerinden sonra temizlik yapma konusunda çok iyiyim. Diğer konularda da üzerime düşeni yapmaya çalışıyorum. Altı kişi bir ton çamaşır yıkıyor.

Mars ile ızgara yapmak Jake'in izin günlerinde yapmayı en sevdiği şeylerden biri. Mars da kolayca yumurtalı tartlar ve kahvaltılıklar hazırlayabiliyor. Bütün akşam yemeklerini de pişiriyor - kızarmış etler ve sebzeler, tatlı olarak meyveli turtalar. Görünüşe göre diş hekimi onaylı çorba da yapıyor.

Altı yerine bir kişilik yemek yapma zahmetine girmiş olması garip geliyor. Eminim buzdolabından bir şeyler aşırabilirdim. Ama şimdi merakım arttı. Ocağa yaklaşıyorum, omuzlarımız yine birbirine değiyor. "Ne tür bir çorba bu?"

"Pre haline getirilmiş sebzeli sığır eti suyu."

Tencerenin kapağını kaldırıp içine bakıyorum. Sığır eti ve domatesin lezzetli kokusu burnuma çarpıyor. Midem daha yüksek sesle gurulduyor. "Gerçekten güzel kokuyor, Mars."

"Tadı yumuşak," diye itiraf ediyor. "Otların ağzınızı tahriş edebileceğinden korktum."

Kapağı yerine koyuyorum. "Yaptığın her şeyi yerim; bunu biliyorsun."

Bir elini çıplak omzuma attı. "Otur da sana getireyim."

Örümcek hislerim resmen karıncalanmaya başladı. Neredeyse fazla uzlaşmacı davranıyor. Adanın etrafına geri dönüp tabureye oturuyorum ve bu işin nasıl sonuçlanacağını izlemeye niyetleniyorum. Birkaç dakika içinde Mars önüme dumanı tüten bir kase çorba koyuyor. Ayrıca katlanmış bir peçete ile bir kaşık ve uzun bir bardak su daha veriyor. Her şeyi yerine koyarken bir 'teşekkür' mırıldanıyorum.

Çocukların plastik şeftali tabaklarından birinin kapağını açıp çorba kâsemin yanına koyduğunda, bir ısırık almadan önce kaşığı tıkırdatıyorum. "Ne oluyor lan?"

"Ne?"

"Bu nedir?" Yemek tabağımı işaret ederek söylüyorum.

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor. "Aç olduğunu söylemiştin..."

"Saat gece yarısını geçti Mars. Kendime bir peynir çubuğu ve biraz üzüm alıp geceyi sonlandırabilirdim."

"Çorba istemiyor musun?"

"Bilmiyorum, lanetli mi?" Öfkem artarak söylüyorum.

"Lanetli mi? Bu da ne demek... yani zehirlenmiş gibi mi?"

Nedense birden ayağa kalktım, açlığımı unutmuştum. "Neden bu kadar garip davranıyorsun?"

Ne yapıyorum ben? O sadece iyi davranmaya çalışırken ben neden kavga çıkarıyorum? Gözleri kocaman ve sanki mutfakta başıboş dolaşan bir pumaymışım gibi elini bana doğru kaldırıyor. Belki de öyleyimdir. Yüzümü ararken aramızda garip bir an geçiyor, mavi gözleri yoğunluğuyla delip geçiyor. Sanki bir şey arıyormuş gibi hissediyorum. Ben de ona bakıyorum, bekliyorum.

Bir süre sonra elini indirirken bakışları sertleşiyor. "İstemiyor musun Caleb? Yeme onu."

Benim adımı kullanması çok nadir oluyor. Şimdi söylüyor ve bir elektrik şimşegi gibi doğrudan aletime çarpıyor. Bana dik dik bakması gerçekten talihsiz bir zamanlama. Ama sesi gür ve sert ve bana sanki beni yemek istiyormuş gibi bakıyor. "Bu da ne demek şimdi?" Tekrar arkasını döndüğünde sesleniyorum. "Bu neden on kat nüansın içine gömülmüş gibi hissettirdi Mars? Burada neyi kaçırıyorum?"

Bulaşık makinesinden daha temiz tabakları tıkırdatarak çıkarıyor ve dolaplarına geri koyuyor. "Çorbada bir sorun yok. Ye ve yatağına git. Gücünü toparlaman gerek."

Sesi çok boş, çok küçümseyici. Yine de daha derin bir şeyler hissediyorum. Bana kızgın. Hayır... daha kötüsü. Omuzlarının duruşuna, bana bakmasına izin vermeyişine bakıyorum. İncinmiş ve bunu benden saklıyor. Anlamlandırmaya çalıştıkça zihnim dönüyor.

"Bir şeyler oldu." Sadece kendime bile olsa kelimeleri yüksek sesle söylüyorum. "Bugün bir şey oldu," diyorum daha yüksek sesle. "Öyle değil mi?"

Kıpırdamadan duruyor, elindeki kahve fincanını kaldırırken kolu havada. Yavaşça elini indiriyor, arkasını dönmüyor. Konuşmasını bekliyorum ama göt herif

yıkayıcıdan başka bir tabak çıkarıyor.

"Mars," diye bağırarak adanın etrafında dolanıyorum. Şimdi ona bir puma gibi davranan benim, yaklaşırken iki elimi de kaldırıyorum. "Bak dostum, eğer bir şey yaptıysam... eğer bir şey söylediysem... bunu kastetmedim, tamam mı? Bir pislik olabilirim. Bu yeni bir haber değil."

Bir avuç dolusu çatalı tezgahın üzerine bırakıyor. Yavaşça dövmeli omzunun üzerinden bana bakıyor. "Bugünü gerçekten hatırlamıyor musun?"

Etrafıma bakıyorum, bir anlık tekrar kamerası arıyorum. "Sana tutman için eşyalarımı verdiğimi hatırlıyorum. Ben de ufak tefek şeyler hatırlıyorum. Odadaki ışıkları ve Rachel'a benzeyen bir dişçiye hatırlıyorum..."

"Tiffany," diyor usulca.

Onun adı daha fazla anıya açılan bir kapının kilidini açıyor. "Evet... Siktir, bizi duyduğunu söyledi, değil mi? Ona çocukların fotoğraflarını gösterdin ve sonra ayrıldık. Arabaya kadar bana yardım ettin, değil mi?"

Kaşlarını kaldırıyor, o derin kaşları hâlâ yüzünü kaplıyor. "Gerçekten başka bir şey hatırlamıyor musun?"

Hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyle avuçlarımı şakaklarıma bastırıyorum, kafamın içinde daha fazla kapı açmaya çalışırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Hatırlıyorum... Kahretsin, her şey çok bulanık." Yüzümdeki üzgün ifadeyi görebileceğini umarak gözlerimi açıyorum. "Mars, seni incitecek bir şey asla söylemem. Bunu biliyorsun. Önce kendi boğazımı yırtarım. Yani, ne yaptıysam-"

"değil," diyor ve dönüyor.

Ama hiç de iyi değil. İki büküm oldu ve bir şekilde bükülmeyi ben yaptım. "Mars, hadi," diye yalvarıyorum, peşinden gidiyorum. "Aklım başımda değilken söylediğim bir şey yüzünden bana kızamazsın-"

"Sorun değil dedim. Sana karşı bir şey hissetmiyorum. Kızgın değilim. Ben bir şey değilim."

Elimi yanıma bırakıyorum, yüzüne bakarken kalbim hızla çarpıyor. Neden bir şeyim varmış ve onu kaybetmişim gibi hissediyorum? "Mars-"

"Uzun bir gün oldu ve ikimiz de çok yorulduk." Tezgâhın üzerinde soğumakta olan çorba kâsesini işaret ediyor. "Sizi yemeğinizle baş başa bırakayım."

Benden uzaklaşıyor ve ben bunu durduramıyorum. Bunu durdurmaya çalışmalıyım. "Mars, lütfen-"

"Bir şeye ihtiyacın olursa ben üst kattayım." Yanımdan geçip, kıcı yanıyormuş gibi mutfaktan kaçıyor ve beni sadece köpek, ev yapımı çorbam, cevaplanmamış binlerce soru ve çarpan bir kalple baş başa bırakıyor.

MARS'IN BU ÖĞLEDEN SONRA BAZI İŞLERİ VARDI VE BENİ

Çocukları. On dakika bile beklemeden onları arabaya bindirdim ve şehrin öbür ucundaki dişçinin muayenehanesine doğru yola çıktım. Cevaplanması gereken sorularım var.

Dün gece çorbamı içtim ve koridorun sonundaki ışığın hâlâ açık olmasına aldırmadan yattım. Mars orada uyanık yatıyordu ama onu yalnız bıraktım. Götlük yapacaksa, siktirsin gitsin. Ama bok gibi uyudum, bütün gece dönüp durdum.

Bugün işler daha da kötü. Sanki Mars olanlardan hiç bahsetmemeye niyetli. Biz sadece... hayatımıza ediyoruz. Ama devam etmiyoruz. Bütün gün o kadar mesafeliydi ki, sanki birbirinin ruhuna demir iplikle örülmüş iki adam yerine kibar ev arkadaşlarıymışız gibi.

Garipliğin ilk işareti mi? Aşağıya indim ve onu oturma odasında üzerinde bir tişörtle buldum. Mars asla lanet bir tişört giymez. Neden bilmiyorum ama bunu kişisel olarak algıladım. Sanki benden saklanıyor, sanki aniden yanımda zırh giyme ihtiyacı hissediyor.

Kahve konusuna hiç girmeyeyim. Beni görür görmez ayağa kalktı ve mutfağa doğru ilerledi, kibar bir şekilde bana günaydın diledi. Her zaman yaptığım gibi onu kahve makinesinde karşıladım ve elim bir robot gibi dışarı çıktı, bana nane kremasını uzatmasını bekliyordum. Ama pislik herif sadece kendi fincanını doldurdu ve uzaklaştı.

Siktirip gitti.

Beş yıldır kendi kremamı dolaptan çıkarmamıştım. Kahve makinesinin yanında öylece durup tam bir pislik gibi göründüm, çocuklarla Fince konuşmasını dinledim, gömleğiyle kaplı sırtının benden uzaklaşmasını izledim.

Gömlek, kahve, Fince. Metaforum beni dışarıda bırakıyor. Siktir et onu.

Yapmam gereken bu, değil mi? Görmezden gelmeliyim. *Onu görmezden* gelmeliyim. Bunun yerine, Jamie'yi kalçamdan yukarı kaldırıyorum, Tuo'yu bebek arabasında itiyorum ve dirseğimi küçük yuvarlak tekerlekli sandalye erişim düğmesine sokuyorum. Bekleme odasının cam kapısı açılıyor ve çocukları içeri alıyorum.

Jamie'nin oyuncak masasını gözlemesi saniyeler sürüyor ve sonra kendini kollarımdan öne doğru atmaya çalışıyor. Küçük bir kız orada oynamaya başlamıştı bile. Jamie'yi yere bırakıyorum ve yumuşacık bezli poposuyla paytak paytak ilerliyor, iki eliyle de renkli bloklara uzanıyor. Küçük kardeşi bebek arabasından izlemekle yetiniyor, köpekbalığı havlusu ile sarılıyor.

"Merhaba, yardımcı olabilir miyim?" diye sesleniyor neşeli bir ses.

Döndüğümde camın arkasında dünkü kadından farklı bir kadının oturduğunu görüyorum. Bana bakıyor ve kendimi aptal gibi hissediyorum. Neden buraya geldim ki? Birdenbire kendimi güvensiz hissettiğim ve bu beni lanet olası derimden süründürdüğü için mi?

Oldukça fazla.

Bir elimi saçlarımda gezdirerek cama yaklaşıyorum. "Hey, evet, uhh... Dün buradaydım. Caleb Price. Yirmilik diş çekimi..."

Parmakları klavyede tıklıyor. "Evet. Dün dişinizi çektirmişsiniz." Başını kaldırıyor, yüzümü incelerken gülümsemesi azalıyor. "Şiddetli bir ağrı ya da sürekli kanama yaşıyor musunuz?"

"Ne-hayır. Hayır, ben..." *Yap şunu seni korkak.* "Tiffany burada mı?"

Resepsiyonist bana göz kırptı. "Tiffany mi? Dr. Collins'i mi kastediyorsunuz?" "bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ameliyat sırasında benimle birlikteydi.

Dünkü prosedür. Adının Tiffany olduğunu biliyorum ve sanırım koyu renk saçları var."

Kaşlarını kaldırıyor. "Üzgünüm efendim ama cerrahlar ya da programları hakkında bilgi veremem."

"Hayır, ben sadece-" diye inledim. Bu çok aptalcaydı. Hiç gelmemeliydim. "Ona sadece ameliyat sonrası bakımla ilgili bir soru sormam gerekiyor."

Dönüyor ve bir yığın kâğıdı karıştırmaya başlıyor. "Ameliyat sonrası bakım notunu doğrudan hasta portalınızdan almış olmanız gerekirdi, ancak burada kâğıt bir kopyası var-"

"Hayır, sorun değil. Aslında ona başka bir şey sormam gerekiyor," demeye çalışıyorum, kulağa ne kadar ezik geldiğimin farkındayım.

Resepsiyonist buna inanmıyor. Benimle birlikte getirdiğim bebeklere bakmadan önce gözlerini alyansıma dikti. "Efendim-"

"Bakın, buraya onu takip etmeye falan gelmedim. Mutlu bir evliliğim var. Sadece ona dün kafam iyiiken kocamı bu kadar kızdıracak ne söylediğimi sormam gerekiyor."

Gözleri kocaman oldu. Konuşurken elini bir santim kadar sola kaydırdığına yemin edebilirim. Muhtemelen masasının altına uzanıp bir alarm düğmesine basmaya hazır. Bu mükemmel. Şimdi Mars şehir merkezine gidip bizim çocukları hapishaneden almak zorunda kalacak, ben de işyerinde taciz suçundan tutuklanacağım.

Resepsiyon görevlisi cevap veremeden, söz konusu diş hekimi, koyu renk atkuyruğu omuzlarının arasından aşağıya doğru inerek ön masanın arkasından geçer.

Jake'i çekerek gülümsüyorum ve en iyi arkadaşmışız gibi el sallıyorum. "Tiffany, selam," diye sesleniyorum.

Adını duyunca dönüyor ve yavaşça gülümsüyor. Önlüklü bir başka kişiye bir şeyler söyleyip pencereye doğru yürüyor, bir eli resepsiyonist koltuğunun arkasında. "Merhaba, Bay Price. Yine mi döndünüz? Bu iyiye işaret olamaz."

"Hayır, ben iyiyim," diyorum çabucak. "Sadece seninle biraz konuşabileceğimi umuyordum. İki dakikadan fazla zamanınızı almayacağıma söz veriyorum."

"Tabii. Aslında beni randevularım arasında yakaladın. Bir uğrayayım."

Rahat bir nefes alarak, şaşkın resepsiyon görevlisine bir sırtış attım ve aceleyle çocuklarımın yanına döndüm. Tiffany kapıdan giriyor ve oyun masasının yanında bana katılıyor.

"Bunlar senin oğlanlar, değil mi? Ne kadar şirin ufaklıklar."

"Evet, ok . Dinle," diyorum o . "Dün Mars'a ne söylediğimi bilmem gerekiyor."

Gülümsemesi duraksıyor. "Ne?"

"Ameliyattan çıktığımda," diye bastırdım. "Seninle, kocamla konuşmuş olmalıyım. Ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Gülüyor ve atkuyruğunu omzundan atıyor. "Oh, bunun için endişelenme.

İnsanlar çok çılgınca şeyler söyler. Suçu mutlu gaza at-" "Hayır, bilmek zorundayım," diyorum onun yerine. "Beni ve Mars'ı tanımasaydın, nasıl birlikte olduğumuzu bilmeseydin bunu gerçekten anlayamazdın. İlişkimizin şu anda ölümcül bir tehlike altında olduğunu söylemekten başka bir açıklama yapamam.

Lütfen Tiffany. Ona söylediğim herhangi bir şeyi hatırlıyor musun?"

Bir düşünceli bir şekilde Jamie'nin bloklarla oynamasını izliyor. "Umm... şey, ilk başta en sevdiğimiz dondurma tatlarını tahmin etmeye çalışıp duruyordun," diyor küçük bir gülümsemeyle. "Sonra sürekli yanlış bildiğinde ağladın, biz de sana doğru olduğunu söyledik."

"Ah," diye mırıldandım.

Bu gerçekten utanç verici.

Gülüyor. "Ve sonra 'ateşli kocan' hakkında konuşmaya devam ettin ve onun ne kadar güzel olduğunu ve onunla ne kadar çok şey yapmak istediğini... bilirsin..."

Dondurma ve seks mi? Jake, ben kafayı bulmuşken aklımdaki tek şeyin kendisi olduğunu öğrenince çok sevinecek. "Üzgün olduğumu söylesem, fark eder mi?"

"Olma," diyor bir kahkaha daha atarak. "Dürüst olmak gerekirse, çok tatlıydı. Çok etkilenmiştin. Ona sürekli 'seksi Thor' diyordun ve onun Viking aşk tanrısı olduğunu söylüyordun. O kadar yakışıklı olduğunu söyledin ki kalbin acıdı."

Kıpırdamadan duruyorum. "Bekle... Ben Mars'tan bahsediyordum?" "Şey... o senin kocan, değil mi?"

Ona doğru dönüyorum, dizlerimiz küçük alanda birbirine sürtünüyor. "O odadayken tam olarak ne söyledim? Hatırlıyor musun?"

"Umm... sen sadece onun ne kadar güzel ve seksi olduğundan bahsedip durdun... ve sonra bana çocuklarının resmini göstermesini istedin." Bebek arabasındaki Tuo'ya bakıyor ve gülümsemesi biraz düşüyor.

"Ne?" Öne doğru eğildim. "Bu bakış da ne?"

Gülümsemesi duraksıyor. "Şey... Sanırım sadece karını sevdiğine ve aslında seni sevmediğine dair bir şeyler söylemiş olabilirsiniz."

Kalbim durdu.

"Beni istemesini sağlayamam' gibi bir şey söyledin." Oh, bu çok kötü.

"Ve sonra onu kendine çektin ve onun derisinin içinde yaşamak istediğini söyledin."

"Oh...kahretsin."

Şimdi de elini dizime koyuyor. "Caleb-sana böyle hitap etmemin sakıncası var mı?"

"Çekinme," diye mırıldandım.

"Sedasyon altındaydınız. Eminim kocanız anlayışla karşılar. Muhtemelen sizin için endişeleniyordur. Ameliyatlar eşler üzerinde de stres yaratır, küçük ameliyatlar bile."

"Hayır, bu kötü," diyerek ayağa fırlıyorum.

Tiffany, mutluluk gazının etkisi altında yapılan itirafların ciddiyetsiz doğası hakkında istediğini söyleyebilir. Ama Mars ve ben gerçeği biliyoruz. Gaz, yüksek tuğla duvarlarımı indirmekten başka bir şey yapmadı. Gaz beni açıkta ve savunmasız bıraktı, kalbim ellerimde yatıyordum.

Beş yıl süren bu gergin karşılıklı sessizlikten sonra, Mars sonunda gerçeği biliyor. Söylediğim her kelimedede ciddi olduğumu biliyor.

ÇOCUKLARI ARABAYA GERİ BINDIRIP EVE DOĞRU SÜRMEYE BAŞLADIM, İKİ ELİM On altı yaşındaymışım gibi direksiyonu tutuyorum. Telefonum Bluetooth'a bağlanıyor ve müzik arabayı dolduruyor, yumuşak ve indie rock bir şey. Gerçekten duymuyorum. Odaklanamıyorum. Beynim uğulduyor. GPS talimatlarını zar zor takip edebiliyorum.

Yolda on dakika bile gitmeden şarkı değişiyor ve gözlerim kocaman açılıyor. Telefonumun ekranında parlayan bir Taylor Swift albüm kapağı görmek için aşağı bakıyorum. Rachel bu çalma listesini benim için yapmış. Şarkının akorlarını duymak soğuk suya batırılmış gibi hissettiriyor. Kollarımdan aşağı bir ürperti yayılıyor ve direksiyonu daha sıkı kavriyorum.

"Hayır, hayır, hayır..."

Kollarını belime dolamış Mars, yüzümü göğsüne gömüştüm, beni yatağa yatırırken ona sarılışım, beni soyarken nazik elleri. Kollarımı kaldırıyorum, ona öyle bir özlemle bakıyorum ki içim acıyor.

Kahretsin, dün gece kalmasını istedim. Bana sarılmasını istedim.

Mars'ı hep istemişimdir. Sadece ona nasıl sahip olacağımı bilmiyorum. Ortak hayatlarımızın haritasındaki son boş alan. Rachel, Jake ve ben haritanın bizim tarafımızdaki tüm tepeleri ve vadileri keşfetmek için çalıştık. Uzun konuşmalar, kafa karıştırıcı kıskançlıklar ve dünyayı sarsan seksler yaptık. Bunu hepimiz için nasıl yürüteceğimizi bulduk.

Ama Mars öyle biri değil. Kıskançlık yapmaz. Duygularını çözmek için uzun konuşmalara ihtiyaç duymaz. Sadece istediğini alır ve gerisini kibarca bırakır. Ve istediği şey Rachel. Başından beri bunu açıkça belirtti. Jake ve ben hep onun ana yemeğinin garnitürüydük.

Beni yanlış anlamayın, bizi seviyor. Bizsiz yaşamayı asla istemeyeceğine eminim. Rachel yarın ölse bile, o hiçbir yere gitmeyecek. Hokey sopalarımızla donmuş bir göletin etrafında dolaşan ve torunlarına diskleri ağa nasıl sokacaklarını gösteren üç yaşlı adam olacağız.

Ama ikimizden de daha fazlasını isteseydi, alırdı... değil mi?

Dikiz aynasından çocukları kontrol ediyorum. Jamie camdan dışarı bakıyor, krakerini yiyor. Tuomas uyuyor.

Tuo'nun doğduğu gün Mars daha fazla aldı. Bana döndü, kalbi ellerindeydi ve ona daha fazla vermemi istedi. Ben de verdim. Ona her şeyimi verirdim; sırtımdan gömleğimi, göğsümden ciğerlerimi. Düşündüm ki

bizim için yeni bir başlangıçtı. Sonunda haritadaki son boşluğu da dolduracağımızı düşünmüştüm.

Ama hiçbir şey çıkmadı. Ona onu sevdiğimi söyledim ve bir daha bundan hiç bahsetmedi. Tuo'yu eve götürdük ve altı kişilik bir aile olduk. Köpekle birlikte yedi.

Bu on ay önceydi.

Mars'ın yerleşmiş olduğu gerçeğine kendimi teslim ettim. Jake ve Rachel'a olan bağları güvende olmanın ötesinde. Ona ihtiyacı olan her şeyi veriyorlar. Ben de tatmin olmalıyım, değil mi? İki sevgi dolu romantik partnerim olduğu için memnun olmalıyım. Rachel benim karım, çocuklarımın annesi, ailemizin merkezi. Ve Jake beni çok seviyor. Hepimizi seviyor. Onu hak etmek için ne yaptık bilmiyorum. Beni çok mutlu ediyor.

Ama onları ne kadar seversem seveyim ve beni ne kadar mutlu ederlerse etsinler, haritadaki o boşluk hala duruyor. Keşfedilmemiş son bölge. Bazen sanki zamanla küçülmüyor da büyüyor gibi geliyor. Orayı sessizliğimle, hayal kırıklığımla, boş umudumla dolduruyorum. Mars beni isteseydi, sahip olabilirdi. Tek yapması gereken elini uzatmak ve ben de onu tutacağım.

Ama yapmadı... ve .

Çünkü o beni benim onu istediğim gibi istemiyor.

Beş yıl boyunca bu gerçeği kalbimin derinliklerinde rehin sonra, duvarlarımın nihayet yıkılması için aptalca bir diş ameliyatı yeterli oldu. Artık gerçeği biliyor. Onu istediğimi biliyor. Peki nasıl karşılık veriyor? Geri çekiliyor. Zırhını giyiyor ve kendini koruyor. Kelimeler olmadan tam olarak nasıl hissettiğini söylüyor.

Ağrıyan çeneme bir sopa daha insancıl olurdu.

Ve şimdi eve gidip onu görmek zorunda mıyım? Benden uzaklaşmasına neyin sebep olduğunu bilmiyormuş gibi mi davranmalıyım? Evet, siktir et. Rachel ve Jake'in bu inkar yuvasına gelmesine izin vermeyeceğim. Onlar daha iyisini hak ediyor. Mars da ben de bundan kaçamayız.

Kararımı verdim, iki şeritli trafiğin arasından sola saptım ve A1A otoyolunda sağ yerine sola döndüm. Birkaç ara sokaktan geçerek bir sahil bungalovunun önünde durdum. Garaj yolunda iki araba duruyordu. Arka koltuğa bir göz attım. "Tamam, J-man. Bakalım Emma oynayabilecek mi?"

Jamie'nin yumuşak çılgılığı araba "Yaşasın" diye geliyor.

Çocukları arabadan çıkarıp Tess'in ön kapısına gidiyorum. Zili çalıp bekledim. Bir dakika sonra Langley kapıyı açtı.

Kahretsin, burada olacağını unutmuşum. Başka bir diz sakatlığını tedavi ediyor, bu da şu anda maçlar için takımla seyahat edemeyeceği anlamına geliyor.

"Hey, Sanny. Ne-" Omzunun üzerinden evin içine bakıyor. "Geleceğini biliyor muydum?"

"Tess burada mı?" Giriş yapmadan söylüyorum.

Tess, kalçasına tünemiş Emma ile mutfaktan çıkıyor. Küçük miniği peri kanatları ve ışıltılı bir tek boynuzlu at boynuzu saç bandıyla süslenmiş, vahşi çilek bukleleri her yöne doğru uzanıyor. Emma sadece üç yaşında ama tam bir fişek.

Tess şaşkınlıkla bana baktı. "Caleb? Jamie, vaftiz annesine ulaşmak için Langley'nin bacaklarını iterek geçerken," diye mırıldanıyor.

Langley gülerek geri çekildi ve beni de içeri aldı. Uyuyan Tuo'yu yere bıraktım, hâlâ araba koltuğuna bağlıydı.

"Ameliyat nasıl geçti?" Tess arıyor. Şimdi tek dizinin üzerine çökmüş, kolunu iki çocuğa da dolamış. "Gördüğüm kadarıyla kafası hâlâ bağlı."

"İyiymi," diyorum ellerimi ceplerime sokarak. "Dinle, çocuklar bugün bir süre seninle kalabilir mi?"

Emma'nın tek boynuzlu at saç bandını Jamie'ye takarken duraksıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, ben sadece... Mars ve benim, Jake ve Rachel dönmeden önce evde halletmemiz gereken bazı işler var ve çocuklar ayak altında olmadan bunları halletmek daha kolay olur, o yüzden..."

Tess, Jamie'yi yerden kaldırıp yalınayak bana doğru yürüyor. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

Emma annesinin bacaklarının etrafından dolanarak ona pembe ve mor renkte yanıp sönen ışığı olan simli bir asa uzatıyor. "Anne, Cay-Cay neden yalan söylüyor?"

"Bu *çok* iyi bir soru, kedicik," diye yanıtlıyor annesi, kalçasındaki çocuğumu sallayarak. Tanrım, Langley ikisiyle nasıl başa çıkıyor bilmiyorum. Tess yeterince kâbus gibi. "Mars'a ne yaptın?" diye soruyor bana.

"Hiçbir şey," diyorum tekrar, öfkem yükseliyor.

Langley, "Bebğim, ev işlerini halletmek için biraz çocuksuz zamana ihtiyaçları var gibi görünüyor," diye araya giriyor. Tatlı, saf, yavru köpek Langley.

Tess buna inanmıyor. "Tatlım, çocukları mutfağa götür ve onlara atıştırılmalık bir şeyler bul," diyerek Jamie'yi ona doğru kaydırıyor. Emma 'atıştırılmalık' kelimesini duyunca hemen uzaklaşıyor.

Langley kıkırdarak kızın alnına bir öpücük kondurdu ve eliyle Jamie'nin saçını çekmesini nazıkçe engelleyerek, "Adli tabibe bir şeyler bırak, bebeğim," dedi.

Lanet olsun.

Belki de o kadar saf değildir. Langley çocuğumu alıp gitti ve ben birden her şeyden pişman oldum.

Tess orada duruyor, elleri kalçalarında, ateş kırmızısı saçları topuzundan kaçıyor. Bana en iyi bakışını atıyor. "Ne haltlar dönüyor?"

"Hiçbir şey," diyorum üçüncü kez.

"Kapıma gelip bebeklerine bakmamı isteyemezsin Cay. *Asla* kapıma gelme."

"Sen neden bahsediyorsun? Ben her zaman buradayım."

"Tek başına değil," diye karşı çıkıyor ve ısıltılı esasını bana doğrultuyor. "Sen ve Mars 'işlerinizi halledebilesiniz' diye çocuklarına bakmamı istediğini mi söylüyorsun?" Tırnak işaretleriyle benimle alay ediyor. "Bu neyin şifresi, ha?"

"Belki de sonunda mutfağın fayans kaplamasını değiştiriyoruzdur," diye tersliyorum, müzikle yüzleşmeye hazır değilim. "Belki de güverteyi boyuyoruz-"

"*Belki de* saçmalıyorsun. Seni tanıyorum Cay. Sanki bana hamile olduğunu ve babasının o olduğunu söyleyecekmişsin gibi korkmuş bir halde burada dikiliyorsun." Nefes nefese kalıyor, yeşil gözleri sağa sola dalıp yüzümü tararken boştaki elini ağzına götürüyor. Sesini kısık bir fısıltıya indirdi. "Caleb Joshua Price, başka bir kadını hamile mi bıraktın?"

"*Ne-hayır*," diye bağıyorum. "Neden deli kafan ilk oraya gidiyor? Nasıl olur da- bekle, Joshua? Bu benim göbek adım değil-"

"Göbek adını bilmiyorum," diyor esasını umursamaz bir şekilde sallayarak. "Neden bu kadar suçlu, tuhaf ve korkmuş görünüyorsun? peşindesin?" Yaklaşıyor ve yanıp sönen asayı yüzüme doğrultuyor. "Eğer onları incitecek ya da güvenlerine ihanet edecek bir şey yaptıysan, seni bir deniz kaplumbağası yuvasına gömerim!"

"Tess-"

"Bana hemen şimdi söyle, yoksa bu bebekleri alıp annelerini çağıracağım. Belki neler olduğunu biliyordur-"

"Rachel'ı arama," diye yalvarıyorum, elimi uzatarak cebine uzanmasını engelliyorum.

Kıpırdamıyor. Bana bakıp beklerken tek kaşını yavaşça kaldırıyor. "O zaman konuşmaya başlayın bayım."

İki elimi saçlarımda gezdirerek inliyorum. "Bak... iyi. Tamam, işte burada. Dün ameliyattan sonra kafam iyiydi ve bir şeyler söyledim, Mars da bunu duydu ve şimdi bununla başa çıkmam gerekiyor, tamam mı? Böyle devam edemeyiz." Sözlerimi ısırarak geri alıyorum ve ona çaresiz bir bakış atıyorum. "Mars'la konuşmalıyım, Tess."

Gözleri çilli yanaklarının üzerinde genişlerken asayı kot pantolonunun arka cebine sokuyor. "Oh Tanrım... oh Cay, hayır. Ne dedin sen?"

Bakışlarını tutup yüzünü inceliyorum. İyi ya da kötü, Tess Langley bizden biri. Rachel'dan kısa bir süre sonra hayatımıza girdi ve hepimizi parmağında oynattı. Garip bir şekilde her birimizin en iyi arkadaşı oldu ve hepimize ihtiyacımız olanı verdi. Mars'ın durumunda, bu onu itecek biri. Jake için, birlikte gülebileceği ve çılgın, abartılı partiler planlayabileceği biri. Benim içinse saçmalıklarımı yüzüme vuracak biri.

Şu anda olduğu gibi.

Beni tanıyor. Söylediğim her şeyi okuyacaktır. Ben de ona gerçeği söylerim. Sadece bir kelime yeter. "Her şeyi."

Gözleri yaşlarla doluyor. "Tanrım... *her şey*, her şey mi?"

Başımı salladım.

Kollarını kavuşturup omzunun üzerinden mutfakta Langley'le birlikte gülüşen çocuklarımızın sesine bakıyor. Bana dönüp bakıyor, yüzü kasvetli. "O seni seviyor, Caleb."

"Biliyorum."

Bir adım öne çıkarak elini koluna koydu. "Hayır, o seni *seviyor*. Bundan şüphe etme."

Başımı sallıyorum, boğazıma bir duygu yumağı oturuyor. "Çocuklara biraz göz kulak olur musun?"

"Evet." Bir adım geri atıyor. "Evet, Tess Teyze bu gece çocukları aldı. Sadece uyarıyorum: Emma oldukça ciddi bir parıltı

evresinde..." "Bildiğim iyi oldu."

"Çocuklarınız ıslatılacak..."

"Sana bir çamaşır faturası göndereceğim."

Sırıttırıyor ve arkamdan kapıya doğru başını sallıyor. "Eve git Cay. Bunu düzelt."

Bebek bezi çantasını omzumdan silkip Tuo'nun araba koltuğunun yanına koyuyorum. Kalbim bir anda sanki az önce depar atmışım gibi hızlandı. "Orada..."

Çantada bebek bezi, atıştırmalıklar falan var. Tuo'nun da yatma zamanı için havlusu var ve-"

Aramızdaki mesafeyi kapatıp elimi avuçlarının içine aldığında sessizliğe gömülüyorum. "Bunun için yeterince bekledin Cay."

Kıpırdamadan duruyorum, ona bakamayacak kadar korkağım.

Elimi sıktı. "Bu gerçeğin her zaman ortaya çıkması gerekiyordu. Geri dönüş yok, tamam mı?"

Parmaklarımızı birbirine dokuyarak başımı sallıyorum.

Yaklaşıyor, boştaki eli kolumu okşuyor. "Seni duymasını sağla tatlım... ama sen de dinlediğinden emin ol."

Öne doğru eğilip alnına hızlı bir öpücük konduruyorum. Sonra uzaklaşıyorum, Mars'ın benim adımı verdiği oğluma son bir kez bakıyorum, hâlâ araba koltuğunda uyuyor. Tess kapıyı açarken, "Seni arayacağım," diyorum. Beni ön verandaya kadar takip ediyor ve arabama binip uzaklaşmamı izliyor.

Eve gitmekten başka yapabileceğim bir şey yok.

DAKİKALAR SONRA, SOKAĞIMIZA DÖNDÜĞÜMDE KAMYONU PARK HALİNDE GÖRDÜM. araba yolu. Mars çoktan eve varmıştı. Kendimi toparlayarak arabayı yanına çekiyorum ve içeri giriyorum. Ayakkabılarımı çıkarıp cebimdeki eşyaları tabağa koyarken Poseidon beni kapıda ve ayaklarımın dibinde dans ediyor. Mars'ın sesini duymak için kulak kabartıyorum ama ev sessiz. Spor yapmadığı ya da yemek pişirmediği sürece her zaman sessizliği tercih eder.

Onu aramak için alt katta yumuşak adımlarla dolaşıyorum. Mutfak tertemiz, bulaşık makinesi çalkalanıyor. Çamaşır odasından kurutucunun yumuşak sesini duyuyorum. Poseidon koşarak uzaklaşıyor ve devasa yer yastığının üzerine uzanıyor. Bulaşık makinesinin yanındaki çekmeceyi tıkırdatarak açıyorum, ağrı kesici şişesini çıkarıp avucuma üç tane atıyorum. Lavaboya eğilip biraz su höpürdetiyorum.

"Hâlâ ağrın var mı?"

Zıplıyorum, hapları yutuyorum. Mars'ı girişte görmek için yukarı baktım. Üst katta uyukluyor olmalıydı. Mutfağa girdiğinde tişörtünü kafasına geçiriyor ve altılı göbeğini örtmek için aşağı doğru çekiyor. Zırhı sıkıca yerinde duruyor.

Oh...siktir. Ağrıyan çenemde bir kas seğiriyor, daha aşağıda bir yerde bir seğirme ile eşleşiyor. "O benim gömleğim," diyorum akan suyun sesi üzerine.

Mars aşağıya bakıyor, bir eli dalgınca göğsünü yumuşatıyor. Benim eski Michigan hokey tişörtümü giyiyor. Çok yıpranmış, yazıları solmuş ve pamuğu yumuşak. Boynunda küçük bir delik var. Aslında mükemmel bir tişört.

Bu benim favori tişörtüm.

Jake'i bunu giyerken ilk kez yakaladığımda, onu anlamsızca becerdim. Tişörtü hep üzerinde bırakmasını sağladım, dar deliğini sikerken iki yumruğumla kavradım. O sırada, benim olduğunu her şekilde haykırıyordu. Gri pamuğun Mars'ın pazularının etrafında nasıl gerildiğine bakarken Jake'i altımda gördüğüm anın görüntüleri zihnimde titreyiyor.

Benden lavaboya doğru bakıyor. "Ne yapıyorsun? Suyu kapat."

"O benim gömleğim," diyorum tekrar, komutunu duymazdan gelerek. Omuz silkiyor.

"Çekmecemdeydi."

Ben burada lanet olası derimden sürünürken o nasıl bu kadar kayıtsız kalabiliyor?

"Evet, ama o benim. Benim olduğunu biliyorsun, Mars."

Harika. İyi başlangıç Cay. Kaleciyi defansa koy. Bu işi daha düzgün yapar.

Bana saatli bir bombaymışım gibi bakıyor. "Oda karanlıktı. Yeni taktım Cay. Bu gerçekte neyle ilgili?"

Adanın etrafında bana doğru adım atıyor. İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum. Gözleri hafifçe açılıyor, mavisi kahverengimi arıyor. yavaşça suyu kapatıyor. Bulaşık makinesinin yumuşak, uğultulu sesi dışında mutfak sessizlik dolduruyor.

"tişörtlerle ilgilenmeye başladın," diyorum çünkü görünüşe göre bunun mümkün olduğunca kötü geçmesini istiyorum.

"Ne?"

"Neden gömlek giyiyorsun Mars? Bu sabah da giyiyordun. Evde asla gömlek giymeysin."

Bir eli tezgâhta, uzağa eğiliyor. "Bana kızgın mısın?" "Kızgın değilim. Sinirliyim."

Kafası şaşkınlıkla yana eğik. "Bana mı? Tişört giydiğim için mi?"

Siktir et onu, bunu yapıyoruz. Ona karşı omuzlarımı dikleştiriyorum. "Hayır, çünkü dün senin derinin içinde yaşamak istediğimi söylediğimi duydun ve şimdi o deriyi benden saklamaya kararlısın. Mesaj alındı Mars. Açık ve net."

Kafası karışan Finn dudaklarını hafifçe aralayarak bana bakarken, patlamamı çınlayan bir sessizlik karşılıyor. Bir an sonra kendine gelir gibi oluyor ve ağzı kapanıyor. "Caleb-"

"Lanet olsun, bunu yapamam." Dönüp adanın diğer tarafına doğru yürüyorum. "Hazır olduğumu sanıyordum ama değilmişim," diye sesleniyorum omzumun üzerinden.

"Buraya gel," diye arkamdan bağılıyor.

"Bana bir dakika ver!" Ön koridordan merdivenlere doğru koşuyorum, ikişer ikişer çıkıyorum. Ne halt ettiğimi bilmiyorum. Tek bildiğim, beni kıbarca geri çevirdiğinde gözlerindeki bakışı görmeye hazır olmadığım ve umudumun son korlarını küle çevirdiğim.

Köpek havlıyor ve arkamdaki merdivenlerde Mars'ın duyuyorum.

"Caleb-" "Aşağıda kal! Sana en az bir kat ötede ihtiyacım var."

"Çocuklar nerede?" diye sesleniyor arkamdan.

Duraklıyorum, elimle yatak odamın kapısının yanındaki duvarı destekliyorum. Yavaşça omzumun üzerinden bakıyorum. Mars merdivenlerin başında duruyor, iri gövdesi koridoru dolduruyor. Yaklaşmak için hiçbir girişimde bulunmuyor.

"Çocuklar nerede?" diye tekrar sorar.

"Langley'lerle birlikte."

Bakışlarımı tutuyor. "Neden Langley'lerle birlikteler?"

Elimi duvardan çekiyorum. "Çünkü seninle konuşmaya ihtiyacım vardı."

Bir anlık sessizlik aramızdaki koridorda süzülerek boşluğu dolduruyor.

"O zaman konuş."

Ona ters ters bakarak kendi etrafımda dönüyorum. "Dün ne olduğunu biliyorum. Parçaları zaten kafamın içinde uğulduyordu. Tiffany geri kalanını doldurdu. Ne dediğimi duyduğunu biliyorum."

Şimdi kafası daha da karışmış görünüyor. "Tiffany? Dışçıyle ne zaman konuştuğun?"

"Bugün çocuklarla oraya geri döndüm," diyorum onun üzerinden. "Bu sabah çok tuhaf davranıyordun. Bilmemezlikten gelemedim." Ona bir adım daha , ellerimi yumruk yaptım. "Bana söylemeliydin. Dışçimin peşine düşüp bana ne olduğunu anlatması için yalvarmak zorunda kalmamalıydım."

"Peki ne söylememi bekliyordun?" diye soruyor, sesi buz gibi soğuk. "Bana nasıl sarıldığını, sırlarını kulağıma nasıl fısıldadığını anlatırken gerçekten gülmemi mi istiyordun? Kendini boşaltmak için benim vücut yıkayıcımı kullandığını söylediğinde bunu o kadar da komik bulmadım. Benim kokumu tenine sürdüğünü söylediğinde de gülmedim."

Sözleri karşısında titrememle savaşıırken bile, sesiyle sikim kabarıyor. "Mars... Yüksekteydim."

"Dürüsttün! Bunu küçümseme, Caleb. Bunu değil, benimle değil."

Her kelimeyi bir darbe gibi içime çekiyorum, derinlere inmelerine izin veriyorum. Tanrım, çok sinirli ve hepsi benim suçum. Bunu bize ben yaptım. Her şeyi ben kırdım. Kavanoz paramparça oldu, her yer cam oldu. Ve bunu kendimden daha fazlası için mahvettim. Peki ya Jake ve Rachel? Çok mutluydular. Sahip olduğumuz dengeden memnundular. Bir şeylerin değişmesini istemediler.

Lanet olsun, neden hayatımdaki her güzel şeyi mahvediyorum?

Mars hâlâ demir bakışlarıyla beni parçalıyor. "Söylediğin her kelimede ciddiydın... değil mi?"

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Havayı dışarı verirken omuzlarım da onunla birlikte hareket ediyor.

"Seninle konuşurken bana bak!" diye bağılıyor, sesi göğsümde bir ateş gibi yanıyor.

Gözlerimi kırıpıştırarak açıyorum. Lanet bir çöl kadar kuruydular. Bunun için ağlamayı hak etmiyorum. Reddedildiği için üzölmeyi hak etmiyorum. Benden bir kez bile duygularımı anlamamı istemedi. En başından beri tavrını net bir şekilde ortaya koydu.

Ama duygularımı yakaladım ve şimdi buradayız, koridorda birbirimize bağılıyoruz. Bununla başa çıkmak zorundayız. Yavaşça ellerimi kaldırıp ona teslimiyetimi gösterdim. "Sadece yap, Mars. Bunu kaldırabilirim, tamam mı? Sadece söyle. Bu tabutu kapat ki ikimiz de yolumuza devam edebilelim ve geriye kalanları kurtarmaya çalışalım."

Benden uzaklaşırken gözleri irileşiyor.

"Jake ve Rachel bunu hak ediyor," diye bastırıyorum, bir adım daha yaklaşarak. "Bunu atlatmak için savaştığımızı görmeyi hak ediyorlar. Bunu yapmak için *söylemelisin*." Sesim alçalıyor. "Kelimeleri söylediğini görmeden bu işin peşini bırakamam."

Yüzüme bakıyor, ifadesi okunmuyor. "Kafam karıştı," diye itiraf ediyor sonunda. "Benden duymak istediğin şey nedir?"

Ellerim yanlarıma düştü. "Ciddi misin?" Nasıl kafası karışmış olabilir? Yenilgiyle başımı sallıyorum. "Sadece beni istemediğini söyle."

"Seni reddetmemi mi istiyorsun? Seni çevirmemi mi istiyorsun?"

Başımı sallarken kalbim göğsümde deli gibi çarpıyor.

Sakin dış görünüşünün altında öfkeli bir kararlılık kaynıyor. Orada duruyor, gözleri bana kilitlenmiş... ve hiçbir şey söylemeye cesaret edemiyor.

Aşağılanmışlığım beni cesur kılmaya yetecek kadar öfke tadı veriyor. Koridorda ona doğru ilerliyorum. "Lanet olsun Mars, sen *söyle*." İki elimle göğsünü itiyorum. "Şimdi kendini tutma. Yüzüme söyle. Beni istemediğini söyle." Onu tekrar itiyorum.

Homurdanıyor, kendini tutarken vücudu sallanıyor. Yavaşça kollarını tişörtümün içinde kavuşturuyor, kasları dar kumaşın üzerinde yuvarlaklaşıyor. Onu o lanet tişörtün içinde görmek beni çılgına çeviriyor. Onu tekrar itiyorum ve o da Fince bir küfür savurarak iki bileğimi birden tutuyor. Beni daha yakına çekmeye çalışıyor, dokunuşu yumuşatıyor. "Caleb-"

"Bırak beni, siktir git." Ellerimi kavrayışından kurtarıyorum, sesim duygusallıktan çatlıyor. "Mars, kahretsin-" Nefesimi emiyorum, ellerim titreyerek geri çekiliyorum. Berbat bir haldeyim. Bir adım geri atıyorum, ona bakarken omuzlarım çöküyor. "Hadi ama dostum, yalvartma beni."

Paylaştığımız evin koridorunda duruyoruz, her birimizin elinde bir kibrit var, hayatımızı ateşe vermeye hazırız. Kalbim hızla çarpıyor, yakışıklı yüzünün çizgilerini arıyorum. O da bana bakıyor. Bana bakıyor... ve hiçbir şey söylemiyor. Tek bir kelime bile. Ne duymam gerektiğini biliyor ama söylemeyecek. Söylemeyecek. Tanrı ikimize de yardım etsin... Belki de söyleyemiyordur.

Farkına varıyorum ve ciğerlerimdeki tüm havayı çekip alıyorum. "Seni adi herif, benimle dalga mı geçiyorsun?" Şaşkınlık ve panik içinde onu tekrar itiyorum. "Benimle dalga mı *geçiyorsun*?" Bir itiş daha. "Ne kadar Mars?"

Homurdanıyor, onu itmeme izin veriyor. Öyle bir ağaç ki, ağırlığını bile zor kaydırıyor.

"Ne kadar uzun-"

"Caleb-dur-" Sonunda soğukkanlı sessizliğini bozuyor ve beni kontrol ediyor. Sendeleyerek geri çekiliyorum ve beni omuzlarımdan tutup çeviriyor ve duvara yaslamaya zorluyor. "*Yeter*."

Bedenim dirençle karşılaştıkça resim çerçeveleri takırdıyor. Beni kollarımın üstünden tutup duvara bastırana kadar boğuşuyoruz. İkimiz de nefes nefese kaldık, göğüslerimiz kabarıyor. Dudakları ayrılmış, bana bakarken yumuşak bir pembe yanaklarını ısıtıyor.

"Sadece *söyle* bana," diyorum tekrar, sesim çaresiz. "Ne kadar sürecek Mars?"

Bileklerimi kavrayışı yumuşuyor. "Ne ne kadar?"

Bakışlarını tutuyorum. "Ne zamandır beni istiyorsun?"

Ellerini benden uzaklaştırıyor. Sonra geri adım atıyor.

Destek için duvara yaslanıyorum, vücudum kemiksiz hissediyor. Aramızda bir sonsuzluk uzanıyor, ama aslında sadece saniyeler. Ona bakıyorum, gururum kırılmış, ruhum ellerimde ve bekliyorum.

Yüz ifadesi yavaşça yumuşar. "Seni tanımak, seni istemektir Caleb."

Bir nefes verdim, omuzlarım çöktü. "Ciddi olamazsın. Mars, yemin ederim ki-"

"Bu konuda neden yalan söyleyeyim ki?" diye bağırır. "Bu gerçeği açıklayarak kazanacak hiçbir şeyim yok ve kaybedecek *her şeyim* var. Neden bu kadar uzun süre yutkundum sanıyorsun? İçimde bir delik açarak yaşadım çünkü senin aynı şekilde hissetmediğini biliyordum!"

"Hayır," diye başımı sallıyorum, öfkesinin bir dalga gibi üzerime çökmesine izin veriyorum. "Hayır, sürücü koltuğunda sen vardın. Bütün bu lanet olası zaman boyunca, kararları veren sendin. Sen bir eylem adamısın, Mars. Ne istersen onu alırsın ve sen sadece Rachel'ı istedin. Aramızda çıplak durmadığı sürece bana iki kere bile bakmadın. Beni sadece kendim için istemiyorsun. Beni hiç istemedin-"

"Seni istemeye *iznim* olduğunu hiç bilmiyordum!"

Gözlerimi kırıpıştırıp başka yöne eğildim. "Sen neden bahsediyorsun?"

Sinirli bir hırıltıyla parmağını yüzüme doğrultuyor. "Yaşadığımız kuralları *sen* koyuyorsun Caleb. Ben değil. Ben sadece onlara saygı duyuyorum."

Gözlerim kocaman oldu. "Ne kuralı lan?"

"Rachel senin," diye bağırıyor üstümden. "Rachel senin ve Jake senin. Köpek bile senin. Onları ilk sen buldun, ilk sen sevdin. Onları seninle paylaşıyorum. Benim buradaki rolüm *bu*. Benim yerim bu, sadece onları paylaşmak. Ama sana kendim için sahip olamam."

"Neden olmasın?"

Sanki dünyanın en bariz şeyiymiş gibi başını sallayarak ofluyor. "Çünkü biz güvenli limanız. Sen ayrı tutuluyorsun, uzak kıyıdaki bir deniz feneri gibi benden uzaklaştırılıyorsun. Evi görebiliyorum ama ona ulaşamıyorum. Orada olduğunu biliyorum ama ateşin bana sıcaklık veremiyor." Bir elini kaldırıyor, aramızdaki boşluğa uzanıyor ve yüzümü kavıyor. Tenini tenimde hissetmek beni yakıyor.

Sanki dokunuşunun bana ne yaptığını biliyormuş gibi, ağzı hüzünlü bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sadece onlar senin ışığına sığınabilir," diye mırıldanıyor, başparmağı

yanagımı okşuyor. "Dalgaların şiddetini engellemek için dalgakıranlarda kalmalıyım, kaderim onları sevmeni uzaktan izlemek." Elini bırakıyor ve ben ayaklarımın üzerinde sallanmaya başlıyorum, kendi elim yanagımı okşamak için kalkıyor, dokunuşunun hayaletini kovalıyor.

Gözlerindeki acıyı gördüğümde öfkem buharlaşıyor. Onu göremediğim, benim tarafımdan görülmesine izin veremediğim için oraya koyduğum acıyı. "Senin için gerçekten sadece bu muyum? Görebildiğin ama asla dokunamadığın deniz feneri mi?"

Mavi gözleri yoğunluğuyla içimi parçalıyor. "Sorun değil, hatta gerekli."

"Gerekli mi? Neden?"

Başını sallıyor. "Çünkü sen benim diğer yarısın."

Oh, lanet olsun. İçeri giriyorum, ellerimi göğsünde gezdiriyorum, parmaklarım tişörtümün yumuşak pamuğuna sürtünüyor. Ellerimin altında kaskatı kesiliyor, gözleri sanki fiziksel bir acı çekiyormuş gibi sımsıkı kapanıyor. "İlmari... bana bak," diye fısıldıyorum.

Gözleri açılıyor, o derin mavi havuzlar beni mahvediyor. Kaşlarının çatıklığına, gözlerinin köşelerindeki yumuşak çizgilere, yanaklarındaki soluk çillere, kaşındaki yara izine bakıyorum. O kadar güzel ki. Bunca yıldır aynı hayatı paylaşıyoruz ve o hâlâ nefesimi kesiyor.

"Bana kim olduğumu söyle," diyorum, sakallı yüzünü kavramak için ellerimi kaldırarak. "Artık saklanmak yok. Işığımın altında dur ve bana söyle."

Bakışlarımı tutarken elleri bileklerimi sarıyor. "Sen Caleb Price'sın. Sen benim olmadığım her şeysin... olamadığım her şey. Onlara ihtiyaç duydukları ve benim sağlayamadığım şeyleri veriyorsun. Onları seilmeyi hak ettikleri şekilde sevmeme yardım ediyorsun. Sen benim diğer yarısın. Bizi bir bütün yapıyorsun. Birlikte, biz güvenli bir limanız-"

"Biz *onlar* için bir limanız," diyorum ve ellerimin tekrar omuzlarına inmesine izin veriyorum. "Ama onlar bir okyanus kadar uzaktalar. Artık burada sadece ikimiz varız. Sen ve ben, Mars. *Senin* için ne olduğumu bilmem gerek. Senden geriye sahip çıkabileceğim bir parça kalıp kalmadığını bilmem gerek... yoksa her şeyi aldılar mı?"

Parmak uçları ön kolumdaki mürekkebi tüy gibi hafifçe okşuyor ve tenimde bir yangın başlatıyor. Aletim arzuyla seğiriyor. Ama burada çözüme yakın bir yerde değiliz. Bir adım daha yaklaşıp avucumu onun sıcaklığına bastırıyorum ve güçlü kalbinin atışını hissediyorum. "Rachel çoktan adını kalbinin duvarlarına kazıdı. Bu kalp onun için atıyor." Başımı kaldırıp cevap vermesini bekliyorum.

Başını sallıyor. "Öyle."

Elimi ters çevirip parmak eklemlerimi göğüs kafesinde gezdiriyorum. "Jake ve çocuklar senin tüm yumuşaklığını, sessizliğini sahipleniyorlar. Sen onların sığınağı, dinlendikleri yersin."

"Evet. Öyleyim."

Elimi kalçasına doğru götürüyorum. "Bu bana ne bırakıyor?"

Çenesi geriliyor, bakışlarının sıcaklığı evi yakmaya yetiyor.

Gözlerimi dikip bakıyorum, bir sonraki sözlerimi inkâr etmesi için ona meydan okuyorum. "Senin için bir hiç olmayacağım Ilmari Price. Ve artık uzak bir kıyıda durmaktan, bu aileyi bir arada tutmana yardım etmekten, beni parçalayan bir acıyla seni istemekten memnun değilim." Nefesimi içime çekiyorum, adım atarken kalçalarını sıkıyorum. "Seni istediğim için *nefes* alamıyorum. Hiç gururum kalmadı. Zekice sözler yok. Hiçbir şey. Lütfen... sadece bu lanet ıstırabıma bir son ver ve bana bir şeylerin kaldığını söyle. Onların sahiplenmediği, sadece benim olabilecek bir parçan olduğunu söyle."

Bakışlarımı tutuyor, mavi gözleri beni araştırıyor. "Diğerleri benim üzerimde hak iddia etti, bu doğru. Ama geri kalanı senin olabilir. Her şeyi alabilirsin... her şeyi. Her parçamı. Hepsi senin."

Gözlerimi kapatıp titrete bir nefes alıyorum. Bu nasıl mümkün olabilir? Dakikalar önce, beni dışladığına, ittiğine inanmaya kararlı bir şekilde bu merdivenleri . Bildiğim hayatın bittiğini sanmıştım. İkarus gibi, lanet güneşe çok yakın uçmayı seçmiştim ve bunun bedelini tüm ailem ödeyecekti.

Şimdi burada, bu koridorda duruyorum ve Mars bana istediğim her şeye sahip olabileceğimi söylüyor. Gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor. Yumuşak bir küfürle ondan uzaklaşarak geri çekiliyorum, boşluğa ihtiyacım var. Ona dokunursam mantıklı olamam. "Ani ölüm, Mars. Kuralları biliyorsun."

Ağzının köşesi seğiriyor. "Mutfağa inelim mi?" "Sakin kıpırdama."

Kıpırdamadan bekliyor.

Korkumu yutarak, dilimin ucuna gelen soruyu soruyorum. Ani ölüm. Jake ve Rachel bu atışı ilk yaptıkları için benimle gurur duyarlardı. "Mars... beni seviyor musun?"

Kalecim pakın arkasına çarpmasına izin veriyor. Engellemek için parmağını bile kıpırdatmıyor. "Kendi hayatımdan daha fazla. Ama sen bunu zaten biliyorsun. Karşılıklı sadakat duygularımızı ifade etmeyi çoktan geçtik. Gerçekten cevaplanmasını istediğin soruyu sor."

Aramızda sonsuzluk kadar süren tek bir an uzanıyor.

Dudaklarımı yalıyorum, kalbim küt küt atıyor. Ani ölüm. Geri dönüşü yok. "Bana aşık mısın, Mars?"

Gözlerini kapatır ve bir nefes verir. "O kadar çok acıtıyor ki."

Sözleri beni parçaladı. İçimde kalan her şey ayaklarımızın dibindeki yere dökülüyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, ellerim sırtındaki tişörtü kavırıyor ve onu bir öpücük için kendime çekiyorum. Kıpırdamıyor, vücudu taş gibi, dudakları dudaklarımda kıpırdamıyor.

"Mars, aklımı kaçırmadan önce beni geri öp," dudaklarına yapışıyorum.

Kolları beni sarıyor, beni kendine doğru çekerken elleri omuzlarımı kavırıyor. Sonra beni öpüyor. Dudakları yumuşak, sakalları ağzıma değiyor.

Bu ilk öpüşmemiz değil. Grup seks anlarımızın arasına pek çok kez serpiştirilmişti ama sadece Rachel ve Jake yanımdayken, bizi cesaretlendirirken, bizi izlerken, bize katılırken. Dört yönlü karşılıklı çekimimiz hepimizi bazen saatlerce yanan bir cehenneme gönderiyor. Sevişiyor, tadıyor ve alay ediyoruz, terli uzuvlardan oluşan bir yığınla son buluyoruz. Dört kalp bir arada atıyor.

Tanrı'ya dokunmak gibi bir his, en azından benim versiyonum.

Ama şimdi sadece Mars kollarımda, dudakları değiyor. Ortak tutkumuzdan bir parça almak için başka kimsenin burada olmadığını bilmek? Bu tamamen farklı bir tapınma. Ben doğuştan sahipleniciyim. Göz dikmeyi ve kontrol etmeyi severim. Grup seksi sevdiğim kadar, partnerlerimle baş başa kalmaya da ihtiyacım var. Mars haklı, hepimizin birbirimizden farklı şeylere ihtiyacı var. Benim Mars'tan neye ihtiyacım var? Jake'in özverili aşkı ya da Rachel'in coşkulu tutkusuyla doldurulamayan içimdeki bu boşluk nedir?

Kendimi ona doğru bastırıp ihtiyacım olanı alırken, çenemdeki ağrıyı görmezden gelerek yüzünü kavırıyorum. "Beni içeri al," diye yalvarıyorum, ellerim omuzlarına yapışıyor, havayı paylaşıyoruz, durursak ölecekmişiz gibi öpüşüyoruz. "Artık hayatı yarım yaşamak yok. Benimle bir bütün ol. Teninin içine, zihninin içine girmeme izin ver. Lütfen bebeğim, sadece girmeme izin ver ve asla gitmeme izin verme."

İnliyor, elleri belime kayarken sert aleti kalçama baskı yapıyor, beni sahiplenici ve sıkı bir şekilde tutuyor. "Benden istediğin bu mu?" Öpüşmemizi kesiyor ve senkronize bir şekilde nefes alarak alınlarımızı birbirine bastırıyoruz. "Rachel kalbimi alıyor, Jake sakinliğimi alıyor ve sen de geri her şeyi mi alıyorsun? Kemiklerimin içine girip beni ikinci bir deri gibi mi giymek istiyorsun? Bedenime ve ruhuma sahip olmak mı istiyorsun?"

Yüzünü kavıyorum, bana bakmaya zorlarken parmaklarım çenesinde sıkıca duruyor. "Seni tamamlamak istiyorum. Bir bütünün iki yarısı. Başı yok, sonu yok. Tek bir birim, kırılmaz. Bize söz verdiğin şey buydu, Mars."

Dudaklarına tek bir öpücük konduruyorum ve bana karşı geriliyor, duvarlarını indirmek için savaşıyor. İstedğim, *ihtiyacım* olan şey bu. Havadan daha çok arzuladığım şey bu. Bu hayatı birlikte paylaşmak, çocuklarımızı ve sevgililerimizi paylaşmak yeterli değil. Onu da paylaşmalıyım. Bana her şeyi isteyerek vermesine ihtiyacım var. Artık kendimi tutmak yok.

Ellerim yüzünde yumuşuyor, parmaklarım kısa sakalının üzerinde geziniyor. "Lütfen... beni içeri al."

Elleri üzerimde geziniyor, belimi okşuyor ve düşünürken beyninin vızıltısını neredeyse duyabiliyorum. Muhtaç bir kedi gibi her dokunuşuna boyun eğiyorum, vücudum beni daha fazla tuttuğunu hissetmek için sallanıyor. Her yerime dokunmasını istiyorum.

"Beni içeri al, her şeye sahip olabilirsin." Bir kez daha eğildiğimde nefesi dudaklarımı ısıtıyor, öpücüğüm bir söz gibi. "Mars, lütfen... Seni seviyorum. _"

Bu sözlerle kararlılığı kırıldı. Kolları bana dolanırken bir hayvan gibi hırlıyor ve beni yerden kaldırıyor. Beni önünden yukarı kaldırıyor ve bizi döndürüyor, koridorda hızla ilerlerken elleri kalçalarımı sarıyor. Hazırlıksız yakalandım, bir çocuk gibi gülüyorum, omuzlarına yapışırken rahatlama ve heyecan içimde dalgalanıyor.

Beni lanet bir koala gibi taşıyor. Beni ana yatak odasına götüreceğini sanıyorum ama götürmüyor. Onun yerine omuzlarıyla yatak odama giriyor ve beni açık kapıya çarpıyor. Kapı çerçevede takırdıyor ve ben homurdanıyorum. İki yana açılmış kalçalarımın arasına bastırıldığını hissettiğimde vücudum alev alev yanıyor.

Bir eliyle kıcımlı tutuyor, beni sabit tutmak için kalçalarıyla kapıya bastırıyor. Serbest eliyle uzanıyor ve kalın parmaklarını boynuma doluyor, ağrıyan çenemden kaçınmaya dikkat ediyor. "Bu kapı bana bir daha asla kapanmayacak," diye ilan ediyor.

Ne demek istediğini anladığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bunca yıldır kendini benden ayrı tuttuğu kadar, ben de kendimi ondan, ayrı tuttum. Burada kendime bir yalnızlık kalesi inşa ettim. Ve daha önce onunla cinsel ilişkiye girmediğim için, onu hiç içeri davet etmedim. Ayrı bir hayat yaşamamı, aşklarını içsel mabedime getirmemi, kapıyı yüzüne kapatmamı izledi.

Gözlerimi sıkıca kapatarak alnımı onunkine bastırıyorum ve kendi duvarlarımın yıkılması gerektiğini bilerek bir nefes veriyorum. "Bir daha asla." Onu bir kez, iki kez öpüyorum, tutkumu içine akıtıyorum, sözümü dudaklarımla ve ateşli kelimelerimle mühürlüyorum. "Mars, asla," diye bağıriyorum açık ağzının içine, dili benimkiyle alay ediyor. "Bir daha asla, yemin ederim."

Kapıyı iterek bizi odanın ortasına getirdi. Vücudundan aşağı kayıyorum, çıplak ayaklarım yere değiyor. Orada duruyoruz, göğüslerimiz kabarıyor, onun elleri belimde ve benimkiler onun pazularını kavriyor. Çok iyi tanıdığım yüzünde herhangi bir tereddüt ya da şüphe belirtisi arıyorum. "Eğer bunu yaparsak..."

"Bu her şeyi değiştirir," diye bitiriyor sözlerini.

Her şeyi. Onun her şeyi olmak istiyorum. Ona her şeyi vermek istiyorum. O daha azını hak etmiyor. Kenarda durup diğerinin ilk hamleyi yapmasını bekliyoruz.

"Beni seviyor musun Caleb?" diyor sonunda.

Öfkelendim. "Biliyorsun, göt herif. Gerçek soruyu sor."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bana aşık mısın?"

Ellerim kollarında geziniyor. "O kadar çok acıtıyor ki."

Aynı anda hareket ediyoruz, ellerimiz ve ağızlarımız çarpışıyor. Onun kabullenişinin doruklarına çıkarken bedenim alev alev yanıyor. Onun açlığı benimkini körüklüyor, ta ki muhtaç ellerle birbirimizi yakalayana, zaten birbirimize bastırılmışken daha da yakınlaşmaya çalışana kadar.

"Bu benim lanet gömleğim." Kelimeleri ağzına karşı hırıldayarak söylüyorum, ellerim kumaşa sıkıca yapışıyor. "Yeni ev kuralı: Benim gömleğimi giyersen, dölümü de giyersin."

Bir kahkaha atarak ağzını benimkinden ayırıyor, dudakları boynuma yapışıyor.

Kahkahası ve kalçamdaki sert aletin hissi birleşince gözlerim karardı. Tişörtü tutup kaldırdım. "Çıkar şunu. Çıkar şu lanet şeyi." Tişörtü kafasının üzerinden çekmeme izin verdi ve ben de kenara fırlattım. Bir elimle çenesini kavriyorum, diğer elimle de sikini avuçlamak için aramıza giriyorum. "Bugün benden saklanmak için gömlek giydin, değil mi? İtiraf et."

Homurdanıyor, sert aleti elimin altında seğiriyor. "Belki de bilinçaltında, evet."

Avucumu boynunda aşağı yukarı gezdiriyor, boynundaki kasların gerilmesini izliyorum. "Aramızda hiçbir şey olmayacak. Artık saklanmak yok, Mars. Ve ben

Yarın sabah o kahve makinesine doğru yürüdüğünde, elinde kremamla bekliyor olsan iyi edersin."

Gözleri ilgiyle parlayarak sırtıyor. "Şu anda beni Jake'le karıştırmak büyük bir hata olur."

"Kiminle konuştuğumu çok iyi biliyorum." Elimi pantolonunun içine sokarak parmaklarımı onun sıcak ve hazır aletinin etrafına doluyorum. Homurdanıyor, kalçaları refleksif bir ihtiyaçla öne doğru bastırıyor. Tanrım, o kadar kalın ki. Beni parçalara ayırmak üzere ve ben burada hevesli bir bekleyişle bir bakire gibi titriyorum.

Dudaklarımı yalıyorum, başparmağımla onun spermlerini yayıyorum. "O kışa girmeme asla izin vermeyeceğini biliyorum," diye takılıyorum. "Sen baştan aşağı bir züppesin. Ama benim hangi yakınlaşmalara iznim var? Bunun mükemmelden daha az bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Gözleri irileşiyor, sanki ne yapmak üzere olduğumuzu daha yeni düşünüyormuş gibi. Yüzündeki ifadenin şok ya da endişe olmadığını görmek rahatlatıyor. Ham, açık bir ilgi. "Hiç bir erkekle birlikte olmadım," diye itiraf ediyor.

Gülümsüyorum. "Biliyorum, Mars."

"Benim deneyimim seninle başlar ve seninle biter."

Kahretsin, bu bana bu kadar zevk vermemeli ama veriyor. O ve Jake ara sıra öpüşüyorlar. Hayal etmek bile beni sertleştiriyor. Ve bir ya da iki kez Jake'in onun aletini emmesine yardım ettiğini düşünüyorum. Ama bu onların birlikte olma şekli değil. İkisinin de diğerinden istediği bu değil ve bu iyi bir şey.

Mars'ın benimle farklı bir şeyler yapmak istemesi, hafife almayacağım bir hediye.

Ellerimi çıplak göğsünün üzerinde gezdiriyorum. "Beni Rachel ile gördün... ve Jake ile gördün. Nelerden hoşlandığımı biliyorsun. Her şeyin nereye gittiğini kesinlikle biliyorsun-"

Duraklıyorum, başparmağım sağ göğsüne kazınmış yazıların üzerinde geziniyor. *Çıkış yok*. El yazısı Jake'in. Jake'in ön kolunda da Mars'ın el yazısıyla eşleşen bir dövme var. Jake'in alyans dövmesi dışında sahip olduğu tek dövme bu. Jamie'nin doğduğu hafta gidip yaptırmışlar ve Rachel'la bana hiçbir şey söylememişler. Sadece suşi yemeye gittiklerini sanıyorduk.

Bu Jake'e verdiği bir söz, kararlılığının bir işareti. Mars bir çıkış istemiyor. Her şeyi kabul etti.

Gözlerimi kapatıyorum ve dudaklarımı dövmeye bastırıyorum, tüm korku ve şüphe bedenimi terk ediyor. Eli nazıkçe enseme sarılıyor, beni tutuyor

Onu içime çekerken. Yavaşça çekiliyorum. Koyu mavi bakışlarını tutuyorum. "Sen Rachel değilsin ve Jake de değilsin. Onların benden istediği şey, senin istediğin şey değil."

Kıpırdamadan bekliyor.

"Yani, al beni Mars. İstedğin bu, değil mi? Her şeyimi istiyorsun. Derimin içinde sürünmek ve kemiklerimi paylaşmak isteyen sensin. Teslim olmamı mı istiyorsun?" Geri çekiliyorum, gömleğimi çıkarıp yere bırakırken bakışlarını tutuyorum. "Al beni." Başparmaklarımı pantolonumun üst kısmına sokup boxer'larımınla birlikte omuz silkerek indiriyorum. İkisinden de çıkıyorum ve önünde çıırılçıplak duruyorum, sikim elimde. "Her şeyimi al. Kullan beni ve kır beni. En kötüsünü yap."

Alçak bir hırıltıyla aramızdaki boşluğu kapatıyor, elleri çıplak kalçalarımın, beni içine çekiyor.

Çaresiz bir ihtiyaçla inliyorum, ellerim pantolonunun üst kısmına gidiyor ve hızla aşağı çekiyorum. "Seni görmem gerek, her şeyini hissetmem gerek."

Göğsümü öpüyor, elleriyle kıcımı kavırıyor ve bana sarılıyor. Nefes nefese geri çekiliyor, başparmağı ayrık dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Bekle-hâlâ ağrın var-"

"Ben iyiyim," diye ısırdım, elimi her iki sert sikimizin etrafına sardım ve birlikte okşadım.

Homurdanıyor, benimle birlikte hareket ederken gözlerini sımsıkı kapatıyor. Ama sonra geri çekiliyor. "Hayır. Dikkatli olacağız. Ve doktor emmek yok dedi," diye ekliyor, ağzı bir sırıtışa dönüşüyor.

Eğer gece onun sikini yalamayacağımı düşünüyorsa, çıldırmış demektir. Bu düşünceyle ağzım şimdiden tükürükle dolmaya başladı. "Pipet demek istedi, Mars. Ve ben iyi hissediyorum-"

"Bu riski göze alamayız," diye cevap veriyor, ses tonu sert.

Gerçekten inledim. Sesin göğsümden kaçıp boğazıma tırmandığını duyuyorum. Resmen onun siki için inliyorum. Tanrım, çok çaresizim.

Bu sestem memnun, eli kalçamın üzerinde kayarak parmakları kıcımın kıvrımına değiyor. "Ama diğer her şeye sahip olacağım," diye ekliyor, beni içine alırken ateşli bakışları tenimi yakıyor. "Kendimi bu kıça gömeceğim ve seni içten dışa sahipleneceğim Cay. Bu geceden itibaren hayatın boyunca benim olarak yürüyeceksin. Kabul ettiğini söyle ve başlayalım."

Kendimi ona doğru bastırıp elimi sert ve hazır aletin etrafına sararken bir kahkaha atıyorum. "Kabul ediyorum, seni sahiplenici pislik. Şimdi dur

bu konuda konuşun ve yapın."

Eli aşağı inip benimkinin etrafını sararak siklerimizin üzerine düşüyor. Birlikte birbirimizi okşuyoruz, sünnet derisi her çekişte tepesinin etrafında geriliyor. Üçümüz arasında kesilmemiş olan tek kişi o. "Bekle-" Tutuşumu gevşetiyorum, aletimi üste getirene kadar bizi kaydırıyorum. "Bu şekilde dene..." Kalçalarımı itmek için biraz hareket ettiriyorum, aletimin alt kısmı onun üst kısmı boyunca kayıyor.

"Siktir," diye inliyor, başı geriye düşerken gözleri sınıksız kapanıyor.

Sırıyorum, kendi coşkum derimin altında cızırdıyor. "Evet, hoşuna gitti mi? Metalimin ağrıyan aletini okşamayı hoşuna gitti mi?" Hareket etmeye devam ediyorum, piercinglerimin şaftını uyarmasına izin veriyorum.

Kendi elini bırakıyor, onun yerine omuzlarımı tutuyor, sanki onu ayakta tutan tek şey benmişim gibi. Gözleri kapalı, dudakları ayırık, bir çift azgın genç gibi oynuyoruz.

"Kayganlaştırıcıyı getir," diye nefes alıyorum.

Gözlerini kırıştırarak açar ve şaşkınlıkla etrafına bakınır.

"Üst çekmece," diye boştaki elimle onu itiyorum ve şifonyere doğru tökezleyerek geri dönüyoruz. Çekmeceyi karıştırarak açıyor ve küçük bir kayganlaştırıcı şişesi çıkarıyor.

Kapağını açarak ondan alıyorum ve hem siklerimizin hem de elimin üzerine biraz kayganlaştırıcı sürüyorum. "Bir şey denememe izin verecek misin? Bunu hep seninle denemek istemişimdir."

Aletlerimizi tekrar bir araya getirip okşarken o sadece elimi izliyor.

"Mars," diyorum tekrar, sikine yumuşak bir tokat atıyorum. Homurdanıyor, bana bakarken gözleri parlıyor.

"Bir şey deneyebilir miyim?" Ona hiç kenetlenmeyi deneyip denemediğini sorabilirdim ama cevabı zaten biliyorum. "Bence hoşuna gidecek," diye ekliyorum sırtarak.

Başını sallıyor. "Durmak dışında her şeyi yap."

Kendime güvenerek elimdeki işe odaklanıyorum. Bunu bir erkekle sadece bir kez daha yapmıştım ve o da piercinglerimden çok önceydi. Bunu Mars'la paylaşma fikri beni şimdiden patlatmaya hazır hale getirdi. "Aletini burada tut," diyorum, elimi tabanının etrafına sararak. "Benim için sabit tut."

Daha büyük olan eli benimkinin yerini alıyor, parmaklarını kalın şaftının etrafına kapatırken taşaklarını avuçluyor. Kayganlaştırıcıyı üzerimizde gezdirerek siklerimizin uçlarını birleştiriyorum, prekumlarımız kayganlaştırıcıya bulaşıyor. Tacının yumuşaklığı beni aydınlatıyor, omurgama karıncalanma hissi gönderiyor. Nazik bir elimle sünnet derisini biraz okşuyor, sikinin etrafında ileri geri kaydırıyorum.

şışman taç. Sonra uçlarımızı birleştiriyorum ve sünnet derisini başımın etrafını sarana kadar öne doğru çekiyorum.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu, gözleri siklerimize kilitlenmişti.

"Buna kenetlenme deniyor. İkimizi de çıkarmak için sünnet derini kullanacağım. Al, bekle." Birkaç saniye daha üzerinde çalışıyorum, sünnet derisini daha fazla katlarken kendi aletimi de dibinden tutuyorum, bunu yaparken kalçalarımın bastırıyorum. Mükemmel miktarda direnç gösteriyor, sünnet derisini kavrayışım alt tarafındaki piercingleri okşarken Fince küfrediyor.

"*Kahretsin*," diye bağırıyor, geri çekiliyor. Nefes nefese, gözleri kocaman bana bakıyor.

Bir an tereddüt ettim. "Sen... mi?"

Gözlerini kırıpıştırıyor, kaşları sözlerimi tercüme edemiyormuş gibi çatık. Ama sonra omzumu tutuyor, eli tekrar aletin etrafına sarılıyor. "Tekrar yap. Sakın durma. İkimiz de boşalana kadar durmayacağız."

Rahatlayarak inliyorum, ellerimi tekrar siklerimizin etrafına sararken onu öpmek için bastırıyorum. şimdi iki elimle birden çalışıyorum. Bir ritim buluyoruz, siklerimizin uçlarını birbirimize sokarken ellerim kayganlaştırıcıyla yağlanıyor. Çok iyi hissettiriyor. Islak, sıcak ve bir amcık gibi ipeksi. Sünnet derisi çok ince ve narin. Piercinglerimin yuvarlak dikenleri üzerindeki her çekişi onu titretiyor ve inletiyor, bana daha da yaklaşmak için can atıyor.

Bayıldım buna.

Mars çabuk öğreniyor, elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor ve kontrolü ele alıyor. Sonra kalçalarını kavrayan ve piercinglerime karşı kendini becerirken, ipeksi yumuşak sünnet derisi ikimizi de çılgına çevirirken sevgili yaşam için tutunacak olan benim. Boşalmaya yaklaştığımda tüm vücudum daha sıkı sarılıyormuş gibi hissediyor. Onun için daha uzun süre dayanmaya çalışmalıyım, bunu gerçekten uzatmalıyım. Ama bunu çok uzun zamandır bekliyordum. Havaya ihtiyacım varmış gibi boşalmalıyım. İticiliği düzensizleşiyor ve yakın olduğunu biliyorum.

"Mars-sikeyim-geleceğim," diye nefes alıyorum, parmaklarım kalçalarına gömölüyor. "Ben-"

Son anda siklerimizin açısını değiştiriyor, iki yumruğuyla birbirine sarıyor, böylece piercinglerim onun şaftı boyunca sürtünüyor, uçlarımız tavanı işaret ediyor. İkimizi de başka bir boyuta doğru sarsıyor ve ben bir ulumayla üflüyorum, dölüm ucundan fişkırıyor ve çıplak göğsüme çarpıyor.

O da beni takip ediyor, siklerimizin açısını değiştiriyor, böylece onun dölleri de benim üzerime düşüyor. Onun ucundan fişkıran kalın beyaz döl benimkini süslerken şaşkınlıkla aşağıya bakıyorum.

Mide. Bir süre sonra alnı benimkine düşüyor ve orada nefes nefese duruyoruz, eli siklerimizin etrafında, salgımız tenimi boyuyor.

"Çabuk öğreniyorsun," diye fısıldıyorum doygun bir gülümsemeyle. "Sanırım yanaşmayı seviyorsun?"

Sadece homurdanıyor ve dudaklarımdan hızlı bir öpücük almak için çenesini eğiyor. "Bunu Jake'le hiç yapmadın mı?"

"Frotting, evet. Bizi bunu yaparken izlediniz. Ama yerleştirme değil. Onun sünnet derisi yok. Yerleştirme tamamen size ait."

Ağır bir nefes daha veriyor, omuzları gevşiyor. Eğilerek karnımdaki döl dağınıklığını inceliyor. Yavaşça başını sallıyor. "Bunu sadece benimle yapıyorsun."

"Sadece sen," diye cevap veriyorum. Bir elimi kaldırarak parmağımı göğüs kafesimdeki bir damla yapışkan spermin üzerinde gezdiriyorum. Kimin olduğunu umursamadan parmağımı dudaklarına götürüyorum. "Bunu sadece seninle yapacağım," diyorum, bu sefer daha ciddi bir şekilde.

Dudaklarını ayırarak parmağımı ağzına alıyor ve serbest bırakmanın tadını diline alıyor. Onun ya da benim, fark etmez. Elleri kollarımdan yukarı çıkıp omuzlarımda dinlenirken, başparmakları boynumun iki yanındaki nabız noktasını okşarken, gözleri kapalı tadını çıkarıyor. Dilinin parmağımın ucundaki hissi sıcak ve davetkâr. O dili başka yerlerimde de hissetmek istiyorum. Onu her yerde hissetmek istiyorum.

Parmağım ağzından çıkıyor ve hâlâ yarı sert olduğunu görmek için aşağı bakıyorum. Çılgın Finn'imiz bütün gece devam edebilir. Bakışlarımı yakalamadan önce bile ne söyleyeceğini biliyorum, mavi gözleri bana bakarken ısınıyor.

"Daha yeni başlıyoruz. Yatağa geç."

Ona sırtıyorum ve dölle boyanmış göğsümü işaret ediyorum. "Önce beni biraz temizleyecek misin koca adam?"

"Hayır." Eliyle dölün bir kısmını bulaştırarak içeri giriyor. "İstediğin buydu, değil mi? Beni teninde taşımak? Seni arabaya bindirirken bana söylediğin buydu."

Derin sesi bir anahtar gibi davranıyor, kafamın içinde saklı olan boyun eğme genlerimin kilidini açıyor. Bana bakarken titriyorum, boyu ona avantaj sağlıyor, bu yüzden aşağı bakıyor.

Diğer sevgililerimle, her ikisi de beni kızarana kadar şımartmayı sevseler bile, baskınlığı tercih ederim. Ama Mars şımarık değil. Ve kesinlikle itaatkâr da değil. Ona sahip olmanın tek yolu benim teslim olmam. Görünüşe göre, bunun için buradayım. Onun tarafından kullanılma, ona tapınma arzusuyla neredeyse titriyorum. "Lütfen," diye fısıldıyorum, çaresiz görüldüğümü umursamadan.

"Lütfen ne?" Yaklaşıyor, boynumdan nefes almak için yüzünü indiriyor. Derin bir nefes alıyor, yumuşak, aç bir onay iniltisiyle bitiriyor. Kokumu seviyor. Bu çok ilkel. Birden, arenanın altındaki karanlık koridorlarda beni kovalamasına izin verdiğim bir görüntüyle savaşıyorum... beni yakalamasına izin veriyorum...

Kollarını kavradım. "Mars, lütfen..."

"Lütfen ne?" diyor tekrar, elleri kıçıma masaj yapmak için aşağı iniyor. Ne yaptığını çok iyi biliyor. Hiç bir erkekle sevişmemiş olabilir ama Mars anala bayılır. Eğer yapabilseydi, muhtemelen Rachel'ın kıçında yaşardı. Çok fena mahvolmak üzereyim.

Tüm baskınlık düşüncelerini bir kenara atarak, kendimi bir alt alana bırakıyorum. Vücudumu sıcak bir banyoya soktuğumu hayal ediyorum, onun da benimle birlikte banyoya girmesini istiyorum. Ses tonum yumuşak, ikna edici bir hal alıyor. "Lütfen bebeğim... lütfen beni becer. Beni al, doldur ve kendimi çok iyi hissetmemi sağla." Yarı sertleşmiş sikini avuçlayıp okşuyorum. "Bu siki kıçımda istiyorum. Deliğimi çiğ çiğ döv ve içimi döllerinle boya. Taşana kadar doldur beni-"

Bir hırıltıyla beni omuzlarımdan tutup geriye doğru götürüyor, dizlerimin arkası yatağın kenarına değene kadar durmuyor. "Geç şu lanet yatağa."

Bu sefer itaat ediyorum. Yatağa uzanıp geriye doğru kayıyorum, ellerim yumuşak, gri yorganın üzerinde yayılıyor. O da beni takip ediyor, bacaklarımla arasına tırmanıyor ve yapış yapış göğsümün üzerinde dengede durarak dudaklarımı öpücüklere boğuyor. Her birini kovalıyorum, vücudum beklentiyle ateşlenmiş hissediyor.

Öpüşmemizi kesiyor ve bir eliyle göğsüme bastırarak beni yatağa yatırıyor. Beni orada tutuyor, ağzı meme ucumla alay etmek için aşağıya iniyor.

"Oh, lanet olsun." Parmaklarımı kısa saçlarında gezdiriyorum. "Evet..."

Diğer tarafa geçiyor, diliyle alay etmeden önce dişleriyle ısırıyor. Ellerim omuzlarındaki siyah mürekkebe doğru yayılıyor ve gülümsüyorum, hala nerede olduğumuza tam olarak inanamıyorum. Omuzlarını hafifçe itiyorum ve o da itaat ederek aşağıya doğru iniyor.

Ağzı yarı sertleşmiş aletimin etrafını sararken haykırıyorum. Daha önce hiç ağzını sikime yaklaştırmamıştı. Şimdi yarısını ağzına almış, lanet olası bir lolipopmuş gibi ucumu emiyor. Piercinglerimle oynuyor, çengellerden birini dişleriyle hafifçe çekiştiriyor.

"Fuuuck, bebeğim." O beni emerken ellerimi kafasının arkasına gömüyorum. Ama hala ilk boşalmanın etkisindeyim. İkinci raunda hazır değilim. Tanrıya şükür, bana acı çektirmiyor. Sıcak, ıslak ağzı

sikimi. Ona uzanmak için fırsatım bile olmadı ama o çekilip yatağın ucundan kalktı. "Hayır," diye sızlanıyorum, sesim kırbaçlanmış bir göt deliği gibi çıkıyor.

Ama saniyeler içinde elinde kayganlaştırıcı şişesiyle geri döndü. Şişeyi yatağın üzerine fırlatıyor ve kapüşonlu gözlerle beni inceliyor. Altında çıplak bir denizyıldızı gibi yayılıyorum, yapışkan dölllerimiz göğsümde kuruyor.

"Kıçını istiyorum," diyor önsöz olmadan.

Bakışlarını tutuyorum, bacaklarımı davet edercesine biraz daha açıyorum.

"O zaman al

o."

Eli, sertleşmiş aletini gelişigüzel okşuyor, kökten uca doğru çalışıyor. bahşiş. "Oldukça iriyim," diyor uyararak.

"Farkındayım."

"Seni incitmeyeceğim. İyi hissettireceğim. Ama istediğimiz zaman durabiliriz." "Mars, ben anal bakire değilim," diyorum dirseklerimin üzerinde doğrulup.

"Jake'in kıçına vuruşunu izledin. Geçen ay o mor dokunaçla lanet bademciklerimi gıdıklamalarına yardım ettin. Durmak yok, geri durmak yok."

Gözleri neşeyle parlıyor ve onun da hatırladığını biliyorum. O oyuncak beni neredeyse öldürüyordu. Sonrasında bir hafta boyunca Tess'e meyve sepetleri gönderdim.

Ona sırtıyorum ve tekrar yatağa uzanıyorum. O küçük anal keşif eyleminin arkasındaki beyni yönlendiriyorum. Rachel tam bir baş belası. Onu yatakta benim yerimde hayal ederek, ayaklarımı biraz yukarı kaydırıp dizlerimi büküyorum. Sonra yavaşça dizlerimin açılmasına izin veriyorum ve Mars'ın aç gözlerine her santimimi gösteriyorum.

O izlerken, elimi bacaklarımın arasına sokup bir parmağımı göt deliğime bastırıyorum ve en yumuşak dokunuşla kendimi okşuyorum. "Hazırlık işini ne kadar sevdiğini biliyorum. Beni germek ve kızdırmak istediğini, bu dar deliği canavar horozunu almaya hazırladığını biliyorum. Acele etme, bebeğim. Bütün gece bizim-"

Yatağa düşüyor, ağzımı talep ederken vücudu beni bastırıyor, diliyle edepsiz konuşmalarımı susturuyor. Ağzına karşı gülüyorum, kollarım boynuna dolanıyor. Göğsünü benimkine bastırıyor ve ikimizi de dölle yapış yapış yapıyor.

Sonra kollarını altıma sokuyor ve beni yatağın iki ayak yukarisına

kaldırarak bacaklarımın arasında kendine daha fazla yer açıyor. Hala gülüyorum, dizlerinin üzerine çöküp açılmış bacaklarımın arasına girdiğinde neşem taşıyor. Sonra, sadece " olarak tanımlayabileceğim bir hareketle

Beni kalçalarımından tutup ikiye katladı, vücudumu kıvırdı.

Kıçım neredeyse havaya kalkana, ayak parmaklarım başımın iki yanındaki yatağa değene kadar geriye doğru.

Ağzı büzüşmüş deliğime indiğinde, elleri kalçalarımı sıkıca kavradığında, "Oh-hay *lanet-ahh*-" diye haykırıyorum. Önce nazikçe ağzına almakla bile , sadece ağzını üzerime koyuyor ve emiyor, sıcak, muhtaç diliyle deliğimle alay ediyor.

"Oh benim goooooood." Beni yiyip bitirirken ellerim yorganı tayt yumruklar halinde kavıyor. Parmakları beni çürükler bırakacak kadar sıkı tutarken diliyle beni yokluyor. Rahatlamaya çalışıyorum, açılmak için kendimi zorluyorum. Jake alt tarafı tercih ediyor, bu yüzden uzun bir süre geçti.

"Nefes al," diye emrediyor, bir parmağıyla bastırırken iç uyluğumu öpüyor.

"Lanet olsun." Rahatlayıp parmağını daha derine sokmasına izin verirken bir ürpertiyle savaşıyorum.

"Ne kadar iyi bir çocuk."

Sırtışını görmek için ona ters ters bakıyorum. Benimle alay ediyor, ağzı bir gülümsemeyle seğiriyor. "Sakın zorlama," diye mırıldanıyorum, ikinci bir parmağıyla bastırdığında rahatlıyorum.

"Dizlerinin üzerine çök," diye emrediyor, parmaklarını benden çekerek.

O uzaklaşıp bana yer açtıkça kendimi boş hissediyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var - daha fazla bağlantıya, daha fazla yakınlığa, dar deliğime daha fazla sahip olmasına. Yeterince hızlı dizlerimin üzerine çökemiyorum.

Beni kalçalarımın tutup yatağa doğru kaydırıyor. Omuzlarımın arasından aşağı doğru iterken iri bir eli sırtımı düzleştiriyor. Kendimi aşağı doğru eğiyorum, alnımı katlanmış kollarımın üzerine koyuyorum. Bu pozisyona değilim. Jake her zaman öpüşebilmek için yüzümüzü birbirimize dönmemizi ister. Bunun daha samimi hissettirdiğini söylüyor.

Ama Mars beni sahiplenmek istiyor. Yüzünü aşağı indirdiğinde derin bir nefes alıyorum, nefesi kış yanığıma değiyor. Sonra tekrar üzerime geliyor, ağzı emiyor ve alay ediyor. O oynarken, eli bacaklarımın arasına kayıyor, kesemi okşuyor.

Zevkle mırıldanıyorum, kan aletime doğru akıyor. Bu kadar uyarılma beni uçurmaya yeterdi, ama daha fazlasını beklemek beni bir iniltiden alıkoyuyor.

"Tadın çok güzel," diye mırıldanıyor kıçımın yanağına karşı. "Benim için çok sıcaksın. Çok hazırsın. Ve deliğin çok iyi esniyor. Beni bu kışta istiyorsun, değil mi? Sana sahip olmamı, seni benim pisliğimle damlayana kadar doldurmamı istiyorsun."

Bir hırıltıyı bastırıyorum, omzumun üzerinden ona bakarken ellerimi çarşafı kavramak için kaydırıyorum. "Benimle bir daha edepsizce konuşursan, alttan üste çıkarsın, Mars. Tanrı'ya yemin ederim *ki-ahh-fuck-*"

Aletin ucunu deliğime sokarken baskın bir şekilde gülüyor. Kayganlaştırıcının kapağının patladığını duyuyorum ve o parmaklarıyla içime ve sert şaftına kayganlaştırıcı sürerken nefes alarak hayata tutunuyorum. Onunki şimdiye kadar aldığım en büyük alet olacak. Dokunaçları saymıyorum.

"Yap şunu," diye soluyarak ağız kenarımdaki kasları çalıştırıyorum. Sıkıyorum ve gevşiyorum, kendimi yanmaya hazırlıyorum. "Mars bebeğim, lütfen yap."

Arkamda pozisyon alıyor, bir eli kalçamda, sikinin ucunu yanaklarımın arasına bastırıyor.

"Yap şunu," diye homurdanıyorum, kalçalarımı onun demir tutuşuna karşı hareket ettiriyorum. "Gir lan şuraya. Bana sahip ol, Mars. O siki bana ver-"

İleri doğru bastırıyor, bir santim içeri giriyor ve ben keskin yanıkla gerilerek haykırıyorum.

"Nefes al," diye yatıştırıyor, elleri kalçalarımı yumuşatırken yumuşuyor. Dokunuşu şefkatli ve ikna edici. "İpucumu aldın. Nefes al ve dayan. Hazır olduğunda daha fazlasını al."

Başımı sallıyorum, daha iyi kaldıraç almak için ellerimi yukarı kaldırıyorum. Bu aleti içimde istiyorum. Vücudumun rahatlamasını istiyorum. Onu derinlere almak ve beni göğsümde sonuna kadar dövdüğünü hissetmek istiyorum.

"Kalçalarınızı kaydırın ve itin," diye yönlendiriyor.

Kalçalarımı döndürüp sırtımı gevşeterek Rachel'in gurur bir yoga kedisi duruşu yapıyorum. Mars bir santim daha içeri giriyor ve ben bir dizi yumuşak küfür mırıldanıyorum.

"Durabiliriz," diyor arkamdan.

"Sakın buna cüret etme," diye homurdanıyorum, omzumun üzerinden ters ters bakarak. "Kıçımda bir telefon direği var, Mars. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Değişmek istiyorsan, söylemen yeterli."

Sırıttırıyor, elleriyle yanlarımı düzeltiyor. "Eğer teselli olacaksa, çok darsın. Biraz daha sıkı olsaydın, seni çoktan dölle doldurmuş olurdum. Bu haliyle, bütün gece seni beklemekten mutluluk duyuyorum aşkım. Hazır olduğunda devam ederiz."

Benim aşkım.

Ona sırtımı dönüyorum ve gözlerimi kapatıyorum, gerinerek nefes alıyorum. Ben onun aşkıyım. *Bu* aşk. Bu, aşkla sarmalanmış iki ruhun şimdi ete kemiğe bürünmüş kutsal birlikteliğidir. Ona layık olmak istiyorum. Ona layık olmak istiyorum.

onun yapbozunun son parçası, tıpkı onun benim olduğu gibi. Artık tamamlandık. Kalplerimiz, ailemiz. Tek bir birim, kırılmaz.

Nefes alarak kalçalarımı ona doğru hafifçe itiyorum. "Tekrar yap," diye emrediyorum. "Mars, sen devral. Bana zarar vermeyeceksin. Ne yapacağını biliyorsun. Lütfen-tanrım- sadece al beni."

Üzerimde kıvrılıyor, omzumu öperken kendini tabanda tutuyor ve daha derine itiyor. Kalçalarının kıcıma bastırıldığını hissetmem sadece bir ya da iki dakika sürüyor ve kabzasına kadar oturduğunu biliyorum.

"Tanrım," diye inliyorum, kollarım titriyor. Hayatımda hiç bu kadar dolu hissetmemiştim.

Arkama geçiyor, nefesi yavaş ve sabit. "Cay, cennet gibi hissediyorsun. Çok sıkı-" Kısa bir hamle yaparak vücudumu onunla birlikte hareket ettirdi. "Çok sıcak, sikim için çok istekli."

"Vur bana. Yumuşak ve nazık bir sikiş istemiyorum. Adını lanet *ruhuma* kazımanı istiyorum-"

Kalçaları kıcıma çarparak daha sert vuruyor. Sert omuzlarımla onun itişini emerken bunu tüm benliğimde hissediyorum.

"Tekrar yap."

Benimle birlikte sallanıyor, daha sert ve daha hızlı hareket ediyor. Gerilme acı verecek kadar yakıyor, ama yanmanın altında yavaş yavaş kaynayan bir zevk sıcaklığı var. Tanrım, beni mahvedecek.

"Çok sıkı," diyor arkamdan. "Çok sıkı."

"Senin için," diye inliyorum, yatak başlığıma tutunana kadar kendimi yukarı itiyorum ve açımızı değiştiriyorum. "Tanrım, Mars, *senin* için daralıyorum. Bana sahip ol. Beni paramparça et. Beni döllerinde boğ."

Benimle birlikte hareket ediyor, yatakta yükseliyor, elleri kalçalarımın omuzlarıma doğru kayıyor. Gücün göğsünden kollarına, oradan da ellerine geçtiğini hissediyorum. Beni kavrayışı sıkılaşıyor. Tanrım, serbest bırakmak üzere.

"Yesss," diye tıslıyorum dişlerimin arasından. "Yap . Beni bekletme- *oh-gooooo*-" O lanet şehre giderken rahatlayarak inliyorum. Elleri omuzlarımı çürükler bırakacak kadar sert tutuyor ve sonra dar deliğime vuruyor, tenimiz gürültüyle tokatlanıyor. Etrafımda, içimde, diğer tüm hisleri ve duyguları alıp götürüyor. Sadece Mars var. Her şey Mars'la başlar ve Mars'la biter.

Etrafımda kıvrılıyor, sağ eli sert sikimi kavramak için aşağı inerken sol eli göğsüme bastırıyor. Beni arkadan sıkıştırırken, kuru eli aletimi çalıştırırken, sürtünme o kadar sıcak ki yakarken, yatak başlığını tutmak için yapabileceğim tek şey bu.

"Tanrım, boşalacağım," diye inliyorum, başım coşkuyla arkaya eğilmiş.

Sıcak nefesi boynumda ve sonra ilkel bir ihtiyaçla inlerken dişlerinin omzumun derisini sıyırdığını hissediyorum. Bu his omurgamdan aşağıya doğru bir şok gönderiyor ve bağırsaklarımda aşağıya doğru kıvrılıyor.

"Yap ," diye hırlıyorum ona, içgüdülerim bana onun neye ihtiyacı olduğunu söylüyor... benim ne istediğimi. "Bana sahip ol, Mars. İşaretle beni- ısır *beni-ahh-*"

Dişleri omzumun etine batıyor, bana daha sert vuruyor ve sikimi bırakıyor. Elleri kalçalarımı ve yanlarımı kazıyor, parmakları beni kavradıkları ve çektikleri yerde morluklar bırakacak kadar güçlü. O beni istismar edip kullanırken tüm vücudum canlanıyor. Bu lanet olası bir coşku.

Bir çığlık atarak omzumu bırakıyor, elleri hala bana yapışmış, aleti beni eziyor.

"Geleceğim," diye ağlıyorum.

çekiliyor, beni boş bırakıyor ve serbest bırakılmadan ağlıyor.

"Hayır," diye sızlanıyorum, kalçalarımı ona karşı hareket ettiriyorum.

Ama o sadece beni kalçamdan tutuyor ve aletini sarsarak kendi salıverilişini haykırıyor. Sırtımın her tarafına fişkırıyor, kollarımdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve kan aletime geri dönüyor. Arkamdan pantolonunu indiriyor, el işini incelerken göğsü kabarıyor. Ne gördüğünü sadece hayal edebilirim.

"boşalmanı istedim," diyorum, ses tonum çaresiz bir iniltiye dönüşüyor.

Kendini tekrar bırakıyor, elleriyle döllerini sırtımın her tarafına bulaştırıyor, tenime masaj yapıyor. "Hayır," diye kulağıma hırlıyor, lobumu ısırtıyor ve tıslamamı sağlıyor. "Benim dölümü giymek istedin. Bunun hayalini kurdun Caleb. Duşta alıştırmayı yaptın, yalnızdın ve bunun için yanıp tutuşuyordun. Şimdi kendine bir bak, muhtaç, mükemmel bir fahişe gibi dölümle kaplanmışsın. Sen *benimsin*." Kıcımlı tokatlıyor ve ben kendime rağmen nefes alıyorum. "Sen benim yorgun küçük döl fahişemsin. Ve tohumumu gururla taşıyacaksın çünkü bunu hak ettiğini biliyorsun, her damlasını."

Onun iğrenç övgü dolu sözlerinin altında ezildim. Sikim taş gibi sertleşti ve patlamaya hazırım. Bana neler oluyor böyle? Gözlerimi kocaman açıp omzumun üzerinden bakıyorum. "Bu da nereden çıktı şimdi?"

Sırıttırıyor, elleri hâlâ döllerini tenime masaj yaparak sürüyor. Öne doğru eğilerek omzumda bıraktığı ize bir öpücük konduruyor. "En iyisinden öğrendim."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. *Benimle*. Beni dinleyerek edepsiz konuşmayı öğrendi. Öğrenci ustayı geçti. A-artı. Vücudumu gözden geçiriyorum, ağrıyı hissediyorum. Tenim onun dölüyle yapış yapış oldu. Hepsi

Göğsüm, karnım, sırtım. Isırıldım, çizildim ve yaralandım. Tamamen sikildim. Ama işimiz bitmedi.

Tekrar omzumun üzerinden bakıyorum ve sırtarak "Sıra sende, Arar" diyor.

"Bu ne anlama geliyor?"

Parmaklarını ısırik izinin üzerinde gezdirerek gülümsüyor. "Anlamı 'hazinem'."

Başımı sallıyorum, kararlılık göğsümde sertleşiyor. "Evet, sıra bende."

"Ne istiyorsun, Aarre? Ne istersen al."

Dönüyorum, ellerim omuzlarında, ağzı açık bir öpücük için bastırıyorum. "Seni altımda istiyorum," diyorum dudaklarına karşı. Elim aramıza giriyor ve yarı sertleşmiş sikini okşuyorum. "Beni ikiye bölene kadar bu alete binmek istiyorum. Ve bu sefer içime boşalacaksın. Kıçımdan döllerin akana kadar durmayacağız."

Başını sallarken gözleri parlıyor.

Gücün birazını geri alarak, elimi boğazına doladım ve sıktım, "Ve ağzın gayet iyi çalışıyor, bu yüzden sikimi en sevdiğin milkshake aroması gibi emeceksin. Eğer ben senin döl fahişen isem, o zaman sen de benimsin. Bu sikte boğulacaksın ve buna bayılacaksın."

Dudağımı ısırıldı. *Sertçe*. Aynı anda, iki eliyle kıcıma tokat atıyor, onları acıtıyor ve daha fazla istismara aç bırakıyor. Dilimdeki kan tadını yalayarak uzaklaştırırken sikim zevkle seğiriyor. "Lanet olası hayvan," diye mırıldanıyorum ağzına karşı.

"Benim içimde yumuşaklık yok Cay," diye uyarıyor. "Senin söz konusu olduğun yerde değil. En azından şimdi değil. Bunun için çok uzun süre bekledim." Ellerini omuzlarımin üzerinde gezdiriyor, parmakları ısıriğı tekrar fırçalıyor. "Seni kırana kadar duramayacakmışım gibi hissediyorum... ama sana zarar vermek istemiyorum."

Gözlerini yakalayana kadar başımı eğerek yanağını okşuyorum. "Hey... Ben kırılgan değilim. Yeterince içtiğimde sana haber veririm, tamam mı? Ama ben de aynı şeyi hissediyorum." Elimini çevirip başparmağımı ayırık dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. "Seni çok uzun zamandır istiyordum Ilmari. Benim deniz feneri olduğumu söylüyorsun, ama kendini kaybolmuş ve karanlıkta hisseden bendim, bir kutuya hapsolmuş, sadece senin tarafından bulunmayı bekleyen bir hazine. Artık tamamlanmış hissediyorum. Hayatımız... ailemiz. Tamamlanmış hissediyorum."

Başını sallıyor. "Öyle. Bu kadarı yeterli. İhtiyacım olan her şey bu."

"Ve... eğer bunun aile içinde kalmasını istiyorsan," diye başlıyorum, ona bu kapıyı açarak. "Sadece kapalı kapılar ardında ne yaptığımızı kimsenin bilmemesi gerektiğini söylüyorum."

kapılar-"

"Dur." Bir elini boğazıma doluyor, sert, sahiplenici ve kesin. "Bundan saklanmayacağım. Eğer benimsen, kapılar açıkken de benimsin. Taviz yok, şüphe yok."

Başımı sallıyorum, eline karşı yutkunuyorum. "Ödün vermek yok. Seninkinden." "Bu şartları kabul ediyor musun?"

"Evet amına koyayım," diyorum nefes nefese, elim kolunu okşuyor. "Mars, seni o kadar çok seviyorum ki. Sanırım ne kadar çok sevdiğimi bilmeyen tek kişi bu odada."

İkimiz de gülüyoruz.

"Artık tam bir pislik olmayı bıraktığıma göre, işte bu," diye ilan ediyorum. "O sensin, bebeğim. Sen benim eksik parçamdın. Şimdi sen, Jake ve Rachel varsınız. Sonsuza dek benim için osun. Seni asla bırakmayacağım." Parmaklarımı dövmesinin üzerinde gezdiriyorum, kocamın elinde yazılı olan kelimeler. "Çıkış yok, Mars. Söz ver bana."

Başını sallıyor ve eğilip dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Çıkış yok, Aarre."

Omuzlarımı gevşetiyorum ve elini boynumdan indiriyor, bakışlarını üzerimde gezdirirken parmak eklemleri göğsümde geziniyor. "Üçüncü raunda hazır mısınız?" Ona takılıyorum. "Çünkü tüm bu aşk, güneş ışığı ve lanet olası mutluluk konuşmaları seni sikimde boğulmaktan kurtaramayacak."

Sırıttırıyor, yüz ifadesi ilgiyle ısınıyor. Yavaşça elimi uzatıp kasıklarına götürüyor ve aletini hissetmeme izin veriyor. Sert ve hazır.

"İnanılır gibi değil," diye mırıldandım. "Biliyor musun, Jake haklı, bu gerçekten adil değil. Geri kalanımız için bir şeyler saklamalısın."

"Belki de ben ikiniz için bir model olmalıyım," diye alay ediyor, elimi aletini okşamak için kullanıyor. "Mükemmelliğe ulaşılabilceğinin günlük yaşamdaki bir örneği."

Kıpırdamadan ona bakıyorum. "Lanet yatağa gir."

Gülüyor ve sırt üstü yatana kadar omuzlarını itmeme izin veriyor. Çabucak sırtına biniyorum, aletin arkasına oturacak şekilde kendimi konumlandırıyorum. Sonra kendimi göğsünün üzerine katlayarak ağzını talep ediyorum. Ellerimiz keşfederken öpüşüyoruz. Üç yıllık emeklilikten sonra bile hâlâ kasları ve sert kenarları var. Düzenli olarak spor yaptığı ve tanıdığım herkesten daha temiz beslendiği için bu bir sır değil. Kırk yaşına gelecek ve hâlâ Viking seks tanrımız gibi dolaşacak olacak.

Sabırsızlanıyorum.

Öpüşmemizi keserek geriye kaydım ve kayganlaştırıcı şişesine uzandım. Kapağını açıyorum ve sikine bolca sıkıyorum. Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu ama ona bir zıpzip gibi binmeye kararlıyım.

Aletini yağlarken inliyor, ben çevirip çekerken iki elimle onu çalıştırıyorum. Kalçalarımı tutup beni öne doğru çekmeye çalışıyor. "Bin hadi."

"Sabır," diye alay ediyorum, karışıma kendi tükürüğümünden biraz eklemek için yüzümü indiriyorum. Tepesine sürüyorum ve inliyor, Fince mırıldanırken başı geriye eğiliyor. "Tam olarak anlayamadım."

Öfkeyle gözlerini açıyor. "Beni öldüreceğini söyledim."

Tekrar üzerine eğilip dudaklarını gagalıyorum. "Sadece çok iyi bir çocuk olursan."

"Cay, eğer acele etmezsen *ve-sik*-"

Aletimle onu sustururken yüksek sesle gülüyorum, başımı geriye eğiyorum. Kalçalarının üzerinde dengede duruyorum, ellerimi kullanarak onu deliğime yönlendiriyorum. Ucunun girişimi dürtmesine izin veriyorum, vücudumun gevşemesini ve onu tekrar içeri almasını istiyorum. Bir santim aşağı iniyorum ve arzuyla titriyorum. "Çok iyi hissediyorsun Mars."

Daha da dibe batıyorum. Kalçalarımı destekliyor, onu bütünüyle yutmamı huşu içinde izliyor, kalçalarına bastırana kadar durmuyor. Vücudumun yerleşmesine izin veriyorum, nefes alıp gerilirken kalçalarında biraz sallanıyorum. "İki numaralı yeni ev kuralı. Dinliyor musun?"

Mırıldanıyor, ben sikine binerken kalçalarını benimle birlikte hareket ettiriyor. "Bana bak," diye bağırarak yüzüne bir tokat atıyorum.

Homurdanıyor ve bakışlarımı tutarak bana göz kırpmıyor.

"İşte yeni kural," diyorum ürpererek, tekrar aşağıya inmeden önce kendimi onun aletinden neredeyse tamamen kaldırıyorum.

"Siktir-" Elleri kalçalarımnda sıkılaşıyor.

"Rachel bizim," diye mırıldanıyorum, açığı değiştirmek için ağırlığımı değiştiriyorum. Bana doğru vuruyor ve tüm vücudum bir sığır dürtmesiyle çarpılmış gibi hissediyor. Sikim seğiriyor ve eli sikimin etrafını sararak onu sıkıca . "Rachel *bizim*," diyorum tekrar. "Jake bizim."

Başını sallıyor, sikini sikmemi izlerken dudaklarını yalıyor. Daha hızlı hareket ediyorum, ona biniyorum, mükemmel açığı ararken ellerim göğsüne bastırıyor.

"Durma," diye yalvarıyor ve ben hemen şimdi burada boşalabilirim. Bana yalvarıyor. Ilmari Price. Daha fazla sik için yalvaracak hale getirdim onu.

"Rachel bizim, Jake bizim ama sen de *benimsin*," diye homurdanıyorum, üzerine kapanıp ayrık dudaklarını öpüyorum. Tadı bana benziyor, onun da tadı ona benziyor ve bu kombinasyon tam bir cennet. "Tanrım, sen benimsin Mars."

Doldur beni. İçimde sana ihtiyaım var. Dölüne ihtiyaım var. Lütfen, *bebeğim-ahh*
-"

Üçüncü kez serbest bırakıyor. Kalçalarını kavrayarak açısını değiştiriyor ve beni alttan sikmeye başlıyor, kafası arkaya doğru eğilip patlayana kadar lanet bir yük treni gibi beni dövüyor. Salgısının içimde fişkırdığını hissediyorum, sıvı sıcaklığı içimde birikiyor, beni dolduruyor.

Bu kutsal bir an, vaftizden daha saf. Bu adamın sevgisiyle yıkanıp temizleniyorum, onun bedenime tamamen sahip olması ancak kalkanlarını ve egosunu tamamen teslim etmesiyle eşleşiyor. Artık birbirimize sahibiz; birbirimize teslim oluyoruz.

Sonunda bir olduk.

Boşalıyor, sıcak dölleri beni dolduracak hiçbir yer kadar içime doluyor. Kendimi onun üzerinden kaldıracak gücüm yok ama henüz işimiz bitmedi. Vücudunda sürünürken döllerinin içimden akıp gittiğini hissediyorum. Yatak başlığına tutunarak yüzüne sarılıyorum ve ona sikimi sunuyorum. "Al şunu," diye inliyorum. "Bebeğim, lütfen-"

İsteyerek alıyor, eli anında az önce doldurduğu yeri arıyor. İki parmağını içime sokuyor, beni emerken spermini yerinde tutuyor, dili merdivenim boyunca okşuyor. Boğazının derinliklerinde inliyor. Ses aletimden yukarı çıkıp göğsümde kıvrılıyor.

"Piercinglerimi seviyorsun, değil mi?" diye takılıyorum, bir elimi yatak başlığından indirip kısa saçlarını okşuyorum. "Bu eve ilk kez geldiğinde sikime dokundun. O zaman bile gözlerindeki bakışı gördüm Mars... merakı, arzuyu." Kusana kadar kalçalarını daha sert hareket ettiriyorum. Çıkan ses küçük bir zafer gibi. "O zaman seni sahiplenmeliydim -dizlerinin üstüne çöktürmeliydim- artık *benimsin*."

O da onaylarcasına homurdanıyor, parmakları kıımda kıpırdanıyor, prostatımı arıyor. Onu bulduğunda, beni emmesine ve becermesine izin verirken ellerimi yatak başlığına yaslayarak uluyorum. Huşu içinde aşağıya bakıyorum, başka yere bakamıyorum. Çok güzel bir manzara, uzun zamandır gölgelerde sevdiğim bu adamın bana her şeyi vermesini izlemek. Ağzı sıcak ve ıslak, dudakları yumuşak, açgözlü deliğimi parmaklarken hareketleri hızlı. İlk kez bir siki emdiği için, kolay bir A daha kazandı.

"Bebeğim, oradayım-" İçgüdüsel olarak geri çekilerek şaftımı dibinden tutup sıkıyorum. "Ağzını aç. Yutkunmanı izlemek istiyorum."

Mars nefes nefese ıslak dudaklarını ayırıyor ve ben de sikime üç hızlı vuruş yapıyorum. Düşük bir iniltiyle serbest bırakıyorum. Döllerim ucundan fişkırarak onun hevesli

Ağız.

"Aç," diye homurdandım. "Dölümü alırken ne kadar güzel göründüğünü göster bana."

Dili salıverilmemi yakalıyor, ben kendimi sarsmayı bitirirken dudakları ucumu okşuyor. Tüm vücudum rahatlamış bir şekilde mırıldanıyor. Onu mahvediyorum, dölleri sakallı çenesinden aşağı damlıyor. Sonunda doyduğumu hissederek, aletimin ucunu dudaklarına sürüyorum ve ikimizi de bu geceki güç alışverişinden şüphe duymadan bırakıyorum. O beni becerdi, ama ben de onu becerdim.

Kemiksiz ve bitkin bir halde, bacaklarım titreyerek yere çökmeye başlıyorum. Mars beni yakalıyor, güçlü kolları beni yan yatıp yanına uzanana kadar döndürüyor. Bütün vücudum yapış yapış ve kaşınıyor. Dövülmüş kığım ağrıyor, çenem acıyor ve omzum bir insan çiğneme oyuncağı gibiydi. Burası tam bir sefahat kokuyor.

Ve çok mutluyum.

Bir elimi kaldırarak Mar'ın çenesindeki dölümden bir parça alıp ona yediriyorum, parmağımın ucunu emişini izliyorum, sunduğum her şeyi almaya hevesli. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, bedenim rüzgârda savrulan bir yaprak gibi yükseklerden aşağı iniyor.

Bacaklarımızı birbirine doluyor, sakat dizime çok fazla ağırlık vermemeye dikkat ediyor. "Seni sevdiğim gibi." Boştaki eliyle alnımdaki terli saçları okşuyor, dokunuşu rahatlatıyor. Bakım konusunda mükemmel; bunu zaten biliyordum.

Muhtaç bir kedi gibi gözlerimi kapatarak dokunuşuna boyun eğiyorum. "Bu gece burada kalalım mı?" Bunun neden duvarlarımın son sınavı gibi hissettirdiğini bilmiyorum. Yakınlığın bu yönüyle her zaman mücadele etmişimdir. Kendi sevgililerimle bile aynı odayı paylaşmaktan hoşlanmam. Sonrasında tercih ettiğim bakım şekli genellikle yalnız kalmaktır. Hepsini anlayış gösterdi. Hiç baskı yapmadılar.

Ama sanırım bu oda benim gizli güvensizliğimin de bir işareti, kendim için bir şeyler saklamam gerektiğine dair korkum, saklanacak ve inzivaya çekilecek bir yer. Sonunda beni anladıklarında, zamanlarına değmediğime karar verecekler. Gidecekler. Yollarına devam edecekler. Benim yerime birbirlerini seçecekler. Ve o zaman rahatlamak için sadece kendime sahip olacağım.

En kötüsü olduğunda, hala benimmiş gibi hissettiren bir yere ihtiyacım var, tamamen sahiplenmedikleri bir yere. Kaleme. Fiziksel ve duygusal duvarlardan oluşan yerim.

Bu işin başında, ondan beni içeri almasını istedim. Ben de aynısını yapmaya istekli olmalıyım. birlikte. Elim kalbine koyup ,

avucuma çarptığını hissettim. "Kal, Mars. Benimle kal." Sadece bu odayı kastetmiyorum, sadece bu geceyi de kastetmiyorum.

Elini benimkine doluyor ve alnımdan öpmek için yaklaşıyor. "Aşkım... Seni asla terk etmeyeceğim."

Başımı sallıyorum, o beni tutarken gözyaşlarına karşı koyuyorum... ben de onun beni tutmasına *izin veriyorum*. Bir süre sonra ikimiz de rahatlıyoruz ve o yumuşak bir kahkaha atıyor. "Aarre... uyumadan önce benimle duş alman için seni ikna edebilir miyim?"

Omuzlarım gülmekten titriyor. "Sahiplenici Mars gitti mi o zaman? Onu ayı mağarasına geri mi gönderdim?"

"Doydu, evet."

"Tanrıya şükür." Öne eğildim ve onu tekrar öptüm. "O güzel kıcını duşa sok, Mars. Lifini o seksi vücut yıkayıcısıyla doldurabilir ve beni tepeden tırnağa keseleyebilirsin."

Yatağın diğer tarafından yuvarlanıp uzaklaşıyor, o muhteşem sırt mürekkebi tümüyle sergileniyor. Bakışlarımın aşağılara inmesine izin veriyorum, sıkı kalçalarını, yontulmuş uyluklarını ve baldırlarını inceliyorum. Adam bir sanat eseri.

Ve o benim. O *bizim*. Ve çok şanslıyız.

Kulaktan kulağa gülümseyerek onun peşinden gidiyorum. Söz konusu aşklarım olduğunda, onları her yerde takip ederim.

YÜKSEK BİR BİP SESİ BENİ UYKUMDAN UYANDIRIYOR. İNLIYORUM, YUVARLANIYORUM yanımda, kolum Mars'ın beline dolanıyor. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama hâlâ karanlık olduğunu biliyorum, bu da hâlâ uyuyor olmam gerektiği anlamına geliyor.

Duş zamanı daha fazla sekse dönüştü, bu da daha uzun bir duşa ve ardından gerçekten etkileyici bir mutfak baskınına dönüştü. Ve sırf eğlence olsun diye mutfakta da seviştik... Bu da başka bir duşa yol açtı. Bu noktada, tüm vücudum beyaz havluyu salladı. arşafılarımı değiştirdik ve yatağa girdik.

Telefon tekrar bip çıkarınca Mars homurdanarak ayağa kalktı ve telefonu eline aldı. "Saat kaç?" Yüzümü yastığa gömerek homurdanıyorum.

"Gece yarısı," diye

yanıtlıyor. "Kim arıyor lan-"

"Jake." Telefona cevap verir, sesi kısıktır.

Bu gece o kadar kendimde değildim ki, telefonumun nerede olduğunu bile bilmiyorum. Alt katta olabilir mi? Umarım Tess'in telefonla ilgili bir sorunu yoktur.

Çocuklar. Kahretsin... Sanırım yılın ebeveyni ödülünü kazanamayacağım.

"Evet, tam burada. Bekle," diye mırıldanır Mars. "Seni hoparlöre veriyorum."

"Neden görüntülü arama yapmıyoruz?" Jake'in dediğini duydum. "Rach de burada."

"Evet ve hey Cay, bebeğim, neden bu gece bebekleri Tess'in üzerine yıktın?" diyor Rachel. "Ne haltlar dönüyor? Dışçide bir sorun yaşadığını söyledi."

"Evet, saatlerdir size göt herifler demeye çalışıyoruz," diye ekliyor Jake, ses tonu kızgın.

"Uyuyakalmışsınız," diyor Mars. "Bu-"

"*Bekle*, uyuya mı kaldın?" Rachel ses tonunu endişenin kapladığını söyleyerek onun üzerinden konuşuyor. "Ama... orada sadece gece yarısı gibi, değil mi? Kulta, sen iyi misin? Kendini iyi hissetmiyor musun?"

Mars tek kaşını kaldırarak bana bakıyor.

Bir iniltiyle sırt üstü yuvarlanarak, "Söyle onlara," diyorum. "Neyi anlatayım?"

"Evet, oluyor? başlıyoruz."

Mars eğilip lambayı yakıyor. Parlaklıkta göz kırpmıyorum. Bir düğmeye basarak aramayı görüntülü görüşmeye çeviriyor. Bileğini destekli dizinin üzerinde dengeleyerek videoya bakıyor.

Rachel gülümseyip el sallıyor, koyu renk gözleri telefonun ışığında parlıyor. "Selam aşkım."

"Bekle-Mars, ? Kalite biraz bulanık," diyor Jake. "Ben-"

Rachel'ın nefesi kesildi. "Aman Tanrım, bu Caleb'in odası."

"Hayatta olmaz," diye bağırır Jake. "Kahretsin, Cay orada mı? Mars, hemen kamerayı çevir."

Mars kamerayı bana doğru çevirirken, yastığa sırtarak onların ortak çığlıklarının tadını çıkarıyorum.

"Ilmari Kinnunen Price, neden şu anda Cay'in yatağındasın?" Rachel bağırıyor, neşesi zorlukla kontrol altına alınıyor. "Ve neden ikiniz de çıplaksınız?"

"Bebeğim, belli ki daha yeni sikişmişler," diye cevap veriyor Jake bizim için. "Yüzlerine bakar mısın? Baksana ne kadar mutlu görünüyorlar. Aman Tanrım, bu çok fazla bilgi. Çıldırmaq üzereyim. Şimdi hayal ediyorum ve ölüyorum."

Mars başını başucuma yaslayarak, "Nefes al," diye mırıldandı.

"Mars zirvede miydi? Mars tamamen üstteydi. Siktir, şu anda çok sertleşiyorum. Çocuklar, bu beni çok mutlu ediyor, tahmin bile edemezsiniz."

"Evet, bunu fark etmemiştik," diye kestirip atıyorum. "Peki, nasıl oldu bu?" diye soruyor Rachel.

Jake'in yüzü onunkinin yanına bastırılmıştı. "Evet, ne zaman oldu? Nerede oldu? Kaç kere oldu? Ayrıntılara ihtiyacımız var."

"Suçu dışçıye at," diyorum, yüzümü buruşturarak yan dönüyorum. Tüm vücudum gevşemiş, ağrıyor ve acıyor... hem de en iyi şekilde. Oh, ve lanet omzum ağrıyor çünkü sahiplenici bir pislik beni tam anlamıyla ısırdı.

Jake'in gözleri kocaman. "Dışçı mi? Ne oluyor Cay? Ne yaptın sen?"

"Beni sakınleştirdiler ve ben de... koca ağzımı açmış olabilirim." "Sonra yanlışlıkla onun gömleğini giydim," diye ekliyor Mars.

"Ve işler o andan itibaren kızıştı," diye bitiriyorum.

"Ha," diye bağıyor Jake, Rachel'a dönerek. "Bebeğim, bana yüz dolar borçlusun. Sana bunun işe yarayacağını *söylemiştim*. Ben şeytani bir dahiyim."

Rachel gözlerini deviriyor.

Omzum Mars'a sürtünerek doğruluyorum. "Bekle, ne işe yaradı?

Jake, ne yaptın?"

Sanki işgüzarlıkta altın madalya kazanmış gibi bize bakıyor. "Şey, gömleğini giydiğim ve senin bana mağara adamı gibi davrandığın o zamandan sonra, senin kıyafetlerini Mars'ın çekmecelerine koyuyorum. Hangi kıyafetlerine bağlı olduğunu bulmak biraz deneme yanılma yöntemi oldu. Ayrıca, bir sürü aynı tişörtümüz ve eşyalarımız var-bekle, Michigan tişörtü müydü?" Yüzümdeki ifadeye yüksek sesle gülüyor. "Lütfen bana o eski püskü Michigan tişörtü olduğunu söyle."

İkimiz de cevap vermeyince kahkahalarla uluyor. "Biliyordum amına koyayım.

Tanrım, kendimi kaptırdığımda gerçekten kaptırıyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Sanırım tüm bunlardan pay çıkaracaksın?

Bizi bir araya getiren büyük deha Jake miydi?"

"Peki ya sen?" Rachel bastırıyor, sesi ve genel havası daha çekingen.

"Birlikte, yani." Elinden geldiğince ekrandan yüzlerimizi tarıyor, tereddüt ya da şüphe arıyor.

"Birlikteyiz," diye yanıtlıyor Mars, kolunu etrafına dolayıp beni daha da yakınımaya çekerek fotoğrafta daha net görünmemi sağlıyor. Eğilip alnıma bir öpücük konduruyor, bu da partnerlerimizin bir çift güvercin gibi şakımasına yol açıyor.

"Ama sen dönene kadar sana başka ayrıntı vermeyeceğiz," diye ekliyorum, yüzümü çevirip kulak memesini ısırmak için.

"Bekle, ciddi misin?" Jake çökmüş görünüyor. "Cay, şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Geri dönmek için iyi bir nedenin var," diyorum telefonu Mars'tan alarak.

"Cay, hadi ama," diye sızlanıyor Jake. "Bunu bize yapma. Ayrıntılar olmadan bir buçuk gün daha geçiremeyiz. Beynim şimdiden patlayacakmış gibi hissediyorum."

"İyi olacaksın," diye cevap veriyorum, kamera açısını biraz eğerek beni çıplak olarak hızlıca çekmesini sağlıyorum. İstekle inliyor ve ben de biraz ötüyorum. Mars'la şu anda ne paylaşırsak paylaşalım, hiçbir şey Jake'e karşı hissettiklerimi değiştirmiyor. Eve döndüğünde bana sürünmeye hazır olsa iyi olur.

Onun yanında Rachel bana sırtıyor. Ne yaptığımı çok iyi biliyor. İsteddiği kadar gülümseyebilir. Yerde, onun hemen yanında olacak.

"Eğer sizin için de uygunsa, biz yatağa dönüyoruz," diyorum. "Çocukları almaya gitmek ve Tess'e yalakalık yapmak için erken kalkmamız gerekiyor."

"Ona boynundaki morluğu göster, muhtemelen sana kahvaltı hazırlayacaktır," diye takılıyor Rachel.

Öfkeyle Mars'a bakıyorum. "Yani herkes bu işin içinde miydi? Hepsi oturmuş bunun olmasını mı bekliyordu?"

"Hemen hemen," diye yanıtlıyor Jake. "Sadece sürekli bu konu hakkında konuşuyoruz. Yıllardır ikinize karşı planlar yapıyorum. İkiniz de fark edemeyecek kadar kalın kafalıydınız. Dürüst olmak gerekirse, rahatlardım. Havlu atmaya hazırdım."

"Bekle-plan mı? Nasıl entrika?"

Bir elini siyah saçlarında gezdirerek telefonu itip kakıyor. "Tanrım, nereden başlasam ki? İki Noel önce ikinize yaptırdığım çift masajına ne dersiniz? Evet, beş yüz dolar boşa gitti. Ya da geçen yaz Finlandiya'da ikiniz de kanepede sarmaş dolaş otururken? Saçlarınızdan kurtulmak için spor salonuna gitmek gibi aptalca bir bahane uydurmuştum ve üç saat sonra geri döndüğümde ikiniz de jet lag yüzünden sızmıştınız."

Başımı sallayarak homurdanıyorum. "Sen tam bir , bebeğim."

"Evet, çaresiz bir aptal," diye karşı çıkıyor. "Spor salonuna gitmek bile istemedim. Şehir merkezindeki küçük dükkânları dolaştım. "Spor salonuna bile gitmek istemiyordum.

dünyanın en kötü somon salatası. Bir mum dükkanına bile gittim. Finli bir kadın bana bir saat boyunca tamamen doğal balmumu mumlarını nasıl yaptıklarını anlattı."

Şimdi Mars ve ben ikimiz de gülüyoruz.

Ama Rachel ikimize de hayranlıkla gülümsüyor ve kolunu Jake'in omzuna doluyor. "Aşk kendi zamanında gelir. Senin aşkın biraz zaman aldı ama şimdi büyüdüğüne göre çok daha tatlı olacak. Ve bize aldırmayın. Biz sadece ikinizin de en mutlu hayatlarınızı yaşamınızı istiyoruz. Artık bu işte hep beraber olduğumuza göre, bunu yapalım, olur mu?"

Başımı sallıyorum, gözlerimden yaşlar aktığını hissedince şaşırıyorum. "Evet, bunu yapabiliriz." Telefonu Mars'a geri verdim.

"Hadi ama çocuklar," diye sızlanıyor Jake. "Sadece küçük bir ayrıntı mı?"

Başımı kamera çerçevesine doğru eğerek ona bilmiş bir gülümseme veriyorum. "Senin için üç kelime bebeğim: ateşli döl masajı."

Beyni kısa devre yaparken gözleri büyür. Kekeliyor. "Oh-sen- kahretsin, bu çok ateşli."

Rachel gülerek telefonu nazıkçe ondan alır. "Pekâlâ Bay Hokey Pantolonu, hadi aşklarımıza iyi geceler diyelim ve biraz uyumalarına izin verelim. Görünüşe göre buna ihtiyaçları var."

"Otuz saat içinde döneceğim ve sonra bana her ayrıntıyı anlatacaksın," diye uyarıyor parmağıyla kamerayı göstererek. "Bir şeyi atlarsan anlarım."

"İyi geceler çocuklar," diyor Rachel. "Sizi seviyoruz." "İyi geceler," diye mırıldandım.

Mars ve Rachel Fince birkaç kelime konuştuktan sonra telefonu kapatıyor. Telefonu bir kenara bırakıyor ve biz de sessizliğe gömülüyoruz.

"Yani... artık biliyorlar," diyorum bir dakika sonra. "Evet."

"Görünüşe göre, her zaman biliyorlardı." "Evet."

"Ve... konuda oldukça iyi görünüyorlar." Başını sallıyor.

"Gerçekten de öyle."

"Jake bizi en az bir kez birlikte izlemek isteyecek," diye uyarıyorum.

Bana bakıyor ve omuz silkiyor. "Bana uyar. Ona biraz patlamış mısır yapacağım."

Sırıyorum. "Ve ... Rachel oradayken... ve büyük ihtimalle olmadan." Bir an sessiz kaldı. Yavaşça gülümsüyor.

Dirseklerimin üzerine tünedim. "Bu gülümseme de ne?"

Bana dönüyor, parmak uçları göğüs kafesimi okşamak için uzanıyor. "Sen benim döllerimde boğulurken Jake'i yatağa vurmanın ne kadar mükemmel görüneceğini hayal ediyorum."

"Siktir." Şimdi tamamen uyanığım ve bir jet kiralamaya hazırım. Jake'i hemen burada istiyorum.

"Jake mükemmel bir takım oyuncusu," diye ekliyor. "Seni en güzel şekilde mahvedeceğiz, aşkım."

Yanıma dönüp yukarı bakıyorum. "Ve... sen iyi misin? Korkmadın mı? Alıcı pişmanlığı yok mu?"

İç çekip ışığı kapatıyor. Sonra yatağa doğru kayarak yan yatıyor. Odanın karanlık sessizliğinde beni arıyor, kendine doğru çekiyor. "Yuvarlan."

Sertleştim. "Gerçekten beni 'büyük kaşık' yapacağını mı düşünüyorsun? Büyük kaşık benim, Mars. *Sen yuvarlan.*"

"Yuvarlanmayacağım."

"Bunu üç numaralı yeni ev kuralı olarak kabul et," diyorum meydan okurcasına. "Ne zaman üstüme çıksan, seni kaşıklayacağım. Ve bu gece rekorlar kitabına girecek bir geceydi. Rekor kırdım, sanırım..." Parmaklarımla saydım. "Evet, en az altı gece büyük kaşık aksiyonu. İlkinin şimdi bozduyorum. Yuvarlan Mars."

"Saçmalık," diye mırıldandığını duyuyorum, ardından Fince bir şeyler daha söylüyor. Ama benim sonsuz zevkime göre, tüm bunları itaatkâr bir şekilde yuvarlanırken söylüyor. Ne de olsa kural kuraldır. Ve benim metaforum kurallara uymayı seviyor-

Kıpırdamadan duruyorum, karanlıkta omzunun dış hatlarına bakıyorum. "Ne?" diye fısıldıyor, ani tedirginliğini hissederek.

"Artık benim metaforum değilsin."

Göğsümü sıkıştıran bir cevap vermeden önce bir an sessiz kalıyor. "Hiç olmadım."

Gülümseyerek kendimi sırtına yaslıyorum, yüzümü omzuna yaslariken kalçalarımı kışına yerleştiriyorum. Adam rahatça kimsenin küçük kaşığı olamayacak kadar büyük ve lanet olası bir fırından daha sıcak çalışıyor. Ona bu kadar uzun süre yakın kalırsam çarşafına kadar terleyeceğim.

Ama şimdi, şu anda Mars'ı tutmak mükemmel bir his.

BITTİ... ŞİMDİLİK

AMA!!! Rachel'ın üçüncü hamileliğinin detaylarını öğrenmek için kapıma dayanmadan önce (*PEA: Cilt 1*'in 6. Bölümünün sonunda açıklandı), üçüncü hamileliğinin 4. Kitabın ana konusu olduğunu yinelemeye devam edebilirim.

Başka bir kitabın konusunu açıklayamam, değil mi? Sabrınızın devamını rica ediyorum. Bu büyük bir dünya ve anlatılacak daha çok hikaye var.

Söz veriyorum, her şey ortaya çıkacak.

TEŞEKKÜRLER

Umarım PUCKING EVER AFTER'ın bu cildini beğenmişsinizdir!!! Bu karakterlere ve bu dünyaya olan sevginiz bana çok büyük bir mutluluk verdi. Kitaplarımı okuyan, sosyal medyada paylaşan ve arkadaşlarına övgüler yağdıran her bir okurum için çok minnettarım. Bu serinin devam etmesinin sebebi sizlersiniz. Daha fazla kitap yazmaya ve size daha fazla Rays içeriği sunmaya devam etmemin nedeni sizsiniz.

Her zaman olduğu gibi, alfa okurum Ashley'e kocaman bir 'TEŞEKKÜR' etmek istiyorum. Tam zamanlı yayıncılığın bu garip yeni dünyasında gezinirken benim sadık yardımcı pilotum oldun. Ayakta kalmamı sağladın, odaklanmamı sağladın ve dışarıdan gelen sesler ne olursa olsun kalbimi ve neşemi takip etmem gerektiğini bana nazikçe hatırlatmaya devam ettin. Kelimeler yeterli değil ama yine de teşekkürler.

Asistanlarım Sam ve Rachel'a bir kez daha yüksek sesle 'TEŞEKKÜRLER' demek istiyorum. Kitap etkinliklerine katılırken, eşantıyonlar planlarken ve (garip bir şekilde) ön siparişleri organize ederken bu yılı katlanılabilir hale getirdiniz. Gemiye sorunsuz bir şekilde yürütmeme yardımcı oldunuz ve size çok minnettarım. Diğer beta okuyucularıma da teşekkür ederim: Jess, Amanda ve Alex.

Son olarak, büyüyen Emily Rath Books ekibime teşekkür etmek istiyorum - menajerim Susan Velazquez Colmant, Penguin Michael Joseph'teki Birleşik Krallık yayıncıları, Kensington Books'taki ABD yayıncıları ve Tantor Media'daki eski dostlarım. Benimki gibi öykülerin basımına pek şans vermeyen bir sektör için hepiniz Rays'i kollarınızı açarak kucakladınız. Okuyucularım size teşekkür ediyor, ben de size teşekkür ediyorum.

XO,

Emily

İNCELEME BIRAKIN

Bu HEA romanını beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün! Okuyucu yorumları -hem resmi hem de gayri resmi- bağımsız yazarların başarısının can damarıdır. Kendinizi en rahat hissettiğiniz yer neresi olursa olsun, dürüst eleştirileriniz benim için her şey demektir.

AYRICA EMILY RATH TARAFINDAN

İKİNCİ OĞULLAR SERİSİ

Baharatlı Regency Neden Romantizmi Seçmelisiniz

#1. GÜZEL ŞEYLER 2.

DÜK HAZRETLERİ

#3 ALCOTT HALL

STANDALONLAR

Çağdaş MM Omegaverse

WHISKEY & SIN

JACKSONVILLE RAYS SERİSİ

#0.5 O GECE #1 ETRAFTA

DOLANIRKEN

#1.5 SONSUZA DEK PUCKING: CİLT 1

#2 PUCKING WILD

#2.5 SONSUZA DEK PUCKING: CİLT 2

#3 PUCKING SWEET (2024 Baharında Geliyor)

YAZAR HAKKINDA

Emily Rath uluslararası çok satan bir romantizm ve fantezi yazarıdır. Şu anda kocası, oğlu ve kedisiyle birlikte Florida'da yaşamaktadır. Düzenli olarak köpekbalığı dişi aramak için yerel plajları tarıyorlar.

- Aylık canlı oturumlar, sanat eserlerine özel ilk bakışlar ve devam eden ve yeni projeler hakkında sohbetler için [FB Grubuma](#) katılın
- Tüm önemli yayıncılık haberlerini almak için [Bültenime](#) katılın

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.